

පාර්ලිමේන්තු විවාද

(ගැත්තාඩ)

නියෝජිත මන්ත්‍රී මණ්ඩලයේ

නිල වාර්තාව

අත්තරීත ප්‍රධාන කරුණු

ප්‍රශ්නවලට වාචික පිළිතුරු [නි. 2137]

පිළිගන්නා ලද කෙටුපත් පනත : [නි. 2164]

ප්‍රසූතිකාධාර (සංශෝධන) පනත් කෙටුම්පත

සාප්පු සහ කාර්යාලීය සේවකයන් පිළිබඳ (සේවය හා
වෙනත් විධිමත් කිරීමේ) (සංශෝධන) පනත් කෙටුම්පත
රජයේ නිවාස (සවිමිත්වය ආපසු ලබාගැනීමේ) පනත්
කෙටුම්පත

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66 [පහළොස්වන වෙන් කළ
දිනය] : [නි. 2166]

ශීඝ්‍ර 98-105 කාරක සභාව විසින් සලකා බලන ලදී.

පරිපූරක මුදල් [නි. 2430]

பாராளுமன்ற விவாதங்கள்

(ஹன்சாட்)

பிரதிநிதிகள் சபை

அதிகாரபூர்வமான அறிக்கை

பிரதான உள்ளடக்கம்

வினாக்களுக்கு வாய்மூல விடைகள் [ப. 2137]

முதன்முறை மதிப்பிடப் பெற்ற மசோதாக்கள் [ப. 2164] :

பிரசவ சகாய (திருத்த) மசோதா

கடை, காரியாலய ஊழியர் (வேலை, வேதனம் ஒழுங்குபடுத்தல்) (திருத்த) மசோதா

அரசாங்கக் குடிமனைகள் (ஆட்சி மீளப்பெறல்) மசோதா

ஒதுக்கீட்டு மசோதா, 1965-66 [ஒதுக்கப்பட்ட பதினைந்தாம் நாள்] [ப. 2166] :

தலைப்புக்கள் 98-105—குழுவில் ஆராயப்பெற்றன

குறை நிரப்புந் தொகை [ப. 2430]

Volume 62

No. 8

Thursday

9th September 1966

PARLIAMENTARY DEBATES

(HANSARD)

HOUSE OF REPRESENTATIVES

OFFICIAL REPORT

PRINCIPAL CONTENTS

ORAL ANSWERS TO QUESTIONS [col. 2137]

BILLS READ THE FIRST TIME [col. 2164] :

Maternity Benefits (Amendment) Bill

Shop and Office Employees (Regulation of Employment and Remuneration) (Amendment) Bill

Government Quarters (Recovery of Possession) Bill

APPROPRIATION BILL, 1965-66 [Fifteenth Allotted Day] [col. 2166] :

Considered in Committee—Heads 98-105

SUPPLEMENTARY SUPPLY [2430]

வாழ்க்கை

வாழ்க்கை

நிர்வாகண மன்றம்

பிரதிநிதிகள் சபை

House of Representatives

1965 ஐ.சு.நா.இ.ல. 9 நாள்

வியாழக்கிழமை, செப்டம்பர் 9, 1965

Thursday, 9th September 1965

பு. கா. 10 ல் மன்றம்... மொழிபெயர்ப்பு...

சபை மு. ப. 10 மணிக்குக் கூடியது. சபாநாயகர் அவர்கள்...

The House met at 10 A.M., Mr. Speaker [The Hon. Sir Albert F. Peries, K.B.E.] in the Chair.

பேரறிக்கைகள்

சமர்ப்பிக்கப்பட்ட பத்திரங்கள்

PAPERS PRESENTED

1964-65 ஆம் ஆண்டு 15-வது பத்திரம்...

[மொழிபெயர்ப்பு]

சபையின் செயல்தகராறு பற்றியும்...

மேலும் ஆலோசனை...

Ordered to lie upon the Table.

புரட்சிப் பிரச்சன்கள்

வினாக்களுக்கு வாய்மூல விடைகள்

ORAL ANSWERS TO QUESTIONS

1. ஐ.சு.நா.இ.ல. 9-வது பத்திரம்...

உடனடியாக திட்டம்: ஆலோசனைப் பொறியியலாளர்

UDA WALAWE SCHEME: REPORT OF CONSULTING ENGINEERS

1. ஐ.சு.நா.இ.ல. 9-வது பத்திரம்...

(கலாநிதி என். எம். பெரேரா—யட்டியாந்தோட்டை)

(Dr. N. M. Perera—Yatiantota)

ஒருவேளை, ஐ.சு.நா.இ.ல. 9-வது பத்திரம்...

புரட்சிப் பிரச்சனைகள்... ஐ.சு.நா.இ.ல. 9-வது பத்திரம்...

காணி, நீர்ப்பாசன, மின்விசை அமைச்சரைக் கேட்ட வினா: (அ) உடனடியாக திட்டம்...

වෘත්තීය පිළිතුරු

[ආචාර්ය එන්. එම්. පෙරේරා]

asked the Minister of Land, Irrigation and Power : (a) How many copies of the booklet or publication on the Uda Walawe Scheme were provided by the consulting engineers when they submitted their report? (b) Was a subsequent order placed with the consulting engineers for 200 additional copies of this report? (c) Was prior sanction obtained from the Treasury for this new order for additional copies; (d) Has any payment been made to the consulting engineers for these additional copies; if so, how much? (e) Is he aware that the original report of the consulting engineers was subsequently completely changed and, therefore the original report of the consulting engineers had no relevance to the project that is being implemented? (f) If so, what was the need for the original report of the consulting engineers being printed at all?

ශ්‍රී ඩී. පී. ද සිල්වා (ඉබ්මි, වෘත්තීය
හා විදුලිබල ඇමති හා සහකාරයක)

(කෙළරව ජී. ඒ. ඩී. සිල්වා—කාණි, තීර්ථ
පාසන, මිනිසා අමාත්‍යවරයා සහ ප්‍රධාන
වරයා)

(The Hon. C. P. de Silva—Minister of
Land, Irrigation and Power and Leader of
the House)

(a) The contract with the consulting engineers provided for the supply of 25 copies of the preliminary report, 50 copies of the technical report, and 200 copies of the detailed specifications and construction programme. This number was subsequently increased to 300 copies of the technical report and 300 copies each of the detailed specifications and construction programme. (b) Vide (a) above. (c) No. The additional copies were required for distribution among technical departments and, as the scheme was a major work for which world wide tenders have to be called, for distribution among the intending contractors and the various embassies. (d) Yes. The total payment made was \$6,087.31 of which

වෘත්තීය පිළිතුරු

\$1,300 was provided for in the original contract. (e) The tender notice provided for offers on the consultants' specifications as well as for alternative proposals. The alternative offer made by the successful tenderer contained certain modifications which are: (1) shifting spillway from the river section to the L.B. section of the dam; (2) locating of power plants in the sluice intake towers; (3) raising the height of the dam by 2 ft. (f) The alternative offers were made after the calling of tenders whereas the order for extra copies of the report were placed before the calling of tenders.

ආචාර්ය එන්. එම්. පෙරේරා

(කලාතිලක ආර්. ආර්. පෙරේරා)

(Dr. N. M. Perera)

The point is this. Why did not your department get sanction because this is outside the normal terms on which Treasury sanction was previously obtained and this involved foreign exchange? The consulting engineers had to be paid an extra amount in foreign exchange. When I was Minister of Finance this matter came before me. We had to honour an obligation that you incurred, but I wanted the officer concerned surcharged because he had no business to do it. Why did you not do that?

You will find a minute of mine in the Treasury ordering that the officer concerned be surcharged. Why did you not do it? The officer concerned, the head of the Irrigation Department, Mr. Gunasekera, has now retired. He has enough money to pay this surcharge.

ශ්‍රී ඩී. පී. ද සිල්වා

(කෙළරව ජී. ඒ. ඩී. සිල්වා)

(The Hon. C. P. de Silva)

I am not aware of the details about this order to surcharge the officer. I shall look into the matter. This officer will be getting a pension from Government for a number of years to come and if a surcharge is to be imposed we can do so. He has plenty of money to pay a surcharge.

වෘත්තීය පිළිතුරු

වෘත්තීය පිළිතුරු

ශ්‍රී ඩී. පී. ද සිල්වා
(කෙළරව ජී. ජී. ඩී. සිල්වා)
(The Hon. C. P. de Silva)

It is not that we are frightened of courts. I was satisfied that there was much in what the petitioners had stated in their petitions to the Supreme Court.

ආචාර්ය එන්. එම්. පෙරේරා
(කලාතිඨි ආචාර්ය. ආර්. පෙරේරා)
(Dr. N. M. Perera)

If acquisitions had been decided on purely for private revenge, I agree that you should review them, but this involves the public interest.

ශ්‍රී ඩී. පී. ද සිල්වා
(කෙළරව ජී. ජී. ඩී. සිල්වා)
(The Hon. C. P. de Silva)

I agree with the substance of the petition, because at the very start I was not personally satisfied with the order made.

වෛද්‍ය රෙජිස්ට්‍රාර්වරුන්

වෘත්තීය පතිවෘත්තී

MEDICAL REGISTRARS

7. එම්. පී. ද සොයිසා සිරිවර්ධන මයා.
(මිනුවන්ගොඩ—එස්. ඩී. බණ්ඩාරනායක මයා.—ගම්පහ—වෙනුවට)

(ති. ආර්. ආර්. ජී. ජී. ද සොයිසා සිරිවර්ධන—
මිනුවන්ගොඩ—ති. ආර්. ආර්. ජී. ජී. ද සොයිසා සිරිවර්ධන
නායක—කම්පහ—සාර්පාක)

(Mr. M. P. de Zoysa Siriwardena—
Minuwangoda—on behalf of Mr. S. D. Bandaranayake—Gampaha)

සවදේශ කටයුතු ඇමතීමෙන් ඇසු ප්‍රශ්න
නම: (අ) වෛද්‍ය රෙජිස්ට්‍රාර්වරුන් පත්
කිරීමේදී, පසුගිය රජය විසින් අනුගමනය
කරන ලද, රාජ්‍ය භාෂාවෙහි ප්‍රවීණත්වයක්
ඇති අයට වැඩි සැලකිල්ලක් දැක්වීමේ
පිළිවෙලම ජාතික රජය විසින්ද අනුගම
නය කරන බව එතුමා දන්නවාද?
(ආ) ගාල්ලේ වෛද්‍ය රෙජිස්ට්‍රාර් තන
තුර සඳහා වූ ආයුර්වේද වෛද්‍ය ජී. පී. ලියන
ගේ විසින් ඉදිරිපත් කරන ලද ඉල්ලුම්
පත්‍රය ගාල්ලේ මන්ත්‍රීවරයාගේ දිස්ත්‍රික්
කයේ නායක ස්වාමීන් වහන්සේගේ නිර්
දේශ කළ බව එතුමා දන්නවාද?

(ඉ) ලියනගේ මහතා ශ්‍රී ලංකා නිදහස්
පක්ෂයේ සාමාජිකයෙකු වීම නිසා මන්ත්‍රී
වරයාගේ නිර්දේශය පවා නොසලකා හැර
නිබොන බව එතුමා දන්නවාද? (ඊ) එතුමා
මේ ගැන පරීක්ෂා කර බලනවාද?

සුකාතාර අමාත්‍යවරයාට කෙටි විචාර: (අ)
වෘත්තීය පතිවෘත්තී නියමිතව පොදු
අරමුණක් මොනවාද? (ආ) කාලීන
වෘත්තීය පතිවෘත්තී නියමිතව පොදු
අරමුණක් මොනවාද? (ඇ) කාලීන
වෘත්තීය පතිවෘත්තී නියමිතව පොදු
අරමුණක් මොනවාද? (ඈ) කාලීන
වෘත්තීය පතිවෘත්තී නියමිතව පොදු
අරමුණක් මොනවාද? (ඉ) කාලීන
වෘත්තීය පතිවෘත්තී නියමිතව පොදු
අරමුණක් මොනවාද? (ඊ) කාලීන
වෘත්තීය පතිවෘත්තී නියමිතව පොදු
අරමුණක් මොනවාද? (උ) කාලීන
වෘත්තීය පතිවෘත්තී නියමිතව පොදු
අරමුණක් මොනවාද? (ඌ) කාලීන
වෘත්තීය පතිවෘත්තී නියමිතව පොදු
අරමුණක් මොනවාද? (ඍ) කාලීන
වෘත්තීය පතිවෘත්තී නියමිතව පොදු
අරමුණක් මොනවාද? (ඎ) කාලීන
වෘත්තීය පතිවෘත්තී නියමිතව පොදු
අරමුණක් මොනවාද? (ඏ) කාලීන
වෘත්තීය පතිවෘත්තී නියමිතව පොදු
අරමුණක් මොනවාද?

asked the Minister of Home Affairs :
(a) Is he aware that in making ap-
pointments of Medical Registrars the
National Government is following
the same methods adopted by the
previous Government, giving prefer-
ence to those who are proficient in the
Official Language? (b) Is he aware
that the application of Ayurvedic
Physician, G. P. Liyanage, was re-
commended by the M.P. for Galle
and Nayaka priests of the district
for the post of Medical Registrar for
Galle? (c) Is he also aware that the
M.P.'s own recommendation was dis-
regarded because Mr. Liyanage
happens to be a member of the
S.L.F.P.? (d) Will he inquire into
this?

ශ්‍රී ආචාර්ය ඩබ්ලිව්. දහනායක (සවදේශ
කටයුතු පිළිබඳ ඇමති)

(කෙළරව කලාතිඨි උපායු. තනතුරු—
උණුවන්ගොඩ විවෘත අමාත්‍යවරයා)

(The Hon. Dr. W. Dahanayake—Min-
ister of Home Affairs)

(a) Yes. (b) He was recommended
by the Member of Parliament for
Galle, but not by the Nayaka Thero

asked the Parliamentary Secretary to the Minister of Commerce and Trade: Will he state separately the grants given to District Co-operative Unions from the Co-operative Funds during each year from 1960 to 1965?

එස්. ඒ. පීරිස් මයා.

(*ශ්‍රී ල. ස්. ආ. පීරිස්*)

(Mr. S. A. Peeris)

The Answer is a long list, Sir. May I have your permission to table it?

ආචාර්ය එන්. එම්. පෙරේරා

(*කලාත්‍රිති ආචාර්ය. ආචාර්ය. පෙරේරා*)

(Dr. N. M. Perera)

He may table it, Sir.

කථානායකතුමා

(*ආචාර්ය ආචාර්ය ආචාර්ය*)

(Mr. Speaker)

The list may be tabled and it can be read by hon. Members.

සහමේසය මත තබන ලද ලැයිස්තුව:

சபாபீடத்தில் வைக்கப்பட்ட அட்டவணை பின்வருமாறு :

List tabled is as follows :

	රු.	ශ.
1960		
හලාවත-පුත්තලම සමුපකාර දිසා සංගමය...	10,750	0
1961		
මහනුවර සමුපකාර දිසා සංගමය	25,000	0
මාතලේ සමුපකාර දිසා සංගමය	20,000	0
1962		
මන්නාරම සමුපකාර දිසා සංගමය	3,050	0
ත්‍රිකුණාමලය සමුපකාර දිසා සංගමය	2,900	0
මාතලේ සමුපකාර දිසා සංගමය	3,200	0
කෑගල්ල සමුපකාර දිසා සංගමය	3,650	0
කුරුණෑගල සමුපකාර දිසා සංගමය	3,150	0
හලාවත-පුත්තලම සමුපකාර දිසා සංගමය	5,245	0
කළුතර සමුපකාර දිසා සංගමය	4,700	0
මඩකලපුව සමුපකාර දිසා සංගමය	27,550	0
නුවරඑළිය සමුපකාර දිසා සංගමය	3,252	80
වවනියා සමුපකාර දිසා සංගමය	1,752	65
රත්නපුර සමුපකාර දිසා සංගමය	3,500	0
හම්බන්තොට සමුපකාර දිසා සංගමය	2,007	50
ගාල්ල සමුපකාර දිසා සංගමය	1,100	0
කල්වනේ සමුපකාර දිසා සංගමය	840	0
ඉහල ඌව සමුපකාර දිසා සංගමය	1,980	0
මාතර සමුපකාර දිසා සංගමය	1,953	27
මීගමු-ගම්පහ සමුපකාර දිසා සංගමය	1,469	55
පහල ඌව සමුපකාර දිසා සංගමය	1,800	0

	රු.	ශ.
1963		
ගාල්ල සමුපකාර දිසා සංගමය	6,500	0
හම්බන්තොට සමුපකාර දිසා සංගමය	2,550	0
වවනියා සමුපකාර දිසා සංගමය	2,334	50
මඩකලපුව සමුපකාර දිසා සංගමය	4,325	0
කොළඹ නගරය සමුපකාර දිසා සංගමය	3,275	0
ඉහල ඌව සමුපකාර දිසා සංගමය	4,225	0
ත්‍රිකුණාමලය සමුපකාර දිසා සංගමය	3,650	0
නුවරඑළිය සමුපකාර දිසා සංගමය	1,325	0
මාතලේ සමුපකාර දිසා සංගමය	2,985	10
පහල ඌව සමුපකාර දිසා සංගමය	3,000	0
මාතර සමුපකාර දිසා සංගමය	1,923	35
මන්නාරම සමුපකාර දිසා සංගමය	2,550	0
මීගමු-ගම්පහ සමුපකාර දිසා සංගමය	2,753	13
කුරුණෑගල සමුපකාර දිසා සංගමය	3,687	50
කළුතර සමුපකාර දිසා සංගමය	3,512	50
රත්නපුර සමුපකාර දිසා සංගමය	2,865	60
හලාවත-පුත්තලම සමුපකාර දිසා සංගමය...	19,570	0
කෑගල්ල සමුපකාර දිසා සංගමය	3,600	0
පොළොන්නරුව සමුපකාර දිසා සංගමය...	3,050	0

1964

වවනියා සමුපකාර දිසා සංගමය	29,518	0
මන්නාරම සමුපකාර දිසා සංගමය	2,024	0
කුරුණෑගල සමුපකාර දිසා සංගමය	1,012	50
ගාල්ල සමුපකාර දිසා සංගමය	1,225	0
කළුතර සමුපකාර දිසා සංගමය	2,237	50
ත්‍රිකුණාමලය සමුපකාර දිසා සංගමය	1,800	0
නුවරඑළිය සමුපකාර දිසා සංගමය	3,000	0
රත්නපුර සමුපකාර දිසා සංගමය	2,677	55
කෑගල්ල සමුපකාර දිසා සංගමය	3,646	0
මාතර සමුපකාර දිසා සංගමය	2,309	75
පහල ඌව සමුපකාර දිසා සංගමය	2,150	0
මහනුවර සමුපකාර දිසා සංගමය	4,154	9
හම්බන්තොට සමුපකාර දිසා සංගමය	1,075	0
මාතලේ සමුපකාර දිසා සංගමය	1,200	0
හලාවත-පුත්තලම සමුපකාර දිසා සංගමය...	1,800	0
මීගමු-ගම්පහ සමුපකාර දිසා සංගමය	1,649	17
කොළඹ නගරය සමුපකාර දිසා සංගමය	200	0

1965 (අගෝස්තු මස දක්වා)

රත්නපුර සමුපකාර දිසා සංගමය	23,000	0
හම්බන්තොට සමුපකාර දිසා සංගමය	1,350	0
මාතර සමුපකාර දිසා සංගමය	2,915	50
මීගමු-ගම්පහ සමුපකාර දිසා සංගමය	660	0
පොළොන්නරුව සමුපකාර දිසා සංගමය	1,800	0

வாஸிக பிஹீரூ

வாஸிக பிஹீரூ

1965 (ஊலேயீது மப டுனீவா)

ரூ. ம.

கலீகர பஹீபகார டீபா ப-ஊமெய	...	1,950	0
கோஹீ நஊரலே பஹீபகார டீபா ப-ஊமெய	...	650	0
மனீநாரம பஹீபகார டீபா ப-ஊமெய	...	450	0
ஹீகூஊமலெய பஹீபகார டீபா ப-ஊமெய	...	1,800	0
கூரலே பஹீபகார டீபா ப-ஊமெய	...	1,603	0

1960

ரூ. ஈ.

1. சிலாபம்-புத்தளம் மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம்	..	10,750	0
---	----	--------	---

1961

1. கண்டி மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம்	..	25,000	0
2. மாத்தளை மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம்	..	20,000	0

1962

1. மன்னூர் மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம்	..	3,050	0
2. திருக்கோணமலை மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம்	..	2,900	0
3. மாத்தளை மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம்	..	3,200	0
4. கேகாலை மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம்	..	3,650	0
5. குருனாகல் மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம்	..	3,150	0
6. சிலாபம்-புத்தளம் மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம்	..	5,245	0
7. களுத்துறை மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம்	..	4,700	0
8. மட்டக்களப்பு மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம்	..	27,550	0
9. நுவரெலியா மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம்	..	3,252	80
10. வவுனியா மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம்	..	1,752	65
11. இரத்தினபுரி மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம்	..	3,500	0
12. அம்பாந்தோட்டை மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம்	..	2,007	50
13. காலி மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம்	..	1,100	0
14. கல்முனை மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம்	..	840	0
15. இகல ஊவா மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம்	..	1,980	0
16. மாத்தறை மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம்	..	1,953	27
17. நீர்கொழும்பு-கம்பஹா மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம்	..	1,469	55
18. பகல ஊவா	..	1,800	0

1963

1. காலி மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம்	..	6,500	0
2. அம்பாந்தோட்டை மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம்	..	2,550	0
3. வவுனியா மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம்	..	2,334	50
4. மட்டக்களப்பு மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம்	..	4,325	0
5. கொழும்பு நகர மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம்	..	3,275	0
6. இகல ஊவா மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம்	..	4,225	0
7. திருக்கோணமலை மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம்	..	3,650	0
8. நுவரெலியா மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம்	..	1,325	0
9. மாத்தளை மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம்	..	2,985	10
10. பகல ஊவா மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம்	..	3,000	0
11. மாத்தறை மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம்	..	1,923	35
12. மன்னூர் மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம்	..	2,550	0
13. நீர்கொழும்பு-கம்பஹா மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம்	..	2,753	13
14. குருநாகல் மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம்	..	3,687	50
15. களுத்துறை மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம்	..	3,512	50
16. இரத்தினபுரி மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம்	..	2,865	60
17. சிலாபம்-புத்தளம் மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம்	..	19,570	0
18. கேகாலை மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம்	..	3,600	0
19. பொலந்நறுவை மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம்	..	3,050	0

1964

1. வவுனியா மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம்	..	29,518	0
2. மன்னூர் மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம்	..	2,024	0
3. குருநாகல் மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம்	..	1,012	50
4. காலி மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம்	..	1,225	0
5. களுத்துறை மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம்	..	2,237	50

வாசக பிழிவு

வாசக பிழிவு

		ரூ. ச.	1962			Rs. c.
6.	திருக்கோணமலை மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம் ..	1,800 0	1. Mannar District Co-operative Union ..	3,050 0		
7.	நுவரெலியா மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம் ..	3,000 0	2. Trincomalee District Co-operative Union ..	2,900 0		
8.	இரத்தினபுரி மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம் ..	2,677 55	3. Matale District Co-operative Union ..	3,200 0		
9.	கேகாலை மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம் ..	3,646 0	4. Kegalla District Co-operative Union ..	3,650 0		
10.	மாத்தறை மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம் ..	2,309 75	5. Kurunegala District Co-operative Union ..	3,150 0		
11.	பஹல ஊவா மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம் ..	2,150 0	6. Chilaw-Puttalam District Co-operative Union ..	5,245 0		
12.	கண்டி மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம் ..	4,154 09	7. Kalutara District Co-operative Union ..	4,700 0		
13.	அம்பாந்தோட்டை மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம் ..	1,075 0	8. Batticaloa District Co-operative Union ..	27,550 0		
14.	மாத்தளை மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம் ..	1,200 0	9. Nuwara Eliya District Co-operative Union ..	3,252 80		
15.	சிலாபம் — புத்தளம் மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம் ..	1,800 0	10. Vavuniya District Co-operative Union ..	1,752 65		
16.	நீர்கொழும்பு கம்பஹா மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம் ..	1,649 17	11. Ratnapura District Co-operative Union ..	3,500 0		
17.	கொழும்பு நகர மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம் ..	200 0	12. Hambantota District Co-operative Union ..	2,007 50		
1965 (1965 ஆகஸ்ட் வரை)			13. Galle District Co-operative Union ..	1,100 0		
1.	இரத்தினபுரி மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம் ..	23,000 0	14. Kalmunai District Co-operative Union ..	840 0		
2.	அம்பந்தொட்டை மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம் ..	1,350 0	15. Ihala Uva District Co-operative Union ..	1,980 0		
3.	மாத்தறை மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம் ..	2,015 50	16. Matara District Co-operative Union ..	1,953 27		
4.	நீர்கொழும்பு—கம்பஹா மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம் ..	660 0	17. Negombo-Gampaha District Co-operative Union ..	1,469 55		
5.	பொலந்நறுவை மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம் ..	1,800 0	18. Pahala Uva District Co-operative Union ..	1,800 0		
6.	கனத்தறை மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம் ..	1,950 0	1963			
7.	கொழும்பு நகரக் கூட்டுறவுச் சமாசம் ..	650 0	1. Galle District Co-operative Union ..	6,500 0		
8.	மன்னார் மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம் ..	450 0	2. Hambantota District Co-operative Union ..	2,550 0		
9.	திருக்கோணமலை மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம் ..	1,800 0	3. Vavuniya District Co-operative Union ..	2,334 50		
10.	கேகாலை மாவட்டக் கூட்டுறவுச் சமாசம் ..	1,603 0	4. Batticaloa District Co-operative Union ..	4,325 0		
1960			5. Colombo City Co-operative Union ..	3,275 0		
1.	Chilaw-Puttalam District Co-operative Union ..	10,750 0	6. Ihala Uva District Co-operative Union ..	4,225 0		
1961			7. Trincomalee District Co-operative Union ..	3,650 0		
1.	Kandy District Co-operative Union ..	25,000 0	8. Nuwara Eliya District Co-operative Union ..	1,325 0		
2.	Matale District Co-operative Union ..	20,000 0	9. Matale District Co-operative Union ..	2,985 10		
			10. Pahala Uva District Co-operative Union ..	3,000 0		
			11. Matara District Co-operative Union ..	1,923 35		
			12. Mannar District Co-operative Union ..	2,550 0		

විදිමය පිළිතුරු

කෙටුම්පත් පනත් පිළිගැන්වීම

	Rs.	c.
1963		
13. Negombo-Gampaha District Co-operative Union ..	2,753	13
14. Kurunegala District Co-operative Union ..	3,687	50
15. Kalutara District Co-operative Union ..	3,512	50
16. Ratnapura District Co-operative Union ..	2,865	60
17. Chilaw-Puttalam District Co-operative Union ..	19,570	0
18. Kegalla District Co-operative Union ..	3,600	0
19. Polonnaruwa District Co-operative Union ..	3,050	0

	Rs.	c.
1964		
1. Vavuniya District Co-operative Union ..	29,518	0
2. Mannar District Co-operative Union ..	2,024	0
3. Kurunegala District Co-operative Union ..	1,012	50
4. Galle District Co-operative Union ..	1,225	0
5. Kalutara District Co-operative Union ..	2,237	50
6. Trincomalee District Co-operative Union ..	1,800	0
7. Nuwara Eliya District Co-operative Union ..	3,000	0
8. Ratnapura District Co-operative Union ..	2,677	55
9. Kegalla District Co-operative Union ..	3,646	0
10. Matara District Co-operative Union ..	2,309	75
11. Pahala Uva District Co-operative Union ..	2,150	0
12. Kandy District Co-operative Union ..	4,154	09
13. Hambantota District Co-operative Union ..	1,075	0
14. Matale District Co-operative Union ..	1,200	0
15. Chilaw-Puttalam District Co-operative Union ..	1,800	0
16. Negombo-Gampaha District Co-operative Union ..	1,649	17
17. Colombo City Co-operative Union ..	200	0

	Rs.	c.
1965 (up to August 1965)		
1. Ratnapura District Co-operative Union ..	23,000	0
2. Hambantota District Co-operative Union ..	1,350	0
3. Matara District Co-operative Union ..	2,015	50
4. Negombo-Gampaha District Co-operative Union ..	660	0

	Rs.	c.
5. Polonnaruwa District Co-operative Union ..	1,800	0
6. Kalutara District Co-operative Union ..	1,950	0
7. Colombo City Co-operative Union ..	650	0
8. Mannar District Co-operative Union ..	450	0
9. Trincomalee District Co-operative Union ..	1,800	0
10. Kegalla District Co-operative Union ..	1,603	0

කෙටුම්පත් පනත් පිළිගැන්වීම

சமர்ப்பிக்கப்பட்ட மசோதாக்கள்

BILLS PRESENTED

සූනිකාර (සංශෝධන) කෙටුම්පත් පනත

பிரசவ சகாயம் (திருத்த) மசோதா

MATERNITY BENEFITS (AMENDMENT) BILL

“to amend the Maternity Benefits Ordinance”.

පිළිගැනීමේ දේදේ කමිකරු, රැකියා හා නිවාස දැමිණි රු එම්. එච්. මොහමඩ් විසින්. 1965 ජූලි 13 වන සඳුදා දෙවන වර කියවිය යුතු යයිද, එය මුද්‍රණය කළ යුතුයයිද නියෝග කරන ලදී.

கௌரவ எம். எச். முகம்மது, தொழிற்றுறை, வீடமைப்பு அமைச்சர் அவர்களால் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. 1965, செப்டெம்பர் 13 ஆம் திகதி திங்கட்கிழமை இரண்டாம் முறையாக மதிப்பிடப்பட வேண்டுமெனவும் அச்சிடப்பட வேண்டுமெனவும் ஆணையிடப்பட்டது.

Presented by the Hon. M. H. Mohamed, Minister of Labour, Employment and Housing; to be read a Second time upon Monday, 13th September 1965, and to be printed.

සාප්පු සහ කාර්යාලීය සේවකයන් පිළිබඳ (සේවය හා වෙනත් විධිමත් කිරීමේ) (සංශෝධන) කෙටුම්පත් පනත

கடை, காரியாலயம் ஊழியர் (வேலை, வேதனம் ஒழுங்குபடுத்தல்) (திருத்த) மசோதா

SHOP AND OFFICE EMPLOYEES (REGULATION OF EMPLOYMENT AND REMUNERATION) (AMENDMENT) BILL

“to amend the Shop and Office Employees (Regulation of Employment and Remuneration Act.”

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

ජේ. ආල්. සිරිසේන මයා. (බිංගිරිය)
(කි. ශ්‍රී. ජේ. ආල්. සිරිසේන—බිංගිරිය)
(Mr. J. L. Sirisena—Bingiriya)
rose

ජේ. එල්. සිරිසේන මයා.
(කි. ශ්‍රී. ජේ. ආල්. සිරිසේන)
(Mr. J. L. Sirisena)

ආචාර්ය එන්. එම්. පෙරේරා
(කලාතිලක ආචාර්ය. ආම්. පෙරේරා)
(Dr. N. M. Perera)

Before the hon. Member speaks, may I know what we propose to do? Obviously, up to 11.30 A.M. it will be one hour, and we will not be able to finish. Can we not stop at 1 P.M.? We can proceed without the lunch interval, as we did yesterday, and catch up lost time.

ගරු සභාපතිතුමනි, ආනයන හා අපනයන දෙපාර්තමේන්තුවේ පවතින දුර්වලකම් හා දූෂණ ගැනයි ඊයේ සවස මා කලාකරමින් සිටියේ. මේ දූෂණ හා දුර්වලකම් වලින් සම්පූර්ණ ප්‍රයෝජනය ලබාගන්නේ ලාංකිකයන් නොව බේරාකාරයින් හා සිත්ඩිකාරයින්ය. මෙම දෙපාර්තමේන්තුවේ තිබෙන දූෂණ හා දුර්වලකම් මෙම ගරු සභාවෙහිදී ප්‍රකාශ කරන්නට මම අදහස් කළේ කිසිවකුට සරදම් කිරීමට නොව මේ කරුණු කෙරෙහි ගරු ආමන්තූමාගේ අවධානය යොමු කරවීම අවශ්‍ය නිසයි.

සභාපතිතුමා
(අක්කිරාසනාර්)
(The Chairman)

We will go on till 1 P.M., and at 1 P.M. we will decide whether we are to go on without the lunch interval or not. Are hon. Members agreed not to have the lunch interval?

මීට අවුරුදු 30 කට හෝ 35 කට හෝ පමණ උඩදී ලංකාවට පැමිණි අභාවප්‍රාප්ත ශ්‍රී තේරුතුමා කොළඹ නගරයේ විවිධ සංචාරයක යෙදීමෙන් පසු වැදගත් ප්‍රකාශයක් කළා. කොළඹ නගරයෙහි ඇවිදීමෙන් පසු තමාට ඇති වුණේ, ලංකාවේ නගරයක ඇවිදීමේදී බව දැක්වෙන හැඟීමක් නොව ඉන්දියාවේ නගරයක සංචාරය කළ බව දැක්වෙන හැඟීමක් බව එදා තේරු තුමා ප්‍රකාශ කළා. කොළඹ නගරයේ වෙළෙඳාම සම්පූර්ණයෙන්ම ඉන්දියානුන් අතේ තිබෙන බව එයින් හොඳහැටි ඔප්පු වෙනවා. පසුගිය අවුරුදු 30 ක 35 ක කාලය මුළුල්ලේම මේ තත්ත්වය මෙසේම පවතිනවා. අපට නිදහස ලැබී අවුරුදු 18ක් ගත වී ඇතත් මෙතෙක් බලයට පත්වුණු කිසිම රජයකින් මේ තත්ත්වය වෙනස් කිරීමට කිසිම පියවරක් ගත්තේ නැ. එම නිසා, මේ දැරුණු තත්ත්වය කෙරෙහි තමාගේ අවධානය යොමු කරන ලෙස ජාතික රජයේ වෙළෙඳ ආමන්තූමාගෙන් මම ඉල්ලා සිටිනවා. මේ තත්ත්වය වෙනස් නොවී තව ඉදිරියටත් මෙසේම පැවතුණොත් කවදා වත් මේ රට දියුණු කරන්නට පුලුවන් වන්නේ නැ.

ආචාර්ය එන්. එම්. පෙරේරා
(කලාතිලක ආචාර්ය. ආම්. පෙරේරා)
(Dr. N. M. Perera)

We are agreed. May we know at what time the hon. Parliamentary Secretary wishes to reply? Can he not reply at 12.30 P.M.

එස්. ඒ. පීරිස් මයා.
(කි. ශ්‍රී. ආම්. ආම්. පීරිස්)
(Mr. S. A. Peeris)

That will not be sufficient.

සභාපතිතුමා
(අක්කිරාසනාර්)
(The Chairman)

How long does the hon. Parliamentary Secretary require?

එස්. ඒ. පීරිස් මයා.
(කි. ශ්‍රී. ආම්. ආම්. පීරිස්)
(Mr. S. A. Peeris)

Forty-five minutes.

ආචාර්ය එන්. එම්. පෙරේරා
(කලාතිලක ආචාර්ය. ආම්. පෙරේරා)
(Dr. N. M. Perera)

Agreed!

ගරු සභාපතිතුමනි, මේ රටේ වෙළෙඳාමෙන් උපදින ජාතික ධනය අද පත් වී තිබෙන්නේ මේ රටට කිසිම ආදරයක් නැති පිරිසක් අතරයි. ඉන්දියානු වතුකම්කරුවන්ගෙන් මේ රටේ සංවර්ධනයට යම් කිසි සේවයක් සිදු වී තිබෙනවා. ඔවුන්ගෙන්

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

මේ රටට යම් කිසි ලාභයක් ප්‍රයෝජනයක් අත් වුණා නමුත් මේ රටේ වෙළෙඳාම සම්පූර්ණයෙන්ම වාගේ අයිති කරගෙන සිටින බෝරාකාරයින්ගෙන්වත් සින්ඩි කාරයින්ගෙන්වත් මේ රටට තඹ සල්ෆියක ප්‍රයෝජනයක් අත් වන්නේ නැහැ. අධ්‍යාපන අංශයේ හෝ සංස්කෘතික අංශයේ හෝ සෞඛ්‍ය අංශයේ හෝ වෙන කිසියම් අංශයක හෝ කිසිම වැදගත් ආයතනයකට ගත 5 කවත් ආධාරයක් මේ බෝරාකාරයින්ගෙන්වත් සින්ඩිකාරයින්ගෙන්වත් ලබා ගැනීම ලේසි කරුණක් නොවෙයි. මෙය ඉතාමත් භයානක ඒව ගේම කණගාටුදායක තත්ත්වයක්.

ගරු සභාපතිතුමනි, මා ඊයේදී කී පරිදි, ලාංකික වෙළෙඳාම පුලුවන්තරම් ඉක්මණින් සින්ඩි හා බෝරාකාරයින් ඉවත් කොට වෙළෙඳ සංයුක්ත මණ්ඩලයක් හෝ වාණිජ සංයුක්ත මණ්ඩලයක් හෝ ඇති කර, මේ රටට බඩු ගෙන්වීම සම්පූර්ණයෙන්ම ඒ සංයුක්ත මණ්ඩලය මගින් හෝ සමුපකාර නොග වෙළෙඳ ආයතනය මගින් හෝ කිටිම අවශ්‍ය බවයි මගේ අදහස. එසේ නොකළහොත් මේ රටේ වෙළෙඳාමෙන් උපදින ජාතික ධනය සම්පූර්ණයෙන්ම පිටරට ඇදී යනවා.

මිලඟට මෙම අමාත්‍යාංශය යටතේ තිබෙන “කොමොඩිටි පර්වේස්” නම් දෙපාර්තමේන්තුව ගැනද වචනයක් දෙකක් කියන්නට අදහස් කරනවා. පසු ගිය යුද්ධ කාලයේදී ආරම්භ කරන ලද මෙම දෙපාර්තමේන්තුව අද නමින් පමණයි තිබෙන්නේ. මේ රටේ වගාකරන ද්‍රව්‍යයක් වන පුවක් විකුණා ගන්නට බරි තත්ත්වයක් දැන් ඇති වී තිබෙන බව ඊයේ මෙම ගරු සභා වෙහි කියවුණා. පැහිරි තෙල් සම්බන්ධයෙන්ද එවැනි තත්ත්වයක් පවතින බව කියවුණා. “කොමොඩිටි පර්වේස්” දෙපාර්තමේන්තුව මගින් මේ ද්‍රව්‍ය මිලට ගෙන ඒවා අලෙවි කිටිම සදහා පිටරටවල වෙළෙඳ පොළවල් සොයා ගන්නට මේ දෙපාර්තමේන්තුවට බැරි ඇයිදැයි මම ප්‍රශ්න කරනවා. එපමණක් නොවෙයි. ගිය 4 වැනි දායින් අවසන් වුණු සතියේදී කොප්පරා ටොන් එකකට “බ්‍රුට්” වශයෙන් රුපියල් 273ක් අය කළා. මේ මුදල කොප්පරා නිපදවන්නා අතට ලැබෙනවා නම් පොල් වගාව තව තවත් දියුණු කරන්නට පුලු

වත්කම තියෙනවා. නමුත් අද කොප්පරා පිටරට පැටවීම සම්පූර්ණයෙන්ම තිබෙන්නේ විදේශිකයින් අතෙයි. කොප්පරා මිලට ගෙන පිටරටවල් සමග වෙළෙඳාම ඇති කර ගන්නට “කොමොඩිටි පර්වේස්” දෙපාර්තමේන්තුවට බැරිද? තෙල් මෝල් හිමියන්ට කොප්පරා බෙදා දීමත් මේ දෙපාර්තමේන්තුවෙන්ම කරන්නට බැරිද කියන එකයි මගේ ප්‍රශ්නය.

ද සොයිසා සිරිවර්ධන මයා.
 (කීරු. ඩී. ශෝඨ්‍යා ශා ශ්‍රීචාර්තන)
 (Mr. de Zoysa Siriwardena)
 ඒක තමයි අපේ ප්‍රතිපත්තිය.

ජේ. එල්. සිරිසේන මයා.
 (කීරු. ජේ. ආල්. ශ්‍රීචේන)
 (Mr. J. L. Sirisena)

මම කලා කරන්නේ තමුත්තාත්සේලා ගේ ප්‍රතිපත්ති ගැන නොවෙයි. ජාතික රජයේ සමහර ප්‍රතිපත්ති වෙනස් කළ යුතුව තියෙනවා. එසේ වෙනස් කළ යුත්තේ මොන ප්‍රතිපත්තියද කියන එකයි මා පෙන්වා දෙන්නේ. මා මීට වඩා කලා කරන්නේ නැ.

ද සොයිසා සිරිවර්ධන මයා.
 (කීරු. ඩී. ශෝඨ්‍යා ශා ශ්‍රීචාර්තන)
 (Mr. de Zoysa Siriwardena)

ගරු සභාපතිතුමනි, වාණිජ හා වෙළෙඳ අමාත්‍යාංශය ගැන මේ අවස්ථාවේදී වචන ස්වල්පයක් කලා කරන්නට අවස්ථාව ලැබීම ගැන මා සත්තෝෂ වෙනවා. ඇත්ත වශයෙන්ම රටේ ආර්ථික තත්ත්වය නංවා ඉහළ නැග තිබෙන ජීවන වියදම අඩු කරන්නට පුළුවන් වන්නේ මේ වාණිජ හා වෙළෙඳ අමාත්‍යාංශයෙන් තමයි. වාණිජ හා වෙළෙඳ අමාත්‍යතුමා නියෝජිත මන්ත්‍රී මණ්ඩලයේම සිටිනවා නම් මීට වඩා ප්‍රයෝජනයක් වෙනවාය කියා මා කල්පනා කරනවා. ඊයේ නම් වාණිජ හා වෙළෙඳ අමාත්‍යතුමා විශිෂ්ඨ අමුත්තන්ගේ ගැලරියේ වාඩිවී අපේ කලාවලට සවන් දෙමින් සිටින බව මා දුටුවා. වාණිජ හා වෙළෙඳ අමාත්‍යතුමා වශයෙන් පත් කර සිටින මහත්මයා ඉතාමත් දක්ෂ වෛද්‍ය වරයෙක්. නමුත් වෙළෙඳ කටයුතු සම්බන්ධයෙන් නම් ඒ මහත්මයාට කොපමණ දක්ෂතාවක් තිබෙනවාද කියා මා දත්තෙ නැහැ. ඒ වාගේම ඒ අමාත්‍යතුමාට උප

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

[ද සොයිසා සිරිවර්ධන මයා.]

දෙස් දෙන ස්ථිර ලේකම් මහත්මයාන් ජ්‍යෙෂ්ඨ ස්ථිර ලේකම් කෙනෙකු වුණා නම් වඩා හොඳය කියා මා කල්පනා කර නවා. මා නිවාස ඇමති වශයෙන් සිටි කාලයේදී ඒ මහත්මයා නිවාස කොමසාරිස් වශයෙන් ඉතා හොඳින් වැඩ කළා. නමුත් මේ වෙළෙඳ කටයුතු සම්බන්ධයෙන් ඒ මහත්මයාට නියම අවබෝධයක් ලබා ගැනීමට මාස ගණනාවක්ම ගතවෙවිය කියා මා සිතනවා. ගරු සභාපතිතුමනි, ඒ වාගේම වෙළෙඳ අමාත්‍යාංශයේ අධ්‍යක්ෂ තුමා ගැනත් කල්පනා කර බලමු. ඒ මහත්මයාත් දක්ෂ මහත්මයෙක්. නමුත් වෙළෙඳ කටයුතු සම්බන්ධයෙන් නම් ඒ මහත්මයාටත් කොතරම් දක්ෂතාවක් තිබෙනවාද කියා මා දන්නේ නැහැ. ඒ සම්බන්ධයෙන් මා එපමණයි කියන්නේ.

ගරු සභාපතිතුමනි, පළමුවෙන්ම පොල් පාලක මණ්ඩලය ගැන අපි කල්පනා කර බලමු. පොල් පාලක මණ්ඩලයේ සභාපති තුමා වශයෙන් කටයුතු කළ ආර්. එච්. ද මෙල් මහත්මයා ඒ කටයුතු සම්බන්ධව හොඳින් කරුණු දන්නා කෙනෙක්. නමුත් මෙපමණ කාලයක් ඒ මහත්මයා අසනීපවී එංගලන්තයේ සිටියා. ඒ කාලයේදී මේ පොල් පාලක මණ්ඩලයේ සභාපති වශයෙන් වැඩ කළේ කවිද? කොටින්ම ඔහු පිටරට බඩු පවවන මහත්මයෙක්. පොල් වගාව ගැන ඔහු කරුණු දන්නවාද කියා මා දන්නේ නැහැ. ඒ වාගේම ඔහුට පොල් වතු වත් තිබෙනවාද කියා මා දන්නේ නැහැ. ඉතාමත් වැදගත් මණ්ඩලයක් වන ඒ පොල් පාලක මණ්ඩලයේ සභාපති වශයෙන් කටයුතු කළ ආර්. එච්. ද මෙල් මහත්මයා දැන් නැවතත් ලංකාවට පැමිණ සිටිනවාය කියා මට ආරංචියි. ඒ මහත්මයාගේ සේවය ලබාගෙන කටයුතු කළොත් සෑහෙන ප්‍රයෝජනයක් මේ මණ්ඩලයෙන් ලැබේවිය කියා මා විශ්වාස කර නවා.

ගරු සභාපතිතුමනි, සැප්තැම්බර් මාසයේ 7 වන දින “බබ්සර්වර්” පත්‍රයේ පළවූ වාක්‍යයක් සම්බන්ධයෙන් මා තමුන් නාන් සේගේ අවධානය යොමු කරවනවා :

“Many mills close down
Nut market in big crash

Ceylon's copra, oil and desiccated coconut markets have completely collapsed. These three major foreign-exchange earning export crops are fetching some of the lowest prices fetched by these crops in recent months....

The markets have come down crumbling. In a matter of two to three months copra per candy has come down from Rs. 240-Rs. 250 to Rs. 167.50 (on Friday), coconut oil prices have registered a sensational collapse from about Rs. 1,600 to Rs. 1,010 and desiccated coconut from 56-57 cents per pound to 48-50 cents per pound last week.

The most prolific buyers of Ceylon's coconut products—China, Russia, the East European countries, Burma and the traditional western buyers—are all out of the market just now....

A spokesman for the Coconut and General Products Exporters' Association said: 'There are a number of countries like Russia and Burma who have contracted to buy oil from Ceylon. These contracts have to be kept.

It is for the Government to appeal to them to help us out of this situation. If the Government is urgently in need of foreign exchange it is not foreign aid alone that matters”

මොන තරම් වැදගත් ප්‍රශ්නවලට මේ වාණිජ හා වෙළෙඳ ඇමතිතුමාට මුහුණ පාත් නට තිබෙනවාද කියා මේකෙන් පෙනී යනවා.

ගරු සභාපතිතුමනි, නාත් නන්ඩිය කොට්ඨාශයේ විශාල වශයෙන් පොල් වගා කරන බව තමුන් නාන් සේ දන්නවා. ඒ වාගේම කොහු මෝල් සහ පොල් මෝල් ඒ ප්‍රදේශ වල තිබෙනවා. ඒවායේ වැඩ කරන අයට රක්ෂාව නැතිව ගියොත් මොකද වෙන්නේ? ඒ නිසා මේ ප්‍රශ්නය සම්බන්ධයෙන් කුමක් කර තිබෙනවාද කියා මා වාණිජ හා වෙළෙඳ කටයුතු පිළිබඳ පාර්ලිමේන්තු ලේකම්තුමාගෙන් ප්‍රශ්න කරන්නට සතුටුයි. පොල් පාලක මණ්ඩලය මගින් මේ සම්බන්ධයෙන් යම් සහනයන් ඉල්ලා තිබෙනවාද කියා මා දැනගන්නට සතුටුයි.

ගරු සභාපතිතුමනි, කොහු මෝල් 600ක් පමණ ලංකාවේ තිබෙනවා. ඒ කොහු මෝල් හයසිය ගණනෙන් සැහෙන ප්‍රමණයක වැඩ අද නතර කර තිබෙනවා. සමහර පිට රට බඩු පටවන්නන් මේ කොහු ගන්නේ නැහැ. මේ කොහු පාලනය කළේ කොහො මද? සාමාන්‍යයෙන් ම සහනයකට ඉදිරි යෙන් සාධාරණ මිලක් තීරණය කරනවා. අධ්‍යක්ෂවරයාගේ ප්‍රධානත්වයෙනුයි ඒ මිල තීරණය කරන්නේ. කොහු මෝල් හිමියන් පිටරට පැටවුම්කරුවන්ට එකතුවී මාස දෙකකට පමණ ඉස්සරින් ඒ මිල තීරණය වන දවස කියනවා. ජූලි මාසයේ 1 වනදා සිට දෙසැම්බර් දක්වා මිල තීරණය කරන්නේ එක්කෝ අප්‍රේල් නැත් නම් මැයි මාසයේදීයි. නමුත් අද තව වන තුරු ඒ මිල තීරණය කර නැහැ. මම අධ්‍යක්ෂවරයාට චෝදනා කරනවා නො වෙයි. ඒ අධ්‍යක්ෂවරයා කොහු මෝල් හිමියන්ගේ අදහස් දැනගන්න ඕනැ; කොහු කර්මාන්තයෙහි යෙදෙන්නන්ගේ අදහස් දැනගන්න ඕනැ. අධ්‍යක්ෂවරයා සිටින්නේ කොහු පටවන අය ආරක්ෂා කරන්න නො වෙයි නිපදවන අය ආරක්ෂා කරන්නයි. කොහු කර්මාන්තයෙන් 60 දහසක් 70 දහ සක් පමණ රක්ෂා වෙනවා නම් ඒ අයගේ තත්ත්වය ගැන, ඒ අයට මොනවා වෙන වාද කියා සොයා බලන්න ඕනැ. මේ තරම් බැරැරුම් තත්ත්වයක් ඇති වේගෙන එන අවස්ථාවේදී මෙම අධ්‍යක්ෂවරයා, ඒ වාගේම ස්ථිර ලේකම්වරයා—ඇමතිතුමා කරණා හරියට දන්නේ නැතිනම්—ඇමතිවරයාට මෙහි ඇති වැදගත්කම පෙන්වා දී ඒ උද විසට සහනයක් ලබාදීමට ක්‍රියා කරනවා ඇතැයි මම විශ්වාස කරනවා.

ප්‍ර. හා. 10.30

ඒ වාගේම පොල් ගැන පමණක් නො වෙයි රබර් ගැනත් කල්පනා කර බලන්න. රබර් මිල රාත්තල ගත 87 දක්වා අඩු වී තිබෙනවා. මට හොඳට මතකයි අපි ආණ්ඩු පක්ෂයේ සිටින කාලයේ කඹුරුපිටියේ ගරු මන්ත්‍රීවරය (පර්සි වික්‍රමසිංහ මයා.) කියා සිටිය, රබර් මිල අඩුවීමෙන් කම්කරුවන් විශාල ගණනකට රක්ෂා නැති වී යන නිසා ඒ අයට ඉක්මනින් සහනයක් සලසා දෙන්නය කියා. ඒ ඉල්ලීම අනුව එදා අපේ ආණ්ඩුව වහාම පියවර ගත්තා. අපේ

ආණ්ඩුවේ සිටි ගරු අගමැතිණිය එවකට ලංකාවේ ඇමෙරිකානු තානාපතිවරිය වන විලිස් තෝනා මහත්මිය හමුවෙලා, ඒ ගැන කතාකර ඇමෙරිකාවට දැන්නුවා “සින්ත රික් රබර්” වෙළඳ පොලට දැමීම නතර කරන්නටය කියා. මන්ද? ඇමෙරිකාව වැනි ධනපති රටවල තිබෙනවා “ස්ටොක් පයිලින්” කියන ක්‍රමයක්. බඩු විශාල ප්‍රමාණයක් එක් රැස් කර තබා ගෙන එකවරට වෙළඳ පොලට දමනවා. මේ නිසා වෙන්තේ, වෙළඳ පොලේ බඩු මිල පහත වැටීමයි. අපේ ආණ්ඩුව එදා ගත් ඒ පියවර නිසා රබර් මිල පහත වැටීම නැවතුණා. මේ ආණ්ඩුවේ නුත් මම මේ අවස්ථාවේදී ඉල්ලා සිටින්නේ රබර් මිල නගා සිටුවන්න ඒ වාගේ පිය වරක් අර ගන්නා ලෙසයි. තේ මිල ගණන් නම් තවමත් ඒ තත්ත්වයෙන්ම තිබෙනවා. මධ්‍යම පළාතේ වැවෙන තේ විශාල වශයෙන් ඉරාකයට යවන්න දැනට කොන්ත්‍රාත්තුවකට අත්සන් කර ඇති බව දැන ගන්න ලැබී තිබෙනවා. මෙසේ යවන තේ මොන මර්ගයෙන් යවනවාද කියා දැන ගන්න සතුටුයි. මන්ද? අප ආණ්ඩු කරන කාලයේදී වෙනත් රටක් සමග ගනුදෙනු කරන විට වෙළඳ පොලේ ඇති තේ ලබා ගෙන “සතොසේ” මාගීයෙන් පිටරට යවනු ලැබුවා. එයින් ලැබෙන සම්පූර්ණ ලාභය හෝ ප්‍රයෝජනය ආණ්ඩුවට ලබාගැනීමේ අදහසින් එසේ කළේ. මට දැන් දැන ගන්න ලැබී තිබෙනවා ක්‍රම ක්‍රමයෙන් මෙම තේ වෙළඳාම සතොසේ මගින් කිරීම අඩු කර ගෙන යනවාය කියා.

මේ අන්දමට තේ, රබර් සහ පොල්වල මිල පහත වැටීමෙන් යන අවස්ථාවකදී අපේ වෙළඳ ඇමතිතුමා මේවා ගැන සොයා බලා, දන්නා අයගෙන් උපදෙස් ලබාගෙන මෙය වලක්වන්න වැයම් කරන්න ඕනැ බව මතක් කර දෙන්න කැමතියි. මන්ද? මේ රටේ ආර්ථික තත්ත්වය සම්පූර්ණයෙන්ම රඳා පවතින්නේ තේ, රබර් සහ පොල් වෙළඳාම උඩයි. නමුත් මේ ආණ්ඩුව බලයට පැමිණි දින සිට වෙළඳාම සම්බන්ධයෙන් හයානක තත්ත්වයක් ඇති වී තිබෙනවා. විදේශ වෙළඳ පොලේ අපේ ද්‍රව්‍යවලට ගෙවන මිල ගණන් පහත බැස

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

[ද සොයිසා සිරිවර්ධන මයා.]

ගෙන යාම සත්‍යයක් බව මේ පත්‍රයෙන්ම පෙනී යනව ඇති. එම නිසා අපේ රටේ ආර්ථික තත්ත්වය දියුණු කරන්න වුවමනා නම්, මුදල් ඇමතිතුමාට අපේ රටට අවශ්‍ය බඩුබාහිරාදිය ගෙන්වන්නට වුවමනා නම්, විදේශ ආධාර ලබා ගැනීමට වඩා අපේ රටේ නිෂ්පාදන වලට ඍභෙන මිලක් ලබා ගන්නට ඒවා දියුණු කරන්නටත් උත්සාහ දරන්න ඕනා.

ඒ වාගේම ජීවන මිල පහත දැමීමේ ප්‍රශ්නය පිළිබඳව වැදගත් කරුණු රාශියක්ම මේ ගරු සභාවෙදී ප්‍රකාශ වුණා. නමුත් අපේ වෙළඳාම සම්පූර්ණයෙන්ම විදේශීය වෙළෙන්දන් අතේ තිබෙන තුරු—ඒ අය පුරවැසිකම් ලබාගන්න පුළුවන්, ලබාගත් අය වන්නත් පුළුවන්—ජීවන වියදම පහත දමන්නට බැරි බව මට බයක් සැකක් නැතුවම කියන්න පුළුවන්.

අපට නොයෙකුත් පහසු කම් දී තිබෙනව දුනු, මිලිස්, අලවංගු ආදියට තීරු බඩු අඩු කිරීමෙන්. නමුත් එසේ අඩු කිරීමෙන් ප්‍රයෝජනයක් නැහැ, ගෙන්වීමේ හා බෙදා හැරීමේ ක්‍රමවලත් පාලනයක් ඇති වුණේ නැත්නම්. අපේ ආණ්ඩුව ඒ දවස්වල අදහස් කර තිබුණා බඩු ගෙන්වීමේ සංස්ථාවක් පිහිටුවා, ඒ මාර්ගයෙන් බඩු ගෙන්වා බෙදා හරින්න. සමුපකාර වෙළඳ සැල්වලට පමණක් නොවෙයි, සුළු වෙළඳුන්ට පවා ඒ මාර්ගයෙන් බඩු බෙදා හරින්නට වැඩ පිළිවෙලක් සකස් කර තිබුණා. නමුත් දැන් සිදු වී තිබෙන්නේ මොකක්ද? ඒ තත්ත්වය සම්පූර්ණයෙන් වෙනස් කර එය නොග වෙළඳුන්ට හර දෙන්න යනව. නමුත් නාත්සේලා ඒ විධියෙන් ඒ වෙළඳුන්ට ආධාර කරන්න යනව.

ඒ සමගම වැදගත් කරුණක් ගැන සඳහන් කරන්න කැමතියි. මම කෙනු මෝල් සංගමයේ සභාපති වශයෙන් සිටින කාලයේ මට පෙනී ගිය කරුණක් නම් වෙළෙන්දන් වංචා කරන තුරු සාධාරණ මිලක් ලබා ගන්න බැරි බවයි. ඉතා හොඳ වෙළෙන්දන් ඉන්නව මැක්වුඩ්ස්, වොල්ක වි වැනි. නමුත් පුරවැසිකම ලබාගත් වෙළෙන්දෙක් අයුතු විධියෙන් වැඩ කිරීම නිසා, එවකට සිටි වෙළෙඳ ඇමතිතුමා මේ අයඟ් මාගීයෙන් බඩු පැටවීම සම්පූර්ණයෙන්ම

නතර කළා. එසේ නතර කිරීම නිසා වැදගත් ප්‍රශ්නයක් විසඳුණා. සාධාරණ මිල, කොහු මෝල් සංගම් තීරණය කරන මිල, කවදාවත් ක්‍රියාවේ යොදවන්නට බැහැ පිරිවට බඩු පටවන අයට බඩු මිල තීරණය කරන්නට ඉඩ ලැබෙනව නම්. ඒ විධියේ ලොකු වෙළෙන්දන්ට—එක්සත් ජාතික පක්ෂයේ ආධාර කරුවන් වන ඒ අයට—අක්කර සිය ගණන් කැල දී තිබෙන බව ප්‍රකාශ කරන්නට සතුටුයි.

ආණ්ඩු පක්ෂයේ මන්ත්‍රීවරු සියළු දෙනාම කියා සිටිය, ජීවන වියදම අඩු කරන්න වුවමනා නම් වෙළඳාම සම්පූර්ණයෙන්ම ලාංකික කරන්න ඕනාය කියා. සුළු වෙළඳුන්ට අපි කවදාවත් දොස් කියන්නේ නැහැ. ඒ අය ලොකු සේවයක් කරල තියෙනව. නමුත් ශනයක් දෙකක් වැඩි මිලට වික්කම රුපියල් සිය දහස් ගණන් දඩ ගහන්නේ ඒ අයටයි. පුරවැසිකම් අරගෙන බඩු තොග වශයෙන් මේ රටට ගෙන්වා අසාධාරණ මිලට විකුණමින් මහජනයාගේ ලේ සුරා කන විධියට වැඩ කරන අය නමුත් නාත්සේලාගේ ආණ්ඩුවේ ආධාර කාරයන් බව මම කියන්නට ඕනා. නමුත් නාත්සේලා ඒ අයට ආධාර කරනව.

ගරු සභාපතිතුමනි, මේ කරුණු විස්තර කර දීමට වෙලා නැතිවීම ගැන මම කණගාටු වෙනව. මා මේ නිලධාරී මහත්වරුන්ටවත්, ස්ථීර ලේකම්තුමාටවත් වැරද්දක් කියනව නොවෙයි. ස්ථීර ලේකම්තුමාටත්, අධ්‍යක්ෂතුමාටත් මේ වෙළඳාම ගැන පල පුරුද්දක් ඇති වන්නට අඩු ගණනේ මාස පහක් හයක් යන්නට ඕනා. අධ්‍යක්ෂතුමාට මම මතක් කරන්නට සතුටුයි, එතුමාගේ යතුකම පැටවුම් කාරයන් ආරක්ෂා කිරීම නොව ඒ මෝල්වල වැඩ කරන 60,000 ක්, 70,000 ක් කම්කරුවන් ආරක්ෂා කිරීම බව.

යම් වෙළෙන්දෙක් වැරදි විධියට ක්‍රියා කළොත් ඔහුගේ වෙළඳාම නතර කර වෙනත් වෙළෙන්දෙකුට බඩු දෙන්නට ඇමතිතුමාට සම්පූර්ණ බලය තියෙනව. ඒ විධියේ වැඩ පිළිවෙලක් ඇති කර ක්‍රියා නොකිරීමෙන් මේ වෙළඳාම ජිකින් ටික බැහැගෙන යනව. මේ පොල් මිල බැසගෙන යන විට මේ අණ ඩුව කමක් කරන්නට ඉන්නවද කියා මම අහන්නට සතුටුයි. පොල් කර්මාන්තය

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

කඩා වැටුණොත් ලක්ෂ ගණනකට රක්ෂා නැති වෙනව. මේ වෙළඳාම නගා සිටුවිය යුත්තේ කොයි පිළිවෙලටද යන්න මට කියා දෙන්නට පුළුවන්. නමුත් ඒ සඳහා දැන් වෙලාවක් නැහැ.

ලෝක වෙළඳපොළේ තෙල් හුඟක් තියෙනව නම් ලංකාවේ තෙල් මිල වැඩි කරන්නේ කෙසේද කියා ඒ නිලධාරී මහත්වරු අහනට පුළුවන්. ලෝක වෙළඳ පොළේ තෙල් මිල වැඩි වන්නේ කොයි පිළිවෙලටද යන්න මම නමුත්තාත්සෙට පෙන්වා දුන්න. ධනපති රටවල් බඩු ලාබෙට තියෙන අවස්ථාවලදී බඩු හුඟක් අරගෙන පසුව වෙළඳපොලට දැමුවමයි, ගණන අඩු වන්නේ.

ගරු සභාපතිතුමනි, 1956 ට කලින් වෙළඳාම තිබුනෙ කොයි පිළිවෙලටද? ලන්ඩන් වල “ස්ටොකිස්ට්ලා” බඩු අරගෙන මාස 3 කට ණයට දීමෙනුයි, ලංකාවේ බඩු බටහිර රටවලටත් ගියේ. ඒ කාලයේදී බටහිර ජර්මනියට වුනත් ලංකාවේ බඩු කෙළින්ම ගන්නෙ නැහැ. 1955 දී, ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමා වෙළඳ ආමති වශයෙන් ඉන්න කාලේදී කටුගම්පොල මන්ත්‍රීතුමන් මමත් සංචාරයක යෙදුණු අවස්ථාවේදී අපට හොඳට පෙනුණු කරුණක් තමයි, අයර්ලන්තය, ස්විඩන්, පෝලන්තය, වෙකෙ ස්ලෝවෙකියාව ආදී රටවල් අපේ බඩුවලට බොහොම ප්‍රිය කරන බව. නමුත් ඒ අයට අපේ බඩු ගන්න ක්‍රමයක් තිබුනෙ නැහැ. 1956 න් පසු තමයි, බටහිර ජර්මනියට වුනත් අපේ බඩු කෙළින්ම පටවන්න පුළුවන් වුනේ. ඒ විධියට කිරීමෙන් අපේ වෙළඳාම විශාල ලෙස පළල් වේගන ගියා. එසේ පළල් ලෙස කෙටිගෙන ගිය අපේ වෙළඳම නැවතත් පරණ තත්වයට වැටෙන්නට එනවාද—සමාජවාදී රටවල් සමග එක් වී වැඩ කිරීමේ ප්‍රතිපත්තිය අත්හැර දමන්නට යනවාද—යන බියක් මා තුළ ඇති වී තිබෙනව.

ගරු සභාපතිතුමනි, ජීවන වියදම අඩු කරන්න නම් යම්කිසි සංසථාවක් මගින් බඩු ගෙන්වා බෙදා හැරීමේ ක්‍රමයක් ඇති කරන්නට ඕනෑ. හාල්, සීනි ගෙන්වා තියම විධියට බෙදන්නට පුළුවන් නම් පරිප්පු, කඩල ආදිය ගෙන්වා බෙදන්නට බැරි

ඇයි? අපි හොඳ වෙළඳුන් ආරක්ෂා කරන අතර නරක වෙළඳුන්ට අවිච්ඡි කරන්නට ඕනෑ. කොහුවල සාධාරණ මිල රුපියල් දහයක කියා තියම කළොත් හොඳට වෙළඳාම් කරන තැනැත්තා එංගලන්තයට කියනව, මීට වඩා අඩුවෙන් දෙන්න බැරිය කියා. හොර වෙළෙන්දකුට අඩුවෙන් විකුණන්න පුළුවනි. කොහු ලොරියක් තාත්තණ්ඩි යෙන් කොළඹට ගෙනාවොත් රුපියල් 50 ක් වුවත් අඩුවෙන් එය දීලා යනවා මිසක් ආපසු අරගෙන යන්නෙ නැහැ. ඒ නිසා මා වෙළඳ ආමතිතුමාට කියන්නේ ඒ විධියේ කුට වෙළෙන්දන්ට ආධාර නොකර ඔවුන්ට අවිච්ඡි කර, හොඳ වෙළෙන්දන්—විදේශික වෙළෙඳුන් වෙන්න පුළුවන්—ආරක්ෂා කරන්න ය කියන එකයි. එසේ ඉල්ලමින් මගේ වචන ස්වල්පය අවසාන කරනව.

එඩ්මන්ඩ් විජේසූරිය මයා. (මස්කෙලියා)
(*திரு. எட்மண்ட் விஜேசூரியா—மஸ்கலியா*)
(Mr. Edmund Wijesuriya—Maskeliya)

ගරු සභාපතිතුමනි, මේ වැය ශීඝ්‍රය යටතේ වචන ස්වල්පයක් කථා කිරීමට මාත් බලාපොරොත්තු වෙනව. මේ ස. තො. සේ ආයතනය වසා දමා ඒවා සමුපකාර සංගම්වලටත් සමුපකර සමිතිවලටත් පවරා දෙන්නට යනවා යයි ඊයේ සවස කථා කළ පානදුරේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා (ලෙස්ලි ගුණවර්ධන මයා.) චෝදනාවක් එල්ල කරන්න යෙදුණා.

නීල් ද අල්විස් මයා. (බද්දේගම)
(*திரு. நீல் டி அல்விஸ்—பத்தேகம*)
(Mr. Neal de Alwis—Baddegama)

නැහැ. දෂණ ගැන ක්‍රියා කරන්නෙ නැහැයි කියල කිව්වෙ.

එඩ්මන්ඩ් විජේසූරිය මයා.
(*திரு. எட்மண்ட் விஜேசூரியா*)
(Mr. Edmund Wijesuriya)

නැහැ. එතුමා චෝදනා කළේ සමුපකාර සංගම්වලට බාර දෙන්න යනවයි කියලයි. ඒ ස. තො. සේ ගබඩා තාත්තම් ආයතන වසා දමා ඒවා සමුපකාර සංගම්වලට තාත්තම් සමුපකාර සමිතිවලට බාරදීමට කටයුතු කරන්නට සදනම් වීම ගැන ම, එතමාට ස්තූති කරනව. මේ රටේ බොහොමයක් තැන්වල මේ ස. තො. සේ. ආයතන පිහිටු

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

[එඩ්මන්ඩ් විජේසූරිය මයා.]

වත්තට යෙදුණේ ඒවා මාර්ගයෙන් දේශ පාලන පලප්‍රයෝජන ලබා ගැනීමේ අදහසින් බව මා ප්‍රකාශ කරන්න ඕනැ.

නීල් ද අල්විස් මයා.

(ති.රු. ශ්‍රී ලංකා ආණ්ඩුක්‍රමලේඛන)

(Mr. Neal de Alwis)

ඒ ගැන ඒ කාලයේ විරුද්ධ වුණේ නැත්තේ ඇයි?

එඩ්මන්ඩ් විජේසූරිය මයා.

(ති.රු. ආරක්ෂක මණ්ඩලය)

(Mr. Edmund Wijesuriya)

අපි මොනවා කරන්නද? ඒ අයගේ අතේ ගැන්ද තිබුණ; ඒ අය බෙදා ගත්ත.

ගරු මන්ත්‍රීවරු

(கௌரவ அங்கத்தினர்)

(Hon. Members)

ඇයි ඉතින් විරුද්ධ නුනෙ? [බාධා කිරීම්]

එඩ්මන්ඩ් විජේසූරිය මයා.

(ති.රු. ආරක්ෂක මණ්ඩලය)

(Mr. Edmund Wijesuriya)

ඒ නිසා තමයි, ඒ පාලනය වෙනස් කර මේ රජය මගින් අපි ක්‍රියා කරන්න යන්නේ.

සභාපතිතුමා

(அக்கிராசனர்)

(The Chairman)

Order, please ! If hon. Members disturb I will not allow those hon. Members to speak. I have stated many times that hon. Members should make a note of the points they wish to reply to, and I shall always give them a chance to reply. The hon. Member has been given only 10 minutes to speak, and how many words can be spoken within those ten minutes? I think it is because hon. Members cannot meet the points that they disturb. The next hon. Member who disturbs will have to be sent out of the House.

එඩ්මන්ඩ් විජේසූරිය මයා.

(ති.රු. ආරක්ෂක මණ්ඩලය)

(Mr. Edmund Wijesuriya)

ගරු සභාපතිතුමනි, අද බොහොම හොඳින් පාලනය ගෙන යන සමුපකාර සංගම් ගණනාවක්ම මේ රටේ තිබෙනව. ඒ නිසා මේ ස.තො.සේ. ආයතන ඒ සංගම් වලට බාර දුන්නොත් ස.තො.සේ ආයතන හැටියට පාලනය වුවාට වඩා හොඳින් පාලනය වෙන බවට මට නම් කිසිම සැකයක් නැහැ. සමුපකාර සේවය මගින් රටේ ජනතාවට විශාල සේවයක් කරන්නට පුළුවන් කියන එක මා ප්‍රකාශ කරන්න ඕනැ. සමුපකාර ව්‍යාපාරය ජනතාවගේ ව්‍යාපාරයක්. කොටින්ම කියනවා නම් මෙහි තේරුම “එකා සැමටත්—සැම එකාටත්” කියන එකයි. ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයන් ආරක්ෂා කරමින් සමාජවාදය කරා යන්නට පුළුවන් එකම ව්‍යාපාරය මේ සමුපකාර ව්‍යාපාරය බව මා මෙහිදී ප්‍රකාශ කරන්න ඕනැ. හැබැයි සමුපකාර ව්‍යාපාරයට දේශපාලනය නම් ඇතුළු කර ගන්න හොඳ නැහැ. එයට නම් ඉඩ ප්‍රස්ථාව දෙන්න එපා යයි මා කියනව. ගරු වෙළඳ ඇමතිතුමා මේ සභාවගේ නැති නිසා ගරු පාර්ලිමේන්තු ලේකම්තුමාගෙන් මා ඉතා ඕනැකමින් ඒ ඉල්ලීම කරනව. යම්කිසි සමුපකාර සංගමයක් හෝ සමිති යක් හොඳහැටි පාලනය වෙන්නේ නැත් නම්, දේශපාලන බලපෑම්වලින් තොරව ඒ ගැන ක්‍රියා කරන්නට, සමුපකාර කොමසාරිස්තුමාට ඉඩ ප්‍රස්ථාව තිබෙන්නට ඕනැ. එමෙන්ම මොන පක්ෂයක අය කරගෙන ගියත්, යම්කිසි සමුපකාර සංගමයක් හෝ සමිතියක් හොඳහැටි ගෙන යනවා නම්, එය ඒ අන්දමට හොඳින් කරගෙන යන්නට ඔවුන්ට ඉඩ දෙන්නට ඕනැ. ඉතාම දක්ෂ අපක්ෂපාත නිලධාරියකු නිසා සමුපකාර කොමසාරිස්තුමාට පුළුවන්කම තිබෙනව, දේශපාලන බලපෑම්වලින් තොරව ඒ කටයුතු කරගෙන යන්නට ඉඩ හැරියොත් ඉතාම හොඳින් ඒ කටයුතු කරගෙන යන්නට.

ප්‍ර. හා. 10.45

අද රටේ ජීවන වියදම ඉහළට නැග තිබෙනව. ජීවන වියදම පහළ බස්සා මේ රටේ ජනතාවට සැනසිල්ලක් ලබා දෙන්නට පුළුවන් වන්නෙ, සමුපකාර ව්‍යාපාරයෙන් බව මේ අවස්ථාවේ ප්‍රකාශ කරන්නට ඕනැ. එම නිසා සමුපකාර සමිති සමාගම් දියුණු කර

මින්, ආරක්ෂා කරමින් කටයුතු කිරීමට කොමසාරිස්තුමාට ඉඩ ප්‍රස්ථාව සැලසිය යුතුයි.

හාල් ටික, පීටි ටික, සීනි ටික බෙදා හැරීමේ වගකීම පමණක් සමුපකාර සංගම් වලට සීමා නොකර මේ සමුපකාර සමිති මාර්ගයෙන් කර්මාන්ත ආරම්භ කිරීමටත් අනුබල දිය යුතු බව මතක් කළයුතුව තිබෙනවා. විශේෂයෙන්ම අද ගම්බද කුඩා තේ වතු හිමියන් තමන්ගේ තේ දළවලට සැහෙන මිලක් ලබාගන්නට නොහැකිව ඉතා දුක්බිත තත්ත්වයකයි, ජීවත් වෙන්නේ. ඒ අය මේ තත්ත්වයෙන් මුදා ගැනීමට පුළු වත් වන්නේ සමුපකාර ව්‍යාපාරය මගින් ඒ අයගේ තේ දළවලට සාධාරණ මිලක් ලබා දෙන්නට කටයුතු කළොත් පමණයි. මීට අවුරුදු දෙක-තුනකට උඩදී සමුපකාර දෙපාර්තමේන්තුව මගින් කුඩා තේ වතු හිමියන් සිටින ප්‍රදේශවල වැඩ පිළිවෙලක් යොදා තිබුණා, ඒ කුඩා තේ වතු හිමියන් ගේ දළ සාධාරණ මිලකට ලබා ගන්න. එහෙත් මා කියන්නට කැමතියි, ඒ අන්දමට දිගටම කටයුතු කරගෙන ගියොත්, වැඩි කලක් ඒ කටයුත්ත කරගෙන යන්නට ඉඩ නොලැබෙන බව. මක්නිසාද? කුඩා තේ වතු හිමියන් ගෙනෙන දළ ඒ තරම් හොද දළ නොවෙයි. එහෙයින් ඒවා නිෂ්පාදනය කළාට පසු සැහෙන මිලක් ලබා ගන්නට බැහැ. එම නිසා මා යෝජනා කරනවා, තේ කම්හලක් සහිත තේ අක්කර දෙතුන් සියයක් තිබෙන වතු සමුපකාර සමිති මගින් මිලදී ගෙන ඒ වතු වල දළවලින් නිෂ්පාදනය කරන හොද තේ සැහෙන මිලකට විකුණා ලබා ගන්නා ලාභයෙන්, සුළු තේ වතු හිමියන්ගෙන් මිලදී ගන්නා දළවලින් නිෂ්පාදනය කරන එතරම් හොද නැති තේ වලින් සිදුවන පාඩුව පියවාගන්න ක්‍රමයක් සකස් කරන්න කියා. මන්ද? තේ කම්හලක් අළුතෙන් ආරම්භ කරන්නට ගියොත් රුපියල් ලක්ෂ හත-අටක් වුවමනා කරනවා.

තේ කම්හලක් සහිත අක්කර දෙ තුන් සියයක තේ වත්තක් සමහරවිට රුපියල් අට-දහ ලක්ෂයකට පමණ ගන්නට පුළුවන් වෙයි. මා යෝජනා කළ වැඩ පිළිවෙල ක්‍රියාත්මක කළොත් කුඩා තේ වතු හිමියන්ගේ දළවලට සැහෙන මිලක් ලබා දෙන්නට හැකිවන විධියේ වැඩ පිළිවෙලක් යොදන්නට පුළුවන් වෙයි මා විශ්වාස කරනවා. අද සමුපකාර සමිති සංගම් 115 ක්

පමණ මේ රටේ තිබෙනවා. මෙයින් බොහෝ ගණනක් ඉතාම හොදින් කටයුතු කරගෙන යනවා. මේ සමුපකාර සමිති සංගම් 115 හෝ ඊට වැඩි සංඛ්‍යාවක් තිබෙනවා නම් ඒ සියල්ලම හෝ ඒකාබද්ධ කර සී.ඩබ්ලිව්. සී. එකක් පිහිටුවන ලෙස මා යෝජනා කරනවා. ඒ මගින් ක්‍රියා කිරීමට පුළුවන්කම තිබෙනවා. මේ අයට මුදල් තිබෙනවා. එක් සංගමයකට ලක්ෂයක් දෙකක් නොවෙයි, ලක්ෂ තුනක් වුණත් දෙන්න පුළුවනි. එවැනි සංගම් සැහෙන සංඛ්‍යාවක් තිබෙනවා. ඒ නිසා එවැනි සමුපකාර සමිති සංගම් සියයක් පමණ වුවත් ඒකාබද්ධ කර ඒවායින් ලබා ගන්න මුදල් යොදා සී.ඩබ්ලිව්.සී. එකක් පිහිටුවා ගනු ලැබුවොත් ඒ මගින් මේ රටට පිටරටවලින් බඩු ගෙන්වීමට බැරි කමක් නැහැ. ඒ නිසා එසේ කිරීමට කටයුතු කරන්නැයි මා ගරු ඇමතිතුමාගෙන් ඉල්ලනවා. ඇමතිතුමා මේ ගරු සභාවේ නොමැති නිසා මෙහි සිටින එතුමගෙ පාර්ලිමේන්තු ලේකම්තුමාගෙන් ඒ ගැන ඕනෑ කමින් සලකා බලන ලෙස මා ඉතා ඕනෑ කමින් ඉල්ලා සිටිනවා.

තවත් එක් කාරණයක් ගැන පමණයි සදහන් කිරීමට මා බලාපොරොත්තු වන්නේ. මස්කෙළිය කොට්ඨාශය වැනි උඩරට ගම් ප්‍රදේශවල ජනතාව අද ඉතා දුක් සේ ජීවත් වෙනවා, ඔවුන්ගෙ වතු වල තිබෙන පුවක්වලට සැහෙන සාධාරණ මිලක් ලබා ගැනීමට බැරිකම නිසා. මේ ගැන මොන විධියේ නමුත් පියවරක් අරගෙන ඒ අයට සැහෙන මුදලක් ලබා දීමට ක්‍රියා කරන මෙන් ඉල්ලා සිටිනවා. මීට වඩා කපා කරන්න බලාපොරොත්තු වන්නේ නැහැ. නමුත්තාත්සෙට ස්තූතියි.

ජෝර්ජ් රාජපක්ෂ මයා. (මුල් කිරිගල)
(திரு. ஜோர்ஜ் ராஜபக்ச—முல்கிரிகல)
(Mr. George Rajapaksa—MulKirigala)

Sir, I wish to raise a matter which has already been brought to the notice of the hon. Parliamentary Secretary yesterday by the hon. Parliamentary Secretary to the Minister of State. However, I think it will bear repetition because for the last few years we have made every effort to draw the attention of successive governments to the pitiable plight to which the citronella industry has been reduced.

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

[පෝර්ජි රජපක්ෂ මය.]

I do not know whether the hon. Parliamentary Secretary knows what citronella is. It is not the name of a Spanish beauty. It is something that is grown in the Hambantota and Matara Districts, and the livelihood of a large segment of the population depends on the success or otherwise of this industry.

After this Government has come into power, the price of citronella oil has hit a new low, and nearly 1½ to 2 lakhs of people have been rendered completely and utterly destitute. I led a deputation of the All-Ceylon Citronella Growers Association before the Hon. Minister of Trade and Commerce who, I must say, gave us a sympathetic hearing. We explained to him the tragedy that has befallen the vast section of the population in that part of the country where I live.

The last Government, since they could do no better at that time, conducted certain soil surveys on a portion of the land which was under citronella cultivation. Then they decided to plant coconut under the subsidy scheme. Whatever the hon. Parliamentary Secretary to the Minister of State might say, I wish to state in this House that the Coconut Research Institute and the other organizations that are in charge of replanting citronella with coconut have done an extremely good job, and I have no doubt that partially the problem will be solved in a few years' time.

Quite apart from that, there is another 30,000 acres of land on which you cannot grow anything else apart from citronella. But what has befallen this industry?

Today the cost of production in Ceylon is so high that we are not able to compete with other competitors in the foreign market. The largest producers of citronella oil in the world today are Java, Sumatra, Formosa and the People's Republic of China. They have done research into this industry, they have grown strains of grass which render a higher oil content, they have introduced new

methods of distilling, and therefore the cost of production is very low. We in Ceylon have adopted, and continue to adopt, archaic methods of cultivation, of distillation, etc., and as a result we are not in a position to compete with the foreign producers.

Therefore, what is necessary is for the Hon. Minister to take a long-term view of this matter and appoint some kind of committee of investigation to do some research on the matter to introduce new methods of cultivation, to introduce better strains of citronella grass, to introduce new methods of distillation and to search for better and wider markets. That is fundamental. The Hon. Minister agreed to appoint a committee to go into this matter fully. Therefore, I would urge the hon. Parliamentary Secretary to take this matter up.

This has been a neglected industry because the owners of citronella lands are not big capitalists. It is the small peasant proprietor's industry and it is confined to that part of the country in the Hambantota and Matara districts. As a result, no matter how vehemently we ask for relief in this House, hitherto we have not had the sympathetic ear of the authorities. I hope the hon. Parliamentary Secretary will take this matter seriously and, if necessary, go and see for himself the pitiable plight in which the people live today.

Today the workers of the citronella industry, the owners and all, everyone of them, have been driven to take refuge in the relief schemes opened up by the Department of Social Services. In that situation, may I appeal once again to the hon. Parliamentary Secretary to find ways and means to obtain new markets for this produce.

The other day I read in the "Lankadipa" that the Government of Thailand has been showing some interest in obtaining citronella oil from Ceylon. There are various other countries to whom we have sold this produce for a long time. Why cannot you kindle a new interest again in those old buyers so that at least a

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

large part of the people of the Ham-bantota District will be benefited ?

I do not wish to take any more of your time.

සී. එන්. කන්නන්ගේ මයා. (දෙනියාය)

(திரு. சீ. என். கன்னங்கரா—தெனியாய)

(Mr. C. N. Kannangara—Deniyaya)

Firstly, I must protest about the inadequacy of the time allotted to the back-benchers on this side of the House.

නීල් ද අල්විස් මයා.

(திரு. நீல் டி அல்விஸ்)

(Mr. Neal de Alwis)

Come on to this side.—[Interruption.]

සී. එන්. කන්නන්ගේ මයා.

(திரு. சீ. என். கன்னங்கரா)

(Mr. C. N. Kannangara)

I beg your pardon; the arrangement was that when a person is making his maiden speech, the maidens on that side should not disturb.

වෛද්‍යාචාර්ය එස්. ඒ. වික්‍රමසිංහ (අකුරුස)

(டொக்டர் எஸ். ஏ. விக்ரமசிங்ஹ—அக்குறஸ்ஸ)

(Dr. S. A. Wickremasinghe—Akuressa)

We are applauding and encouraging.

සී. එන්. කන්නන්ගේ මයා.

(திரு. சீ. என். கன்னங்கரா)

(Mr. C. N. Kannangara)

We have heard these old fossils shouting during the past 30 years and I think things have come to the stage when the public do not want to hear them any more. We have now reached the stage when people like us, the younger generation, should be allowed a longer time to expose matters and offer constructive criticism.

ஒரு மன்றிவரேன்

(கௌரவ அங்கத்தவர் ஒருவர்)

(An hon. Member)

How many fossils on your side ?

—කාරක සභාව

සී. එන්. කන්නන්ගේ මයා.

(திரு. சீ. என். கன்னங்கரா)

(Mr. C. N. Kannangara)

On both sides of the House.

සභාපතිතුමා

(அக்கிராசனர்)

(The Chairman)

Please address the Chair. You are a new Member. I am, therefore, giving you very good advice. Always learn to address the Chair. Otherwise, you will be disturbed.

ஒரு மன்றிவரேன்

(கௌரவ அங்கத்தவர் ஒருவர்)

(An hon. Member)

Asking for trouble.

සී. එන්. කන්නන්ගේ මයා.

(திரு. சீ. என். கன்னங்கரா)

(Mr. C. N. Kannangara)

The hon. Member for Dambadeniya (Mr. R. G. Senanayake) persistently criticizes the poor Tamil labourer in the plantations. Why did he not, when he was Minister of Trade and Commerce, do something to Ceylonize trade and to get rid of the Borahs and the Sindhis who are running this country? A poor estate labourer earns Rs. 2.50 or Rs. 2.60 a day, and he belongs to the category of productive labour. The hon. Member for Dambadeniya criticizes him but does not explain why he did nothing about the Borah and the Sindhi communities who are crippling and paralyzing the economy of this country.

The black market is flourishing today—there is no question about it. Who are the main importers of these products in the black market? How do items solely imported by the C. W. E. find their way into the hands of the private trader? These are matters that should be investigated.

If the hon. Member for Dambadeniya thinks that this is the old U. N. P., let me tell him that he is mistaken. This is a new U. N. P. and we shall not tolerate the ideas of the pre-1956 era. I should like to remind

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

[සී. එන්. කන්නන්ගේ මයා.]

Hon. Ministers that they are Ministers today because we were elected as Members of Parliament and that serious consideration must be given to our views.

අ. ආ. 11

Firstly, I suggest to the Hon. Minister of Commerce and Trade that there should be a state trading corporation. He must Ceylonize trade completely, taking account of those distinguished citizens who obtained their distinguished citizenship by questionable means.

Secondly, I propose to the Hon. Minister that the function of the C. W. E. should be that of a wholesaler, letting the retail trade remain in the hands of the co-operatives and the small traders in our villages.

Thirdly, I represent, I think, the largest number of small tea producers, as the largest number of L. D. O. allotments and small-holdings fall within Deniyaya. In regard to the tea trade, in general, I must say that we have lost some of our traditional markets for our tea—Sudan, Persia, Egypt, etc. We have lost them because our Tea Propaganda Board has proved to be absolutely ineffective. The hon. Joint Member for Colombo South (Mr. Bernard Soysa) suggested yesterday that something must be done, and I agree with him. We do not want stooges in the Tea Propaganda Board. Who advises the Hon. Minister in regard to matters pertaining to tea? Undoubtedly, when they talk about tea they refer to up-country tea, little realizing that the up-country estates are dominated by Europeans. We want consideration given to the tea trade, and we want the Hon. Minister to think of the small, poor, peasant allottees. That is what we want.

නීල් ද අල්විස් මයා.

(නිරු. ශ්‍රී ලංකා ආණ්ඩු)

(Mr. Neal de Alwis)

එන්න මෙහාට.

සී. එන්. කන්නන්ගේ මයා.

(නිරු. ජී. ඒ. ආර්. කන්නන්ගේ)

(Mr. C. N. Kannangara)

මහාට යන්න වුවමනාවක් නැහැ; මට මෙතන බොහොම හොඳයි.

නීල් ද අල්විස් මයා.

(නිරු. ශ්‍රී ලංකා ආණ්ඩු)

(Mr. Neal de Alwis)

දැන් ඔහොම දැනෙනව නම් තව විකක් කල් යනකොට මම හිතනව මෙහාට එන්නම හිතෙයි කියල.

සභාපතිතුමා

(අක්කිරාඡනර්)

(The Chairman)

The hon. Member's time is nearly up.

සී. එන්. කන්නන්ගේ මයා.

(නිරු. ජී. ඒ. ආර්. කන්නන්ගේ)

(Mr. C. N. Kannangara)

The hon. Parliamentary Secretary can easily spare me ten minutes of his time.

I should like to read the report of the Ceylon Tea Propaganda Board for 1963 to show how it carries on its activities :

“The Bureau's limited promotional activities continued during the year.”—

I am talking about propaganda in the U. A. R.—

—“In the main these activities consisted of the screening of the Bureau's two advertising films and the distribution of merchandising material such as calendars, drip mats, etc. Total screening of the Bureau's films amount to 127 in 17 cinemas throughout Egypt.

The Ceylon neon signs continued to function satisfactorily both in Cairo and Alexandria. The Bureau's Tea Bulletin was published and distributed regularly every fortnight.

The Director and Secretary of the Ceylon Board visited the U. A. R. in June, 1963. In December, 1963 Mr. S. P. Wickramasinha assumed duties as Commissioner of the Middle East stationed in Cairo.”

Sir, Mr. S. P. Wickramasinha does not know the front or the back side of the tea bush. He is a relation of

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

mine, he is connected to me. He has been appointed to sell our tea in the Middle East. What I suggest to the Hon. Minister is, put some man who knows. Who are these people whom he can consult when he wants any information about the tea trade? The Ceylon Chamber of Commerce. Sounds fantastic. The list of members, first scattered in 1965, is as follows:

Messrs. Abdul Ali and Sons,
Abdul Hamid and Bros.,
Abdul Hussein Dawoodbhoy,
Abdul Hussein Jafferjee,
Abdul Cader Rawther and Co.,
Abdul Rahim and Bros.

Then you get another long list of Europeans. I want a board that represents the tea industry. If possible have a roving ambassador for tea who will see to it that tea is sold at a decent and fair price. We are exploited already. Who are these people who exploit us? The Europeans and the middlemen in Colombo.

Firstly, I want to point out certain figures. I wonder whether the Hon. Minister has read them or not. I do not know. The Sudan Market: 6,796,000 lbs. of tea in 1955 dropped to 636,000 lbs. in 1958, and since not a single pound has been sold to Sudan. Whatever tea has been sold is smallholders' tea, black, low-grown tea. On the other hand, India sold 3,031 lbs. in 1955 and 22,936,000 lbs. in 1961. That is the difference. We have lost our market.

We had sold to Persia 10,770,000 lbs. in 1960 and 1,689,000 lbs. in 1963. There has since been a further drop. Today the dust market has gone down because the Persians are not buying tea dust; it has also gone down because the U. A. R. is not buying. India sold 10,544,000 lbs. there in 1962-63. With the U. A. R. we had a market of 2,630,000 lbs. in 1964. There has been a steady drop since.

Are we having multilateral trade? Are we in the dollar or sterling area? If you are doing bilateral trade, why keep an adverse trade balance with

Japan and India? Why are we continuing to buy their produce when we can sell our tea to the Middle-East countries and get the same produce from them? Why is it not being done? Have the Sindis and the Borahs continued to buy up all the inept, inefficient and incompetent nincompoop Ministers of Commerce and Trade of the past so many years? Nothing has been done.

සභාපතිතුමා

(அக்கிராசனார்)

(The Chairman)

The hon. Member's time is up.

සී. එන්. කන්නන්ගේ මයා.

(திரு. சி. என். கன்னங்கர)

(Mr. C. N. Kannangara)

Yes, Sir. Another small blast. There is one small matter which I want to correct. Yesterday the hon. Member for Colombo South (Mr. Bernard Soysa) talked about the tea sales campaign. What I cannot understand is this. We have the biggest revenue from tea, but in the Budget speech of the Hon. Minister of Finance this is what he has to say, at column 104 of HANSARD of the 9th August 1965:

"The Government is convinced that the situation demands immediate corrective action in the form of a large-scale tea promotion campaign in which tea will be boosted as a beverage without reference to the country of origin, but without interfering with the existing independent campaigns of each producing country."—

Well and good! There has been a market in England where it has been proved that the younger generation is not adaptable to tea drinking. I have not been to England since 1956. I was there from 1948 to 1952, but when I went in 1956, I am sorry to say that even at that time, while there was a startling change as far as advertising coffee and other beverages was concerned, there was nothing done about tea. The Hon. Minister of Finance continues as follows:

"Accordingly, plans have been formulated for a campaign of three years' duration starting this Autumn and costing

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

[සී. එන්. කන්නන්ගේ මය.]

about £ 1 million per year. The funds for this campaign would have to be raised both from producers and distributors ;"—

That is also true.

—"it is expected that about 75 per cent. of the funds would be forthcoming from the distributing trade and the balance 25 per cent. from the producing countries including Ceylon, India and East Africa. The Government has decided to subscribe as its share Rs. 1.5 million per year out of the reserves of the Tea Propaganda Board."

If every Government has been living on the tea industry why cannot they put more money into an advertising campaign? That is what I want to know.

වෛද්‍ය-වාර්ය එස්. ඒ. වික්‍රමසිංහ

(දොරාකැර් ආර්. ආ. විකරාමසිංහ)

(Dr. S. A. Wickremasinghe)

A vote of no confidence in the Minister.

සී. එන්. කන්නන්ගේ මය.

(තිරු. ජී. ආර්. කන්නන්ගර)

(Mr. C. N. Kannangara)

No. The Hon. Minister as well as the hon. Parliamentary Secretary are extremely honourable men and they will now see to it—

වෛද්‍ය-වාර්ය එස්. ඒ. වික්‍රමසිංහ

(දොරාකැර් ආර්. ආ. විකරාමසිංහ)

(Dr. S. A. Wickremasinghe)

Who are we?

සී. එන්. කන්නන්ගේ මය.

(තිරු. ජී. ආර්. කන්නන්ගර)

(Mr. C. N. Kannangara)

The hon. Member for Akuressa (Dr. S. A. Wickremasinghe) has been shouting "nilvela, nilvela" for the past twenty years. I should like to inform him that now it is "hilvela, hilvela". That is all I have to say.

ඒ. බී. සුබසිංහ මය. (කටුගම්පොල)

(තිරු. ඊ. ඩී. ජයසිංහ—කටුගම්පොල)

(Mr. T. B. Subasinghe—Katugampola)

I think the Ministry of Trade and Commerce has drawn much more attention this year than in previous

years in the course of the discussions in Committee. But one common factor between that side of the House and our side is that, we are all anxious and perturbed about the entire problem of the distributive trades in this country. That is why, I think, a large number of Members have spoken about the C. W. E. shops established all over the country, the blackmarketing that goes on and about the role played by the so-called distinguished citizens of foreign extraction who are having a monopoly over trade in this country.

I think, the main reason why we are worried is the sensitive character of the main issue, that is, the cost of living. Now the main task of the Ministry of Commerce is to bring down this cost of living as far as possible in the shortest possible time.

Mr. Chairman, I know that some of the factors which contribute to the cost of living today are beyond the control of any Government. Granted that, we have to see what are the factors that can be controlled by the Government. It is there, I think, that a substantial amount of truth is to be found in all that Members on both sides of the House have said in the course of this discussion.

There are some Members who are opposed to the continuation of the C. W. E. shops on the ground that it is not strictly part of the co-operative movement. Theoretically, yes; they say that they should be handed over to the unions in the various districts. In my opinion, it may be that in the long run we should aim towards that, towards combining the activities of the C.W.E. shops and the co-operative unions in their respective districts and perhaps handing over these shops to the unions. But in the present stage when there is such a scarcity—and in a state of scarcity black-marketing becomes so easy—I think some kind of check-point in the way of the C. W. E. shops in the districts, in practically every important bazaar in the Island, is a necessity.

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

I will take one example. There are two co-operative shops, one in Giriulla and the other in Pannala, in my constituency. I know there had been a great deal of agitation for the opening of the two shops in these two places for the last one year or 1½ years. Unfortunately, due to the pressure of the traders in these two bazaars, the opening of these two shops had been prevented. Now, it is true that some Member might say it was motivated by politics. I do not know; so far as I was concerned, I was not motivated by politics. I approached the then Minister of Commerce and Trade and asked him to open these two shops because I felt that there would be a very effective check on the black-marketing that was being carried on by the private traders in those two bazaars.

ප්‍ර. සා. 11.15

The Minister agreed to open them. He opened them and I know—the traders themselves have told me—that after these two shops were opened there had been definitely a decline in the volume of trade, the turnover of these traders, and also a great deal of checking on black-marketing that went on in the area. These shops are extremely popular. One of them has sales exceeding anything anticipated by the C. W. E. at the beginning.

That being so, if the present Minister of Commerce and Trade decides to close these shops down or hand them over to the various unions, I do not think that the purpose intended to be served by these shops will be served.

At the moment the greatest amount of pressure is being applied for the closure of these shops by the big *mudalalis* in the towns. That means that they will have a free and easy time, as they had in the past, the moment these shops are closed. I would therefore earnestly appeal that these shops should not be handed over to the unions in the present state of affairs—certainly in the

future you can, when there is a situation of plenty. In the present state of affairs when there is scarcity in the most essential commodities, I do not think the shops should be handed over to anybody but be run by the C. W. E.

Another point I want to make is about the C. W. E. itself. I know there had been a lot of criticism. There is a commission of inquiry. How far that is an impartial commission I do not know, judging from the kind of questions that are being asked; however, I dare say the commission will issue a report.

It is true that in a vast organization like this there is bound to be corruption. In my humble opinion, I think the main problem of the C. W. E.—it may be that there are square pegs in round holes—is that it is a massive organization. From an economic point of view what should be the optimum size of a unit?

I think, the main issue we have to face in relation to the C. W. E., or the general problem of state trading being made efficient, is to see that the various trading organizations are further reorganized. Instead of one or two organizations, it may be that we would need a number of organizations if state trading is to function efficiently, and for that purpose there should be chief executives placed in charge of it to manage it efficiently. Therefore, I think, it is about time that, with the increasing volume of trade that the C. W. E. is handling, we thought in terms of splitting that trade among certain specialized organizations.

The other matter is this: What is the attitude of the present Government to the proposed State Trading Corporation? I feel that it is very important. It is an urgent need because it is directly connected with the expansion of new markets we are thinking of. I have seen, Mr. Chairman, the volume of trade in that part of the world during my period as an ambassador of this country. The volume of trade there is increasing year by year. I have

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

[සුබසිංහ මයා.]

also seen the volume of trade that the newly independent countries like India are having; these countries are also increasing their trade every year. India, if I remember right, is trying to double her volume of trade with the Soviet Union every two years. Now, Sir, that is a tremendous target; and it has been achieved every two years, if I remember right. How is it possible? It is because—whether we like their politics or not—their economies are expanding; their economies are so rapidly expanding that some of these countries have the highest rate of growth in the world today. I have seen during the four years I was there how the standard of living of the people in these countries has gone up every year. Now, the Soviet Union alone has a population of 230 million and in the other countries in Eastern Europe there are about 275 million people. I think we should organize our trade with these countries because their markets are expanding.

We have entered into bilateral agreements with these countries. I think, these bilateral agreements, in spite of the views expressed by the newspapers and interested parties, have on the whole benefited this country, and have served the economic purposes which they were intended to serve. I believe, we are having agreements with China, the Soviet Union, Czechoslovakia and other countries.

If there are any shortcomings, or if the volume of trade is not expanding at the rate at which we want, it is due to a lack of organization, and that is where India has gone ahead of us by organizing her trade well. After organizing the state trading organization they have not eliminated the private exporter altogether; the state trading organization has been able to bring the private exporter under its umbrella and co-ordinate the activities. In fact, the state trading organization also assists the private importer to get goods at the proper prices. You

will be surprised to learn that India sells a few million rupees worth of casnew nuts alone to the Soviet Union today; she also sells over a million rupees worth of coir matting and various other products out of coir. Now, these are possible markets for us. I remember, in the course of discussions we had for the renewal of 1964 protocol, they showed a great interest in our desiccated coconut and mattress fibre.

Some of these articles are not well known to them in the sense that they do not know what use to put them to. Now that is where a state trading organization with the proper set-up can help. I do not think you can expect the commercial assistants of the Department of Commerce to do that kind of propaganda. I think that would be the responsibility and the function of a state trading organization.

When you take all these facts into consideration, you see the inevitability, the unavoidable necessity, of establishing an organization of that nature in order to promote our trade with these countries which believe essentially in bilateral trading; and I do not think the political attitude of this Government should in any way stand in the way of expanding our trade with these countries. They are not interested in the politics of this Government; they want an increase in the volume of trade; they are themselves anxious to sell here. Our people will have to get accustomed to buying from elsewhere machinery and various other capital goods which we have been buying from the west for many, many years. I am not suggesting that we should abandon our trade contacts with the west; but certainly we should try to sell as much as possible of our commodities in those expanding markets and buy as much as possible from them because they can supply us capital goods in a big way. The only thing is that some of our specialists will have to change their attitude and abandon the superiority complex that everything from the west is more superior in the world.

Mr. Chairman, I have a number of other points but I do not want to take the time of the House. One last point and that is the position of the commercial assistants in the Department of Commerce. They started young and some of them have grown old in the service. They have come up against a blind alley. I think, in trade matters, they receive a very good training but they have no future prospects. As a trading country, I think we should have a first-class commercial service, commercial representation all over the world.

Now, when I say this I know I am treading on dangerous ground. I do not want to make the people in the Foreign Service feel that I am asking that "intruders" be taken into their holy precincts. But I think that if the two sides, the two Ministries, approach this problem dispassionately and take a decision guided by the interests of the country alone, there is no reason why these commercial assistants should not be found a place, according to their seniority, in the Foreign Service as specialists in trade and play a really vital part in the work of our foreign relations which, I think, by the very nature of our economy means so much of foreign trade.

Therefore, I would ask the Minister and the Parliamentary Secretary to go into this question in earnest. It is a very controversial subject, but anyhow try to provide the opportunities to these people who have specialized in trade to find positions in the Diplomatic Service without affecting the rights or the prospects of the people who are already in the Foreign Service; and if possible, combine these two services so that there will not be unnecessary friction between them.

ඩී. ඊ. නිලකරන්ත මයා. (රත්ගම)

(திரு. டி. எ. திலக்கரத்ன—ரத்தம)

(Mr. D. E. Tillekeratne—Ratgama)

ගරු සභාපතිතුමනි, කටුගම්පොළ ගරු මන්ත්‍රීතුමා ස. නො. සේ. ගබඩා වැසීම ගැනත් ඒවා විවිධ සේවා සමුපකාර සමිති

සංගම්වලට පාවාදීම ගැනත් සදහන් කළා. එහි සත්‍යයක් තිබෙන බව ගරු ආමති තුමාටත් එතුමාගේ පාර්ලිමේන්තු ලේකම් තුමාටත් මතක් කරන්න ඕනෑ. මා නියෝජනය කරන රත්ගම ජන්දදායක කොට්ඨාශයේ මුලින්ම ස. නො. සේ ගබඩාවක් විවෘත කරන ලද්දේ අකුරල නැමති සභානායකයායි. ඊළඟට හික්කඩුවෙන් ඒ විධියේ ගබඩාවක් විවෘත කිරීමට සුදුනම් කරමින් තිබුණා. කටුගම්පොළ ගරු මන්ත්‍රී තුමා සමග මා එකඟ වන්නේ එතුමා කියා සිටි පරිදි මගේ කොට්ඨාශයේ තිබෙන ස. නො. සේ ගබඩාව වසා දමා වෙනත් ආයතනයකට පාවා දෙනු ලැබුවොත් සමහර විට ඒ අවට ගම්වාසීන්ට නියමිත ක්‍රමයකට දෙන බඩු එසේ ලබා ගැනීමට බැරි තත්ත්වයක් පහළ විය හැකි යයි මා කල්පනා කරන නිසයි. හරිගස්සන්න බැරි ස. නො. සේ. ගබඩා වෙනත් ආයතනයකට හාර දිය යුතුය යන ආණ්ඩුවේ ප්‍රතිපත්තියට මා එකඟයි. එහෙත් එසේ කිරීමට දැන් අවස්ථාව ආවින් තිබෙනවද යන්න අප කල්පනා කළ යුතුව තිබෙනව. ඒකයි අපේ යුතුකම.

සූ. හා. 11.30

හික්කඩුවේ ස. නො. සේ. ගබඩාවක් විවෘත කිරීමට කටයුතු සුදුනම් කළේ ගිය අවුරුද්දේ දෙසැම්බර් මුල හරියේදී බව පෙන්වා දෙන්න ඕනෑ. ඒ අවස්ථාවේදී තමයි ඔය හවුල් ආණ්ඩුව කඩා වැටුණේ. ගබඩාවට අවශ්‍ය ගෙයත් කුලියට අරන් තිබුණා. සියලුම බඩුත් ලැස්ති කර තිබුණා. එසේම මුරකරුවෙකුත් පත් කර තිබුණා. බඩු තැන්පත් කිරීමට වුවමනා රාක්කත්, වෙනත් උපකරණ ආදියත් සුදුනම් කර තිබුණා. විවෘත කිරීමට බෝඩ් එක පවා ලැස්ති කර තිබුණු නමුත් අද වනතුරු එය විවෘත කරන්න ඉඩක් අපට ලැබුණේ නැහැ. ගබඩාව විවෘත කරන ලෙස ඉල්ලීමට මා ස. නො. සේ. මහ කාර්යාලයට ගිය අවස්ථාවේ—මා හිතන්නේ මා එහි ගියේ දෙසැම්බර් මාසේ නැත්නම් ජනවාරි මාසෙදී කියලයි—ආති වුණු සිද්ධිය ගැන තවම මොන ආණ්ඩුවකින් වත් පරීක්ෂණයක් නොපැවැත්වීම ගැන මේ ගරු සභාවට මතක් කරන්න ඕනෑ. මා ගියේ ජයවර්ධන මහත්මයාය කියන කෙනකු හමු වන්නයි. ඒ මහත්මයා එක්ක මේ ගබඩාව විවෘත

විසර්ජන කෙවුම්පත් පනත, 1965-66

[ඩී. ඊ. තිලකරත්න මයා.]

කිසිම ගැන සාකච්ඡා කරන්නයි මා ගියේ. මා යන බව කල් තබා දැනගෙනදෝ ඒ අවස්ථාවේ එතන විශාල පිරිසක්—මා හිතන්නේ එතන සියයක් පමණ දෙනා ඉන්න ඇත කියලයි—ඇවිත් මා වටකර ගන්න ලැස්ති වුණා. වටිටි අම්මා කෙනෙ කුගෙ පෙනුමක් ඇති ලිලිතෝනා නැමති ගැහැණියක් එතන සිටියා. ආ ආගෙ රෙද්ද බාගෙට උස්සාගෙන මගෙ පස්සෙ දුවගෙන ආවා. මේ සිද්ධිය ගැන විශේෂයෙන් සඳහන් කරන්න ඕනෑ. මගෙ පූර්ව වාසනාවක් තිබුණු නිසාදෝ මට යන්නම් කාමරයක් ඇතුළට පැන දොර වහගෙන බේරෙන්න පුළුවන් වුණා. [බාධාකිපීම්] මෙය සිතහවට කාරණයක් නොවෙයි. මේ මැති අපරාධ මොන අයුරකින්වත් කරන්න දෙන්න නරකයි. මා ඒ විදරා කාමරය තුළ සිටියේ හටියට කටු ගේක ඉන්නවා වාගෙ. ඒ මොකද? ලොකු කළු ගල්, ගඩොල් කැට ආදිය අතින් ගත් සියයක් පමණ පිරිසක් මාව වට කරගෙන සිටියා.

අවස්ථාවකදී, මේ තරම් අපරාධයක් කළ අවස්ථාවකදී, ක්‍රියා කළ ආකාරය ගැන මම ඒ හිටපු ආණ්ඩුවේ මැති ඇමතිවරුන්ට මතක් කරන්න කැමතියි. මේ සම්බන්ධව බොහෝ දුරට කිය යුතු විස්තර තිබෙනව. නමුත් කාල වේලාව සීමා කර ඇති බැවින් මා මෙහිදී ඒ විස්තර කියන්න යන්නේ නැහැ. මේ පිළිබඳ සියලු විස්තර අපේ ටෙලිද ඇමතිතුමාට දෙන්න මට පුළුවනි. ඒ ගැන ලියා ඇති ලියුම් ගණනාවක්ම මා ලග තිබෙනව. එම නිසා ගරු ඇමතිතුමා ගෙන් මම ඉල්ලා සිටිනව මේ ගැන විභාගයක් පවත්වා වරදකරුවන් වන නිලධාරීන්ට අවිච්ඡි කරන්නය කියා.

බඩු මිල ඉහළ යාමේ ප්‍රශ්නය ගැනත් දෙපාර්ශවයෙන්ම නොයෙක් විධියේ කථා ඇති වුණා. මේ ගැන කියන විට සඳහන් කළයුතු එක කාරණයක් නම් කොළඹ තිබෙන හතරවෙනි හරස් විදිය එක්කෝ රජයට පවරා ගන්න ඕනෑ, එසේ නැත් නම් සහමුලින්ම විනාශ කර දමන්න ඕනෑ. එහි තමයි මේ තිබෙන සේරම හොරකම් තිබෙන්නේ. බඩු නග්ගන්නෙන්, බස්සන්නෙන්, හිඟ ඇති කරන්නෙන්, තැති කරන්නෙන් ඔය හතරවෙනි හරස් විදියයි. මුළු ලංකාවම තැති කරන්නත්, ඇති කරන්නත් මේ හතරවෙනි හරස් විදියට පුළුවන්.

ඒ වාගේම රෙදි සම්බන්ධවත් වචන යක් කියන්න ඕනෑ. දැන් ජෝජ්ටි ගෙන් විම බෝර කාරයන් සහ සින්දි කාරයන් අතට ගිහින් තිබෙනව. සරෝම් ගෙන්වි මෙන් පඩු වන නිසා දැන් ජෝජ්ටි ගෙන් විම පටන්ගෙන තිබෙනව. යම්කිසි නිලධාරීන් පිරිසක් සමග එකතුවෙලයි මේ ජාවාරම කරගෙන යන්නේ. එම නිසා මේ ගැනද විශේෂ පරීක්ෂණයක් පවත්වා වරද කරුවන්ට අවිච්ඡි කරන හැටියට මම ඉල්ලනව. මට දුන් කාලය ඉක්ම ගොස් ඇති නිසා මා මීට වඩා කථා කරන්නට බලාපොරොත්තු වන්නේ නැහැ.

ආර්. ජී. සේනානායක මයා. (දඹ දෙනිය)

[තිල. මුර්. ඉ. ජෙනනායක—තම්පබෙනියා] (Mr. R. G. Senanayake—Dambadeniya) සහ පතිතුමනි, බටහිර රටවල් සමග සම්බන්ධකම් ඇති පක්ෂවලට ආණ්ඩු බලය ලැබීමෙන් අපේ බඩුවලට ඒ රටවලින්

ලක්ෂ්මන් ජයකොඩි මයා. (දිවුලපිටිය)

(තිල. ලක්ෂ්මන් ඉයාකොඩි—තිලාච්චිපිටිය)

(Mr. Lakshman Jayakody—Divulapitiya)

මන්ත්‍රීතුමා කළ වැරද්ද මොකක්ද?

ඩී. ඊ. තිලකරත්න මයා.

(තිල. ඩී. ඒ. තිලකරත්න)

(Mr. D. E. Tillekeratne)

වැරද්ද මම ආණ්ඩුව පෙරලවූය කියලා ඒක තමයි වැරද්ද. [බාධාකිපීම්] ලිලිතෝන තමයි තැරව්කාරි. බඩු අරන් දෙන තැනැත්තා. නොයෙක් විධියේ බඩු අරන් දෙනව. මේ සම්බන්ධයෙන් මා කියන කාරණය මේකයි. එදා ඊට පසුව පොලිසියෙන් නිලධාරීන් 20ක් 25ක් ආව. මා ඒ අයත් සමග පොලිසියට ගියා. මගෙන් කට උත්තරයක් එහෙම ගත්තා. මේ ගැන පරීක්ෂණයක් කිසිම සඳහා පොලිසියෙන් තඩුවක් දාන්න සූදුනම් වන අවස්ථාවේදී පොලිසියට නියෝගයක් ලැබී තිබෙනව ඒ සම්බන්ධයෙන් කිසිම විභාගයක් පවත්වන්න එපාය කියා. අන්න ඒ ගැනයි මම කියන්නේ. මේ තරම් වැරදි වැඩක් කළ

හොඳ මිලක් ලැබේවිය කියන හැඟීමක් තිබුණි. නමුත් වෙළඳ ඇමතිතුමාට මතක් කරන්නට කැමතියි අපි හිතුවාටත් වඩා බොහෝම තරක විධියට බඩු මිල පහත බැස තිබෙනවාය කියා. අද රබර්වලට මිලක් නැහැ, තේවලට මිලක් නැහැ, පොල්වලට මිලක් නැහැ, පුවක්වලට මිලක් නැහැ. එකකටත් කිසිම සහනයක් නැහැ. මොන හේතුවක් නිසා වූ දෙයක්ද මම දන්නෙ නැහැ.

එක හේතුවක් මෙයයි : බටහිර රටවල් කල්පනා කර තිබෙනවා, දැන් ලංකාවේ තිබෙන්නේ අපට පක්ෂපාත ආණ්ඩුවක්ය, ඒ නිසා වෙළඳාම අතින් අපට වැඩි පුර සහයෝගයක් ලැබේවිය කියා. ඒ නිසා තරඟයක් ඇතිවේය යන බය අත්හැරී ගොස් තිබෙනවා. වෙළඳාමේදී පමණක් කොයි තරම් යාළු මිත්‍රකම් තිබුනත් කුඩා වෙළෙන්දාගේ පටන් විශාල රටවල් දක්වාම එක ප්‍රතිපත්තියකුයි, අනුගමනය කරන්නේ. ඒ ප්‍රතිපත්තිය වැඩිය ලාභ ගැනීමේ වැඩ පිළිවෙලයි. මිත්‍රයා වුවත් වෙළඳාමේදී බලන්නේ වැඩි ලාභයක් ගන්නේ කොහොමද කියායි.

ලෝකය කොටස් දෙකකට බෙදී තිබෙනවා, සමාජවාදී, බටහිර වශයෙන්. ඔවුන් දෙපක්ෂය අතර තිබුණු තරඟය දැන් නැති වී ගොස් තිබෙනවා, ලංකාවේ ද්‍රව්‍ය සම්පූර්ණයෙන්ම බටහිරට ගන්නට පුළුවන්ය සිතා බටහිර තරඟයට නොපැමිණෙන නිසා එය මූලික හේතුවක්, අපේ ද්‍රව්‍යවල මිල පහත බැසීමට.

ලංකාවේ තේ වෙළඳ පොලක් තිබුණා. ලංකාවේ හදන හොඳම තේ මේ වෙළඳ පොළේ වෙන්දේසි කළා. එසේ තේ වෙන්දේසි කරන විට තේ මිල නැග තිබුණා. නමුත් ක්‍රම ක්‍රමයෙන් අපේ තේ වෙන්දේසිය කඩා වැටෙන තැනට කටයුතු යෙදුණා. ලංකාවේ හදන හොඳම තේ ලංකාවේ විකුණන්නේ නැතිව එංගලන්තයේ මින්සිං ලේන් එකට යවන්න පටන් ගත්තා. පිටරටවල් ලංකාවෙන් ගන්නට බලාපොරොත්තු වන්නේ අපේ හොඳම තේ—“quality tea,” සාමාන්‍ය තේ අතින් හැම රටකින්ම ගන්න පුළුවනි. නමුත් ඉස්තරම් තේ තිබෙන්නේ ලංකාවේයි. ඒ ඉස්තරම් තේ දැන් ලංකාවේ සිට

කෙළින්ම මින්සිං ලේන් එකට යවනවා. හොඳ තේ මින්සිං ලේන් එකේ තිබියදී ඒවා සොයාගෙන ලංකාවට එන්නේ නැහැ. එතැන කොන්ත්‍රාත් ආදිය හදා ගෙන ඉස්තරම්ම තේ එතැනින් ගන්නට පසු ඉතිරි සාමාන්‍ය තේ ගැනීම සඳහා ලංකාවට එන්නේ නැහැ. සාමාන්‍ය තේ ඉන්දියාව, පකිස්ථානය, අප්‍රිකාව, චීනය ආදී හැම රටකින්ම ලබා ගන්න පුළුවනි. ඉස්සර තිබුණු සිරිත අනුව ඔවුන්ට සිද්ධ වුණා ඉස්තරම් තේ ලබා ගැනීම සඳහා ලංකාවට පැමිණීමට. ඉස්තරම් තේ ගැනීමට පැමිණී විට අපේ සාමාන්‍ය තේත් ගැනීම සිරිතක්ව තිබුණා. ඒ පිළිබඳව ඕන තරම් සාක්ෂි තිබෙනවා. මෙසේ ඉස්තරම් ම තේ ගැනීම සඳහා පිටරටින් මෙහි පැමිණෙන අය නිසා අපේ සාමාන්‍ය තේවලත් මිල නැග තිබුණා. තවත් තේ වෙළඳ පොලවල් දෙකක් තිබෙනවා ; කල්කටාවේ සහ මින්සිං ලේන්හි. නමුත් අපේ වෙළඳ පොලේ තමයි, මිල නැග තිබුණේ. මන්ද? මෙහි ලොකු තරඟයක් තිබුණු නිසයි. දැන් ඒ තරඟය හුඟක්ම අඩු වී තිබෙනවා. ඊට හේතුව, මා කලින් කීවාක් මෙන්, අපේ ඉස්තරම් තේ අපේ වෙළඳ පොලට යවන්නේ නැතිව, කෙළින්ම මින්සිං ලේන් එකට යැවීම නිසා වෙළෙන්දන් මෙහි නොපැමිණීමයි. සාමාන්‍ය තේ ගැනීමට මෙහි එන්නේ නැහැ.

තවත් කාරණයක් තිබෙනවා. තේ ප්‍රචාරය කරන්නේ ලංකාව පමණයි. තේ ප්‍රචාරය කරන සංවිධානය සම්පූර්ණයෙන්ම හිමි වී තිබෙන්නේ අපට පමණයි. ඉන්දියාව අවුරුදු ගණනක්ම විර්ය කළා, තේ ප්‍රචාරක සංවිධානයක් ඇති කිරීමට. නමුත් ඔවුන්ට එය සාර්ථක කරගැනීමට බැරි වුණා. ඒ උදවිය දැන් විර්ය කරනවා, අපත් සමග සම්බන්ධ වී තේ ප්‍රචාරය කිරීමට. මෙවිට කල් තේ ප්‍රචාරය කිරීමේ සම්පූර්ණ වරප්‍රසාදය තිබුණේ අපට පමණයි. තේ ප්‍රචාරය අප අතේ තිබෙන විට ඔවුන්ගේ තේවලට පහරක් වදින නිසා මා වෙළඳ ඇමති වශයෙන් සිටි කාලයේදීත් ඔවුන් උත්සාහ ගත්තා, අපත් සමග සම්බන්ධ වීමට. නමුත් අපි ඊට ඉඩ දුන්නේ නැහැ. දැන් මට ආරංචියි, අපත් සමග සමගි වී තේ ප්‍රචාරය කිරීමට ඔවුන් විර්ය කරනවාය කියා. එසේ සමගි වුවොත් ලංකාවේ තේ පිළිබඳව ප්‍රචාරයක් ගෙන

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

[ආර්. ජී. සේනානායක මයා.]

යන්න බැහැ. පොදුවේ තේ ගැන ප්‍රචාරයක් පමණයි, කරන්නට පුළුවන් වන්නේ. අපේ රටේ තිබෙන ඉස්තරම් තේ ගැන විශේෂ ප්‍රචාරයක් ගෙන යාමට අමාරුයි. ඒ නිසා ක්‍රම ක්‍රමයෙන් ගෙන යන්න හදන්නේ ලංකාවට තේ සම්බන්ධයෙන් ලැබී ඇති හොඳ නම මැකීමේ වැඩ පිළිවෙලක්. ඒ අනුව “තේ ප්‍රචාරය කිරීම” කරන්න අදහස් කළොත්, ලංකාවේ තේ වලට තිබෙන ප්‍රචාරක තත්ත්වය නැති වෙනවා. “ඉන්ටර් නැෂනල් පී මාකට්ට් බ්‍රැන්ඩ්” එක දැන් අපේ අතේ වගෙයි, තියෙන්නේ. එහි අපට තිබෙන තත්ත්වය බුරුල් කර අතික් අයත් ඊට සහභාගි කර ගත්තොත් අපේ ප්‍රචාරක බල වේගය එහෙම පිරිහීම කඩා බිඳ වැටෙනවා. එසේ වුණොත් තේ වලින් ලංකාව ලබා ඇති හොඳ නම සම්පූර්ණයෙන් බිඳ වැටෙනවා.

පොල් තෙල් වලට හෝ කොප්පරුවලට වෙළඳ පොලක් තිබුණේ නැහැ. මගේ කාලයේදී ඒ සඳහා තරඟයක් ඇති කිරීමට කොප්පරු වෙළඳ පොලක් ඇති කළා. ඒ නිසා ඒ කාලේ කොප්පරු මිල හොණ්ඩරය රුපියල් 300ට නැංග. එදා ඒ වෙළඳ පොල පාලනය කරන්න හිටියේ පොල් වැවිලි කාරයෝ; පොල් නිෂ්පාදකයෝ. ඒ අය තමයි, පොල් මිල ඉහල නංවන්න නිතරම කල්පනා කරන්නේ. නමුත් අද ඉන්නේ කොප්පරු වෙළෙන්දෝ; බ්‍රෝකර්ලා, නැව් වලට පටවන්නෝ. එහි පාලන කටයුතුවලට දමා තිබෙන්නේ ඔවුනුයි. ඒ අයට වුවමනාවක් නැහැ මිල නංවන්න. එවැනි අය වැයම් කරන්නේ මිල පුළුවන් තරම් බස් වන්නයි. මිල බස්වන්න බස්වන්න ඒ අයගේ ලාබය වැඩි වෙනවා. පොල් වෙළඳ පොලේ පාලන මණ්ඩලයේ කටයුතු භාර දී තිබෙන්නේ කොප්පරු මිල බස්වන අයට ය කියා අපි ඒ අනුව කියනවා.

අපි හැකිතරම් දුරට තරඟ ප්‍රතිපත්ති හිතේ තියාගෙන කටයුතු කරන්න ඕනැ. හැම රටකම අය මෙහි ගෙන්වා තරඟකාරි තත්ත්වයක් උදා කරන්න ඕනැ. එසේ කළ විටයි, මිල නගින්නේ. තරඟ කාරයෝ අඩු වන විට මිලත් බහිනවා. දේශපාලන ප්‍රතිපත්ති උඩ වේවා, වෙනත් ප්‍රතිපත්ති උඩ වේවා අප එක පැත්තකට බට වී සිටි

යුතු කරන නිසා, මෙසේ සිදු වෙනවා. සමාජවාදී රටවල් සමග කෙරුණු ගිවිසුම් වලින් වැඩි හරියක් අත්සන් කළේ මගේ කාලේ බවයි කියනට තියෙන්නේ. පෝලන්තය, හංගේරියාව, චෙකොස්ලෝ වැකියාව, රුසියාව, කියුබාව සහ චීනය යනාදී රටවල් සමග වෙළඳ ගිවිසුම්වලට අත්සන් කළේ මගේ කාලේ. මෑත කාලේ නැගෙනහිර ජර්මනිය—German Democratic Republic—සමග පමණයි, අත්සන් කර තියෙන්නේ.

පූ. භා. 11.45

ගරු සභාපතිතුමනි, වෙළඳාමට දේශ පාලනයක් නැහැ. වෙළඳාම උඩ ලෝකයේ දෙකට බෙදිල්ලක් නැහැ. කවුරු ආවත් ඒ අයට බඩු විකුණන්න උත්සාහ කරන්න ඕනැ. අපට නැව් නැති එක කණගාටුවට කරුණක්. මා සිටි කාලේ බොහොම මහන්සි අරගෙන නැව් කොමිෂනියක් ඇති කළා. අවුරුදු 5 ක් තියම විධියට ක්‍රියා කරන්න ඉඩ ලැබුණ නම්, නැව් 14 ක් අපට හිමි වන ආකාරයට ලියුම් පිට තත්ත්වය හරි ගස්සාගෙන තිබුණ. නමුත් එක එක කර දර ඇති කර, බොරු චෝදනා මතු කර, විභාග පවත්වා එම තත්ත්වය කඩා දැමීම. ඒ කාලේ ආණ්ඩුව ඇති කළ කොමිෂනියේ නැව් පහක්ද කොහේද තිබුණ. ඒ ආරක්ෂාව උඩ දියුණු වෙව්ව නැව් 11ක් පමණ තිබුණ. ඒවායින් අත්තිම නැවත් වෙන්දේසි වුණාට පසුයි, නැව්කාරයෝ **ෆ්‍රීට් රේට් එක—Freight rates—** නග්ගන්න පටන් ගත්තේ. සියයට 25, සියයට 50 තරම නැංගුව. අපේ නැව් කොමිෂනිය විනාශ කරන්න සුද්දෝ එකතු වී ඇති කළ තරඟයෙන් යම් අලාබයක් වුණා නම් එය මග හරින්න බඩු මිල සියයට 50 ක් තරම නංවන්න සිදු වුණා.

ඒ කාලේ ඇමතිවරු කියා සිටිය, ඔස්ට්‍රේලියාවේ වරායවල අපේ වරායට වඩා දෝෂ තිබෙනවය කියා. අපේ රටට බඩු ගෙන ඒමේ ගාස්තුව පමණක් වැඩි කරන්නට හේතුව මෙකක්ද? ඒ අතර ඔස්ට්‍රේලියාවට බඩු ගෙන යෑමේ ගාස්තුව වැඩි නොකරන්නට හේතුව මොකක්ද? මේ ප්‍රශ්නයට උත්තරයක් නැහැ. අපේ රටට බඩු ගෙන ඒමේ ගාස්තුව සියයට 50 කින් වැඩි කළා. තවම එය පවතිනවා. අපට නැව් කොමිෂනියක් තිබෙනවා

විසර්ජන කෙවළුපත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

නම් ඔය විධියේ තත්ත්වයකට මුහුණ පාන්නට සිදු වන්නේ නැහැ. නමුත් දැන් අප බඩු ගෙන්විය යුත්තේ ඒ විදේශීය කොමිෂනරියන්ගේ නැව්වලිනුයි. අපේ වෙළඳාම දියුණු කරන්නට ඕනෑ නම් අපට නැව් තිබිය යුතුයි. නැව් නැතිව අපේ වෙළඳාම දියුණු කරන්නට බැහැ. අපේ වෙළෙන්දකු ලෝකයේ හැම තැනම ඇවිද බොහොම මහන්සි වී යමිකිසි රටකට කොහු විකිණීමට කොන්ත්‍රාත් තුවකට බැඳුණා යයි සිතමු. ඒ කොහු යවන්නට සිදු වන්නේ අනුත්ගේ නැව්වලිනුයි. බඩු වල තත්ත්වය, මිල ගණන්, තොගයේ ප්‍රමාණය යනාදී වූ සෑම විස්තරයක්ම නැව් කොමිෂනරියට කියන්නට ඕනෑ. එසේ නැත්නම් ඒ බඩු ගෙන යන්නේ නැහැ. මේ උහස්, නැව් කොමිෂනරියට දුන් නාම සිදු වන්නේ මොකක්ද? ඊළඟ වාරයේ සිට අර නැව් කොමිෂනරිය ඊට වඩා අඩු මිලට අර බඩු ගැනුම්කරුට බඩු සැපයීමයි. අපේ වෙළෙන්දාට දෙවැනි වරට බඩු විකුණන්නට ලැබෙන්නේ නැහැ.

යේ උක්ෂාවලට පවා ලංකා පුරවැසියන් ගන්නට සිදු වුණා. අද කොළඹ වරායේ කොළච්චි සහ මලයාලි මිනිසුන් නැත්තේ ඔවුන්ට අවහිර කර පැන්නු නිසයි. පරණ වෙළෙඳ සම්බන්ධකම් තුබූ අයගේ ඒ සම්බන්ධකම් කැඩීමට නොහැකි විධියේ ප්‍රති පත්තියක් එදා තිබුණා. එහෙත් යුද්ධයට පසුව ලංකා ආණ්ඩුව විසින් අලුත් වෙළෙඳ සම්බන්ධකම් ආරම්භ කළා නම් ඒවායේ වැඩ ලංකා පුරවැසියන්ට පමණක් සීමා කළා. මා මිට කලින් සඳහන් කළ සමාජවාදී රටවලින්, බටහිර ජර්මනියන්, චීනයන්, ජපානයන් සමග වෙළෙඳ සබඳකම් ඇති වුණේ යුද්ධයට පසුවයි. ඒ නිසා ඒ රටවල වෙළෙඳ කටයුතු ලාංකිකයන්ට පමණක් සීමා කළා. එංගලන්තය, ඇමෙරිකාව වැනි පරණ වෙළෙඳ සම්බන්ධකම් තුබුණු රටවල කටයුතු එදා කෙරී ගෙන ගිය අන්දමට වෙනසක් නැතිව කරගෙන යන්නට ඉඩ දුන්නා. පරණ සබඳකම් කඩන්න බැරි වුණත් අලුත් කොටසක් ඇති වන විට ඒවායේ කටයුතු ලංකා පුරවැසියන්ට පමණක් සීමා කළා. මා වෙළෙඳ ඇමති වශයෙන් සිටි කාලයේදී ලාංකික වෙළෙඳ ව්‍යාපාරය බලවත්ව තිබුණා. “ලාංකික” යන වචනය පටලවා ගෙන සිටින නිසා මේ ආණ්ඩුවෙන් එවැනි තත්ත්වයක් ඇති වන්නේ නැ. චීනය සමග රබර් වෙළෙඳාම ඇති කරන්නට සිදු වුණේ මටයි. එතෙක් කල් තේ වෙළෙඳාම මෙන්ම රබර් වෙළෙඳාමත් සම්පූර්ණයෙන්ම පැවතුණේ සුද්දන් අතෙයි. සිය යට සියයක්ම එය පැවතුණේ ඔවුන් අතේ. නමුත්, මෙහි රබර්වලින් බාගයක් චීනයට යැවීමට මා කටයුතු කළ නිසා අමුතුවෙන්ම ලාංකික වෙළෙඳ පිරිසක් මා විසින් හැදුවා. ඒ නිසා රබර් වෙළෙඳාමෙන් බාගයක් ලාංකිකයන් සතු වුණ. ඒ ලාංකිකයින් අතර එකම බෝරාකාරයකු වත් හොයා දුන්නොත් මම ඇමතිතුමාට තැග්ගක් දෙනවා. මගෙන් පසුව එයට බෝරාකාරයයින් ඇතුළු වී සිටිනවාද කියා මම දන්නේ නැ.

ගරු සභාපතිතුමනි, මා වෙළෙඳ ඇමතිව සිටියදී බෝරාකාරයන්ට, ඉන්දියානුවන්ට තැන දුන්නා යයි සමහරුන් මට චෝදනා කරනවා. මා වෙළෙඳ ඇමතිවරයා වශයෙන් සිටියදී කොළඹ වරායේ කටයුතුවලට සම්බන්ධ වී සිටි සියලුම රබර් කොමිෂනරි වලින් තේ කොමිෂනරිවලින් වැඩ කෙළේ කොළච්චි මලයාලි යන දෙවර්ගයේ මිනිසුනුයි. ඒ කාලයේ සමහර වෘත්තීය සමිති වලටත් “කොළච්චි පක්ෂය” හා “මලයාලි පක්ෂය” යනුවෙන් චෝදනා තිබුණා. මා අවුරුදු 10 ක් වෙළෙඳ ඇමති වශයෙන් සිටියා. දැන් ඒ කොළච්චි මිනිසුන් කෝ? දැන් ඒ මලයාලි මිනිසුන් කෝ. වරාය ජනසතු කරන විට ඒ අයගෙන් කොටසක් ගියා. නමුත් තමන්ට වුවමනා කරන කම් කරුවන් සියයට සියයක්ම ලාංකිකයන් ගෙන් තෝරා, තොගතහොත් කොමිෂනරි වලට බලපත්‍ර නොදීමට මා තීරණය කළා. “ලාංකික කළ ප්‍රදේශවල” ගනුදෙනු සම්බන්ධයෙන් ආණ්ඩුවෙන් බලපත්‍ර ගන්නට යම් කෙනෙකුට වුවමනා නම් ඔහු යටතේ සිටින පිරිස ලංකාවේ පුරවැසියන් ද යන ප්‍රශ්නය ප්‍රථමයෙන්ම අහනවා. සේවක පිරිස ලංකාවේ පුරවැසියන් වුණා නම් බල පත්‍රය දෙනවා; නැත්නම් දෙන්නේ නැහැ. එපමණක් නොව වෙළෙඳ අංශ

ගරු මන්ත්‍රීවරයෙක්
 (கௌரவ அங்கத்தவர் ஒருவர்)
 (An hon. Member)
 ඇයි, ජැපර්ජි.

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

ආර්. ජී. සේනානායක මයා.

(ශ්‍රී. ආර්. ඉ. ජේනනායක)
(Mr. R. G. Senanayake)

ඒ කාලයේ ජැපර්ජී හිටියේ නැ. මම වෙළෙඳ ඇමති වශයෙන් සිටි කාලය ගැනයි මා කථා කරන්නේ. ජැපර්ජී 1960 දී එක්සත් ජාතික පක්ෂයේ පත් කරන ලද මන්ත්‍රීවරයකු වශයෙන් හිටියා. [බාධා කිරීම]

සභාපතිතුමා

(අක්ෂරාඡනාර්)
(The Chairman)

කරුණා කර නිශ්ශබ්ද වන්න.

ආර්. ජී. සේනානායක මයා.

(ශ්‍රී. ආර්. ඉ. ජේනනායක)
(Mr. R. G. Senanayake)

ගරු සභාපතිතුමනි, මා බෝරාකාරයින්ට තැන දුන්නා යයි මට චෝදනාවක් එල්ල කළ නිසා මා ඊට පිළිතුරු දුන්නා. එදා ජැපර්ජී හිටියේ දැන් තොන්ඩමන්, අන්නා මලෙයි යන මන්ත්‍රීවරුන් සිටිනව වගෙයි.

ගරු සභාපති තුමනි, බඩු ගෙන්වීම සම්බන්ධයෙන් අද මතු වී තිබෙන ප්‍රශ්නය අවසාන වශයෙන් මා සඳහන් කරන්නට ඕනෑ. බඩු ගෙන්වීමට බලපත්‍ර දී තිබෙන ප්‍රමාණය 1956 සිටම අඩු වෙලාවක් වැඩි වෙලාවක් නැතිව එක ප්‍රමාණයටම පවතිනවා. නමුත් අද එයට වඩා විශාල බඩු හිඟයක් පවතිනවා. ප්‍රශ්නයක් නැගුවොත් වෙළෙඳ ඇමති අංශය කියන්නේ කලින් ගෙන්වන ලද ටොන් ප්‍රමාණයටම ලයිසන්ස් දී තිබෙනවාය කියායි. නමුත් ගෙන්වන බඩුවලට මොනවා වෙනවද කියා කවුරුත් දන්නේ නැ. කරුණු කීපයක් උඩ ම මේ සම්බන්ධයෙන් චෝදනා එල්ල වෙනවා. හොරෙන් බඩු පිට කරන්නට උත්සාහ කරන අය බලපත්‍ර අනුව නියම කරන බඩු ප්‍රමාණය ගෙන්වන්නේ නැ. බාගෙයක් එහාට දීලා බාගෙයක් පමණයි ගෙන්වන්නේ. ඔය විධියේ නොයෙක් ජාවාරම් තියෙනව. එම නිසා මා වෙළෙඳ ඇමති අංශයෙන් ඉල්ලා සිටිනවා බලපත්‍ර සම්බන්ධයෙන් පුළුල්වත් තරම් පරීක්ෂා සහිත වන්නාය කියා. මා ඒ අංශයට උපකාර වන්නට බොහොම කැමතියි. එම නිසා විශේෂයෙන් ඉල්ලනවා බලපත්‍ර ගැන පරීක්ෂාකාරී වන්නට කියා. මේවා හුඟ හරියක් විකුණනවා.

එපමණක් නොවෙයි, ඒවායින් නියම කරන ප්‍රමාණයට බඩු ගෙන්වන්නේ නැ, ගෙන්වන ප්‍රමාණයක් හොයන්නත් බැ.

අපේ රටේ විනිමය විනාශ වන තවත් මාර්ගයක් තිබෙනවා. මේ රටින් පිට කරන බඩු සඳහා රටට ලැබිය යුතු මුදල්වලින් විශාල කොටසක් ලැබෙන්නේ නැ. ඉස්සර හොඳ රබර් ටොන් එකක් යැවුවොත් ඒ රටෙන් කියාවෙන්නේ “සුම්පලය අනුව රබර් හොඳ මදිය” කියන එකයි. නොම්මර 1 රබර්ය කියා නොම්මර 2 රබර් යවනවා. එහෙත් ඉන් සිදු වන්නේ අනිකක්. අද නොම්මර දෙකේ රබර් අරිනවා යයි කඩදාසි සකස් කරල යවන්නේ නොම්මර එකේ රබර්. නොම්මර දෙකේ රබර්වල මිල ගෙවල නොම්මර එකේ රබර් යවනව. තේ වේවා, පොල් වේවා, රබර් වේවා, ඔය සෑම වෙළඳාමකම ඒ විධියේ විශාල හොර ජාවාරමක් තිබෙනව. එම නිසායි, මොන විධියේ රැකවරණ දැමීමත් විදේශ විනිමය බහින්නේ. හැමදාම බඩු සීමා කරනව; පරීක්ෂා කරනව; නමුත් අවුරුද්ද අවසානයේදී විනිමය මුදල බැහැල. තැන්ග අවසාවක් නැහැ. ඒ අවුරුද්දේ බැස්ස කියා තවත් සීමා කරනව; දෙවෙනි අවුරුද්දේ තවත් බැහැල. තවත් සීමා කරනව, තුන් වෙනි අවුරුද්දේ තවත් බැහැල. ක්‍රමයෙන් සීමා කිරීම් ඇති කරන විට මේ මුදල වැඩි වන්නට ඕනෑ තේද? එහෙත් ආරක්ෂා යොදන්ට යොදන්ට වැඩි නොවී බහිනව. මොකද හොරේ? එම නිසා බඩු ගෙන්වීමේදී පමණක් නොව පිට කිරීමේදීත්—කුඩා වෙළෙත්දත් ගැන නොව—මහා කොමි පැණිකාරයන් ගැන පරීක්ෂාකාරී විය යුතුයි. තේවලත්, රබර්වලත් විනිමය සම්බන්ධයෙන් විශාල ජාවාරමක් ඇද්ද කියා පරීක්ෂා කළ යුතුයි.

ඩී. එම්. ටී. බණ්ඩාර මයා. (වාරියපොළ)
(ශ්‍රී. ආ. ආ. ආ. ආ. පණ්ඩාර—වාරියපොළ)
(Mr. D. M. T. Bandara—Wariyapola)

ගරු සභාපති තුමනි, වාණිජ හා වෙළඳ ඇමතිතුමාට මතක් කළ යුත්තක් තිබෙනව. අපේ පොල් අතුරු නිෂ්පාදනවල මිල අද ඉතා සිඟයෙන් පහළ බැස තිබෙනව. කලින් රුපියල් 240ට තිබුණු කොප්පරා පාරම අද රුපියල් 160ට බැස තිබෙනව. මගේ ආසනයේ කොහු මෝල් කීපයකුත්

නිබන්ධන. අද ඒවා වසා දමන තරම් තත්ත්වයකට පත්ව තිබෙනවා. අද කොහු බැලස් රුපියල් 70 බැස තිබෙනවා. එමෙන්ම අපේ කොට්ඨාශයේ කපාපු පොල් නිෂ්පාදනයත් කෙරෙනවා. මේ පොල් අතුරු නිෂ්පාදනවල මිල බැසීම නිසා අද ගැමියන්ට ලුහු, මිරිස් ආදී තුණපහ වික මිලදී ගන්නත් අපහසුයි. තම වත්තෙන් පොල් ගෙඩි දෙතුන් සියයක් කැබෙන ගැමියන් තමන්ට වුවමනා ද්‍රව්‍ය ලබාගන්නේ පොල් වික විකිණීමෙන් ලැබෙන මුදලින්. දැන් සාමාන්‍ය වෙළෙන්දන් පොල් සියයක් ගන්නේ රුපියල් 8 යි; වැඩිම වුණොත් 10යි. මාස 2 කට වරක් පොල් 300ක් කැබෙන කෙනෙකුට ලබාගන්නට පුළුවන් වැඩිම මුදල රුපියල් 30 යි. ඔහුගේ මාසික ආදායම රුපියල් 15 යි. ඒ මුදලින් පවුලක් නඩත්තු කරන්නට අමාරුයි. පසුගිය අවුරුදු 10 ඇතුළත—විශේෂයෙන් දඹදෙණියේ මන්ත්‍රීතුමාට (ආර්. ජී. සේනානායක මයා.) මා ස්තූති වන්න වෙනවා. එතුමාගේ කාලයේදී කොප්පරා පාරමක් රුපියල් 350ට නැග්ගා—සෑම කෙනෙකුම ඉතා ප්‍රීතියෙන් හිටියා. තම පවුලේ සෑම ඕනෑ එපාකමක්ම කර ගන්නේ පොල් මුරය විකුණා ගැනීමෙන් නිසා ඒ ගැන ගැමියන් ලොකු බලාපොරොත්තුවක් ඇතිව සිටිනවා. ඒ නිසා මන්ත්‍රීවරයෙක් මීට පෙර මතක් කළා වාගේ, ලෝකය පුරා තිබෙන අපේ තානාපති කාර්යාලවලට වෙළඳ කොමසාරිස් වරුන් පත් කර අපේ අමු ද්‍රව්‍යවලට සවීර මිලක් ලබා ගැනීමට කටයුතු කරන මෙන් ගරු ඇමතිතුමාගෙන් මා ඉල්ලා සිටිනවා.

දවල් 12

රීලභට කොප්පරා වෙළඳපොළ සම්බන්ධයෙන් වචන සවලපයක් කියන්නට ඕනෑ. බෝරාකාරයින්ම තමයි, කොප්පරා වෙළඳ පොළත් අද අරක්ගෙන සිටින්නේ. වෙන්දේසියට වතු වලින් ඉදිරිපත් කරන කොප්පරාත්, වෙළෙන්දන් ඉදිරිපත් කරන කොප්පරාත් වෙන්දේසි පොළේදී මිලදී ගැනීමට ඔවුන් සංවිධානයක් පිහිටුවාගෙන තිබෙනවා. වෙන්දේසිය පවත්වන්නේ හෙට නම්, එහිදී වෙන්දේසියට කොප්පරා ඉදිරිපත් කරන වතු වල නම් හා වෙන්දේසියට තබන කොප්පරා ප්‍රමාණය ආදී විස්තර සියල්ලක්ම ඔවුන් කලින් දන්නවා.

වෙන්දේසියට පෙර ඔවුන් බෙදා ගන්නවා, “අසුවල් වත්තේ කොප්පරා තමුසෙට; අසුවල් වත්තේ කොප්පරා මට; අසුවල් වත්තේ කොප්පරා තමුසෙට” ආදී වශයෙන්. ඒ අය ගොස් ලංසුව තබන්නේ රුපියල් 150ට නම් කොප්පරා තොගය ඒ ගණනට තීන්දු වෙනවා. වෙළඳාම සිදු වෙන්නේ මේ විධියටයි. ඒ නිසා සුළු වෙළෙන්දාට වත්, නිපදවන්නාට වත් සවීර මිලක් ලැබෙන්නේ නැහැ. මේ අනුව බලන විට පොල් පාලක මණ්ඩලයෙන් වැඩක් නැහැ. එම නිසා කලින් ගරු මන්ත්‍රීවරුන් කීප දෙනෙක් සඳහන් කළ අන්දමට රජය මගින් වෙළඳ සංස්ථාවක් පිහිටුවා වෙළඳ තරඟයක් ඇති කරන්නට ඕනෑ. එහෙම තරඟ තිබීමෙන් තමයි වැඩි මිලට මේ ද්‍රව්‍ය විකුණා ගන්නට පුළුවන් වන්නේ. නමුත් අද මේ කර්මාන්තය බෝරා කාරයින්ගේ ඒකාධිකාරයක් බවට පත්වී තිබෙනවා. මේ විධියට විදේශිකයන්ට අපේ සියළුම ධනය සුරා කන්නට ඉඩ නොතැබිය යුතුයි. ඒ අය අද අපේ ධනය පිටරටට, ඉන්දියාවට යවනවා. මේ විධියට සුරාකා ගන්නා අපේ ධනයෙන් බොම්බාය, කරච්චිය ආදී නගරවල වෙසෙන ඔවුන්ගේ පවුල් සැපවත් ජීවිතයක් ගත කරනවා. වාණිජ හා වෙළඳ ඇමතිතුමා ඉතාමත් දක්ෂ වෛද්‍යවරයෙක්. අසාධ්‍ය රෝගියෙකුගේ ජීවිතය ගලවා ගන්නා සේ ප්‍රපාතයට වැටී තිබෙන අපේ මේ වෙළඳ කටයුතුව ගොඩ අරගෙන ඒ මාර්ගයෙන් අපේ අමු ද්‍රව්‍යවලට සවීර මිලක් ලබාදීමට ක්‍රියා කරන මෙන් මා එතුමාගෙන් ඉල්ලා සිටිනවා.

ගරු සභාපතිතුමනි, සමුපකාර සංවර්ධන දෙපාර්තමේන්තුව සම්බන්ධවත් වචන ස්වල්පයක් කිවයුතුව තිබෙනවා. වයඹ පළාතේ සමුපකාර ව්‍යාපාරය ඉතාමත් දියුණු තත්ත්වයක පැවතුණා. 1960 වන තුරු ඉතාම හොඳින් සමුපකාර ව්‍යාපාරය ගෙන ගියා. නමුත් අද ඒ විවිධ සේවා සමුපකාර සමිතිවලට අවශ්‍ය ද්‍රව්‍ය, විශේෂයෙන්ම හාල්, පිරි, සීනි ආදිය ලබා ගැනීම අපහසුවී තිබෙනවා; මුදල් නැහැ. මේ සමිතිවලට මහජන බැංකුවෙන්, සමුපකාර බැංකුවලින් හා රජයෙන් ණය දී තිබෙනවා. ඒකට හේතුව මොකක්ද? 1960 ට පෙර තිබුණු ක්‍රමය අනුව එක හත්පත්තුවකට මාණ්ඩලීය පරීක්ෂකවරුන් සිටියා. ඒ

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

[ඩී. එම්. ඩී. බණ්ඩාර මයා.]
 පරීක්ෂකවරුන් යටතේ ගණන් හිලවී පිළිබඳ පරීක්ෂකවරුන් පාලන කටයුතු පිළිබඳ පරීක්ෂකවරුන් සිටියා. පාලන කටයුතු පිළිබඳ පරීක්ෂකවරුන් කළේ සමුපකාර සමිතිවල කාරක සභිකයන්ට උපදෙස් දීමයි. මක්නිසාද, මේ කාරක සභාවල ඉන්නේ වැඩ වශයෙන් ම තුගත් ගැමියන් නිසයි. ඊළඟට ගණන් පරීක්ෂකවරුන් නියමිත වෙලාවට ගිහින් ගණන් හිලවී පරීක්ෂා කරනවා. මසකට වරක් හදිසි පරීක්ෂණ පවත්වනවා. මේ වැඩ පිළිවෙල යටතේ සමුපකාර ව්‍යාපාරය 1960 වනතුරු ආරක්ෂා විගෙන ආවා. නමුත් 1960 න් පසුව ඒ වැඩ පිළිවෙල සම්පූර්ණයෙන්ම අහෝසි වුණා.

දැන් සමුපකාර කාර්යාලයකට සමුපකාර උප කොමසාරිස්වරයකුත් ප්‍රධාන පරීක්ෂක වරයකුත් ඉන්නවා. අර ඉස්සර වාගේ පරීක්ෂක කණ්ඩායම් නැහැ. දැන් මසකට වරක් හදිසි පරීක්ෂණ පවත්වන්නේ නැහැ. ඒවාගේම පාලන කටයුතු පිළිබඳ උපදෙස් දෙන්නෙත් නැහැ. දැන් හරියට අර පොලිස් කාරයෙක් හොරෙකු අල්ලන් තට යනවා වාගේ අවුරුදු දෙකකට තුනකට වරක් ගිහින් හදිසියෙන් පරීක්ෂණ පවත්වනව. නමුත් ඒ වන විට සමුපකාර සංගමය පිරිහී අවසානයයි. ගරු සභාපති තුමනි, සමහර සමුපකාර සමිතිවල රුපියල් දහ පහළොස් දාහ වංචා කරනවා. සමහර ප්‍රදේශවල සමුපකාර සමිතිවල ඒ විධියේ වංචා අසුවී තිබෙනවා. නමුත් මේ දක්වා ඒවා සම්බන්ධයෙන් ක්‍රියා කර නැහැ. ඒ අතින් නීතිය දුර්වලයි. මේ වංචා වල් කර තිබෙන සමුපකාර කළමනාකාර වරුන්ටත් කාරක සභිකවරුන්ටත් විරුඬ ව දණ්ඩ නීතිය යටතේ දඬුවම් කරන්නට පුළුවන්කමක් නැහැ. මේ තත්ත්වය නිසා අද විශේෂයෙන්ම කුලියාපිටිය සමුපකාර සංවර්ධන උප කොමසාරිස් වරයා ගෙන් පාලනය වන සමුපකාර සමිති කීපයක් බංකොලොත්භාවය ලබා තිබෙනවා. සමුපකාර සංවර්ධන දෙපාර්තමේන්තුව මේ විධියට තව අවුරුදු දෙක තුනක් මේ වැඩ පිළිවෙලම අනුගමනය කරගෙන ගියොත් ඇත්ත වශයෙන්ම වයඹ පළාතෙන් සමපකාර ව්‍යාපාරය අතුගාවී යනවා. ඒ නිසා මේ සම්බන්ධයෙන් විශේෂ උනන්දුවක්

දක්වා, හොඳ නිලධාරීන් පත් කර, ඒවා ගේම දැනට සිටින නිලධාරීන් ප්‍රමාණවත් නැත්නම් අළුතින් නිලධාරීන් බඳවාගෙන සමුපකාර ව්‍යාපාරය දියුණු කිරීමට කටයුතු යොදන මෙන් මා ගරු ඇමතිතුමාගෙන් ඉල්ලා සිටිනවා.

ඊළඟට ඇමතිතුමාට විශේෂයෙන් මතක් කළයුතු කාරණයක් තිබෙනවා. කුරුණෑගල දිස්ත්‍රික්කයේ සමුපකාර කාර්යාල දෙකකට උප කොමසාරිස්වරුන් දෙදෙනෙකු පත් කර තිබෙනවා. දේවමැදිහත් පත්තුව අයිති වාරියපොළ කොට්ඨාශයට යි. ඒ ප්‍රදේශය කුලියාපිටිය සමුපකාර සංවර්ධන උප කොමසාරිස්තුමා යටතටත් වත්තිහත්පත්තුව කුරුණෑගල කාර්යාලය යටතටත් පත් කර තිබෙනවා. ගරු සභාපතිතුමනි, වත්තිහත්පත්තුවට යන්න ඕනෑ දේවමැදිහත්පත්තුව පසු කරලයි. ඒ වාගේම කවිචේරිය, ගොවිජන සේවා උප කොමසාරිස් කාර්යාලය, මහජන බැංකුව ආදී රජයේ සියළුම ආයතන තිබෙන්නේ කුරුණෑගල දිස්ත්‍රික්කයෙයි. මේ කාරණය සම්බන්ධයෙන් දිස්ත්‍රික් සම්බන්ධතා කාරක සභාවේදීත් තීරණයක් ගෙන තිබෙනව. ඒ නිසා දේවමැදිහත්පත්තුව කුරුණෑගල සමුපකාර සංවර්ධන උප කොමසාරිස්තුමාගේ පාලනය යටතට පත් කරන්නට ය කියා මා ඉල්ලා සිටිනවා.

ඒ සමගම මතක් කළයුතු තවත් කාරණයක් තිබෙනවා. මාස නවයක් තිස්සේම කුලියාපිටියට සමුපකාර සංවර්ධන උප කොමසාරිස්වරයෙකු නැහැ. ඒ නිසා සමුපකාර සමිතියකට ණයක් ගන්න ගියාම, වෙක්පත් අත්සන් කිරීමේ සහතිකයක් ගන්න ගියාම නොයෙකුත් දුෂ්කරතාවන්ට මුහුණ පාන්නට වී තිබෙනවා. ප්‍රධාන පරීක්ෂකයන් නැහැ. වැඩ කරන්න කිසිම නිලධාරියෙකුත් නැහැ. එම නිසා සමුපකාර සංවර්ධන දෙපාර්තමේන්තුව ප්‍රතිසංවිධානය කරන ලෙස මේ අවස්ථාවේදී මම ඉල්ලා සිටිනව.

ඒ වාගේම, හිටපු ගරු වෙළඳ ඇමති තුමකු වන දඹදෙනියේ ගරු මන්ත්‍රීවරයා (ආර්. ජී. සේනානායක මයා.) එතුමාගේ කාලයේ තැගෙනහිර යුරෝපයේ සමාජවාදී රටවල් සමග, මහජන චීනය සමග, වෙළඳ ගිවිසුම් ඇති කර ගන්නාය කීව. අපි ඉතා මන්ම සන්තෝෂයි ඒ ගැන. නමුත් කන

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

භාග්‍රවෙන් වුණත් සඳහන් කරන්න ඕනෑ, පසුගිය වර්ෂ කීපය තුළදී මේ රටවල් සමග අප කරන ලද වෙළඳාමෙන් අපට වෙළඳ අලාභ සිදු වී ඇති බව. 1963 අවුරුද්දේදී මහජන විනය සමග කළ වෙළඳ මෙන් 3 කෝටි 70 ලක්ෂයක වෙළඳ අලාභයක් ඇති වී තිබෙනව. 1964 දී, රුපියල් 8 කෝටි 20 ලක්ෂයක වෙළඳ අලාභයක් සිදු වී තිබෙනව. නැගෙනහිර යුරෝපයේ සමාජවාදී රටවල් සමග කළ වෙළඳාමෙන්, 1962 දී රුපියල් 30 කෝටි 20 ලක්ෂයක වෙළඳ අලාභයක් සිදු වී ඇති අතර 1963 දී රුපියල් 3 කෝටි 10 ලක්ෂයක වෙළඳ අලාභයක් සිදු වී තිබෙනව. නමුත් 1964 අවුරුද්දේදී රුපියල් 10 ලක්ෂ 20 දහසක වාසියක් ඇති වී තිබෙනව. එම නිසා, නැගෙනහිර යුරෝපීය රටවල් සහ මහජන විනය සමග වෙළඳාම් කරන විට වෙළඳ වාසි ඇතිවීම කෙසේ වෙතත් අලාභ පියවා ගැනීමට හැකිවන විධියටවත් වෙළඳාම කරන හැටියට ඉල්ලා සිටිමින් මගේ වචන ස්වල්පය අවසන් කරනව.

නීල් ද අල්විස් මයා.

(*சிறு நீல் டி அல்விஸ்*)

(Mr. Neal de Alwis)

Mr. Chairman, I am very happy that this year, during the Committee stage, hon. Members on both sides of the House have shown much awareness in regard to matters pertaining to trade and the cost of living. They have probably acted on pressure brought on them in their electorates and expressed in this House views which would help to eliminate wastage and bring down the cost of living.

Listening to hon. Members on both sides, the only remedy to bring down the cost of living appears to me to be the creation of an import corporation. We on this side of the House have been asking for this for a number of years, and now we feel that this Government realizes that the only remedy to bring down the cost of living is the immediate creation of an import corporation.

Recently, the Hon. Minister of Finance announced the complete removal of duties on red onions,

Bombay onions, chillies, and so on, thus giving relief in a sum of Rs. 18 million. May I point out to the Hon. Minister of Commerce and the Hon. Minister of Finance that by doing away with the import duties on those items it was really the importers who were benefited? The only relief the consumer gets today is from the price reduction of kerosene oil—which is about Rs. 10 million.

Hon. Members of the Government have referred to the exploitation by a few importers in this Island, such as Borahs and Nadars. I quite agree that it is the Borahs and the Nadars who have got relief as a result of the removal of duties on Bombay onions, red onions and chillies. The poor trader in the village is in difficulties today. He is being harassed and he cannot get his requirements at reasonable prices. He is chased, he is imprisoned, he is fined. Unless this Government immediately establishes an import corporation and operates a proper and effective distribution system, the village trader will soon have to give up his trade, thereby causing tremendous hardship to such people.

The Budget speech also announced the removal of the visa tax. The visa tax was introduced by the previous Government. So was an extra levy on telephones used by traders. By the removal of the visa tax, you will realize that it is again the Borahs and the Nadars who have benefited. By imposing an extra levy of Rs. 250 on business telephones belonging to traders, we know what happened at that time. It is true that the traders were called upon to pay this Rs. 250, but they paid it and retained the telephones and they made Rs. 2,500 or more. If this Government was keen on bringing down the cost of living, then it should have told these traders, "We have given you this relief. Now, please try to bring down the cost of living".

Regarding the co-operatives, I entirely agree with the sentiments expressed that, if this Government intends doing away with the C. W. E.

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

[නිල ද අල්විස් මයා.]

and handing over its trade to the co-operative unions, it should be done gradually. That the co-operative movement is corrupt you must admit, and if you want to eradicate corruption you must have proper checks. You must also see that a clean co-operative set-up is given over to the co-operative unions.—[Interruption.]

I will tell you what this Government is doing. When I, as the M.P. for my area, sent a petition I had received to the Hon. Minister to the effect that a certain administrative secretary had a brother running a business in close proximity to the co-operative union store, the Minister, who I know is a very honest man and a very sincere man, in his reply, while admitting the facts, gave the administrative secretary a first class certificate which I had not asked for. The facts placed before him were that the administrative secretary permitted his brother to run another trade in close proximity to a co-operative union store. But whoever reported the facts to the Hon. Minister had gone out of his way to give the administrative secretary a certificate. I pointed out to the Hon. Minister in reply that I was aware that the union during the past five years had losses every few months of Rs. 10,000 cash, of textiles worth Rs. 10,000 or over, of wristlets, and so on. To that I had no reply. When we make representations we expect the departments concerned to go into them. We do that in the hope of eradicating corruption and these officers must be careful to keep the Minister informed of the correct position and to give him the facts. I am pointing out these facts to you in the hope that the Minister who is earnest in eradicating corruption would see to it that the officials who advise him send him correct reports.

In regard to the Co-operative Department, I do not know what the policy of the Hon. Minister is, but we earnestly hope the switch-over will be gradual and that in the meantime steps will be taken to eradicate corruption.

Just one more point.

සභාපතිතුමා
(அக்கிராசனர்)
(The Chairman)

You can raise it at some other time.

The hon. Member for Udunuwara. Time is very limited, please.

අ. හා. 12.15

ඩී. බී. විජේතුංග මයා. (උඩුනුවර)
(திரு. டி. பி. விஜேதுங்க—உடுநுவர)
(Mr. D. B. Wijetunga—Udunuwara)

ගරු සභාපතිතුමනි, වෙළඳ අමාත්‍යාංශය ගැන සාකච්ඡා කරන මේ අවස්ථාවේදී, පළමුවෙන්ම වෙළඳ දෙපාර්තමේන්තුව ගැන වැදගත් කාරණයක් කියන්න තිබෙනව. බඩු ගෙන්වීම සඳහා ලියාපදිංචි කර තිබෙන වෙළඳුන් අතරේ, අලුතෙන් වෙළඳාම පටන් ගැනීමට බලාපොරොත්තුවන කිසිම කෙනෙකු නැති වීම කනගාටුවට කරුණක් හැටියට සලකන්න ඕනෑ. එම නිසා වෙළඳ දෙපාර්තමේන්තුව, බඩු ආනයන කිරීම සඳහා අවසර දීමට අදහස් කරන වෙළඳුන්ගේ ලැයිස්තුවට, අලුතෙන් වෙළඳාමට බැසීමට අදහස් කරන අයගේ නමද ඇතුළත් කිරීමට ක්‍රියා කරන ලෙස ගරු අමාත්‍යතුමාගෙන් ඉල්ලා සිටිනව.

ඊ ලඟට සමුපකාර සේවය ගැනත් වචන ස්වල්පයක් කියන්න කැමතියි. සමුපකාර සේවය මම ඉතා අගය කළ සේවයක්. මට වැටහෙන හැටියට නම් මෙම සේවයේ වැරදි පැත්තයි දැනට අල්ලාගෙන තිබෙන්නේ. බඩු ගෙන්වීමට සහ බඩු බෙදා හැරීමට පමණයි මෙම සේවය අද සීමා කර තිබෙන්නේ. නමුත් මේ රටේ බඩු හිඟ වීමක්, බඩු අඩු වීමක්, බඩුවල මිල වැඩි වීමක් ඇති වෙන්නෙත් නැහැ, ඒ වාගේම “බලක් මාර්කට්” ගණන්වලට බඩු විකුණා දඩ ගැහීම ආදිය කරන්න වුවමනා වෙන්නෙත් නැහැ, වුවමනා තරම් ලංකාවට බඩු ගෙන්වා බෙදා හැරීමට වැඩ පිළිවෙලක් සකස් කරනවා නම්. නමුත් පසුගිය අවුරුදු 9 ඇතුළත සිදු වුනේ මොකක්ද? තිබුණු ආණ්ඩුව අපේ විදේශ විනිමය සම්පූර්ණයෙන්ම කාබාසිනියා කර දැමීම නිසා, අපට අවශ්‍ය බඩු ගෙන්වීමට මුදල් නැති වී ගියෙන්,

අනිසාරයට අමුඛෙ ගහන්න වාගේ හැම බඩුවකම වාගේ මිල පාලනයක් ඇති කරන්න පටන් ගත්ත. නමුත් එයින් ඇති වුණ සහනය මොකක්ද? වුවමනා තරම් බඩු ගෙන්වා බෙදා හරින්න වැඩ පිලිවෙලක් සකස් කලා නම්, මේ විධියේ කිසිම ප්‍රශ්නයක් ඇති වෙන්නේ නැහැ. අනිසාරයට අමුඛෙ ගහන්න වාගේ, සමුපකාර තොග වෙළඳ ආයතනය මාර්ගයෙන් මේ ප්‍රශ්නය විසදන්නට තැත් කලා. ඒ වාගේම එය දේශපාලන බිමක් කර ගෙන ඒ ආණ්ඩුව කටයුතු කරගෙන ගියා. සමුපකාර කියන වචනයටත් ලජ්ජා වන අන්දමටයි සමුපකාර තොග වෙළඳ ආයතනයේ වැඩ කටයුතු ගෙන ගියේ. සමුපකාරය කියන්නේ සම උපකාරයටයි ; පොදු උපකාරයටයි. හැම දෙනාගේ සහාය ඇතුව, හැම දෙනාගේ එකමුතු වෙන් වැඩ කිරීම සමුපකාරයයි. නමුත් අද සමුපකාරය අනික් පිට පෙරලාගෙන තොග වෙළඳ සමුපකාර ආයතනය බඩු ගෙන්වා බෙදාහැරීමේ ආයතනයක් හැටියට පමණක් සකස් කරගෙන තිබෙනවා. මේක නොවෙයි සමුපකාරයේ පරමාර්ථය ; මේක නොවෙයි සමුපකාරයේ ඇති වැදගත්කම. සමුපකාරය කියන්නේ, සමුපකාර ප්‍රතිපත්තිය උඩ, සමුපකාර කටයුතු මාර්ගයෙන් රට සංවර්ධනය කිරීමයි. සමුපකාර ප්‍රතිපත්ති මොන වද? එක්සත්ව එක්සිත්ව, තමන්ගේ ආර්ථික තත්ත්වය දියුණු කරගැනීම සඳහා, අවංකව, අන්‍යෝන්‍ය විශ්වාසය ඇතුව කටයුතු කිරීමයි. නමුත් සමුපකාර තොග වෙළඳ ආයතනයෙන් මෙය කෙරෙන්නේ නැහැ. නමුත් නාත්සෙලා සමුපකාර තොග වෙළඳ ආයතනය අපිරිසිදු කලා පමණක් නොවෙයි, සමුපකාර කඩ ව්‍යාපාරයත් නැති කලා ; සම්පූර්ණයෙන් අබලන් තත්ත්වය කට පත් කලා. මහජන බැංකුව නිසා, සමුපකාර ණය දෙන සමිති, සමුපකාර නාගරික බැංකු, වෙනත් සමුපකාර ව්‍යාපාර සම්පූර්ණයෙන්ම අඩාල තත්ත්වයකට පසු ගිය අවුරුදු කීපය තුළ පත් කර ඇති බව කිව යුතුව තිබෙනවා. ග්‍රාමීය ජනතාවගේ තත්ත්වය දියුණු කිරීම සඳහා විදේශිකයන් යම් කිසි ආයතනයක් මේ රටේ ගොඩනැංවූවා නම් ඒ ආයතනය සමුපකාර ණය දෙන සමිති බව අප පිලිගන්නට ඕනැ. සමුපකාර ණය දෙන සමිති අපේ සැම ගමක් පාසාම

තිබුණු බව නමුත් නාත්සේ දන්නව ඇති. ඒවායේ පෞද්ගලික ණය සීමාව රුපියල් 900, රු. 1,000 දක්වා වැඩි කර ගන්නට පුළුවන්කම තිබුන. අවංකකම ඇපයට තබා තවත් දෙදෙනකුගේ අත්සන සහිතව ඕනෑම වෙලාවක ණය ගැනීමට පුළුවන්කම තිබුන එකම ආයතනය සමුපකාර ණය දෙන සමිතියයි. නමුත් මහජන බැංකු ක්‍රමය ඇති කරල ණය දෙන සමුපකාර සමිති සම්පූර්ණයෙන් අබලන් කරල දැමීම.

ගරු සභාපතිතුමනි, මම ගරු ඇමතිතුමාගේත්, ගරු පාර්ලිමේන්තු ලේකම්තුමාගේත් අවධානය යොමු කරවීම සඳහා යෝජනාවක් ඉදිරිපත් කරන්නට කැමතියි. ලංකාවේ සමුපකාර ව්‍යාපාරයේ කොළ ඇටය—ජීවනාලිය—සමුපකාර ණය දෙන සමිතිය. ඒ සමුපකාර ණය දෙන සමිති ක්‍රමය සම්පූර්ණයෙන් ප්‍රතිසංවිධානය කර, සැම ගමක් පාසාම සමුපකාර ණය දෙන සමිති ඇති කර ආණ්ඩුවෙන් දෙන ආධාර ඒ සමිතිවලට දී ඒ සමිති මාගීයෙන් ඒවා මහජනයාට ලබා ගැනීමට සලස්වනවා නම් විශාල ප්‍රයෝජනයක් ලැබෙනවා. තේ ආධාර හෝ වේවා, කම්බන්තවලට දෙන ආධාර හෝ වේවා, ග්‍රාමීය කටයුතුවලට දෙන වෙනත් ආධාර හෝ වේවා සමුපකාර ණය දෙන සමිතිවලට දී ඒ මගින් සාමාජිකයන්ට දුන්නොත් ඒ ණය පික පික ගෙවා ගැනීමට සාමාජිකයන්ට පහසුකම් ඇති වෙනවා. එයින් අන්‍යෝන්‍ය විශ්වාසය ඇති වෙනවා ; ගමේ සමිතිය ඇති වෙනවා ; අවංකකම දියුණු වෙනවා. අද අපට වැඩියෙන් වුවමනා කරන්නේ අවංකකමයි. සමුපකාර ණය දෙන සමිති ව්‍යාපාරය විධිමත් ලෙස ලංකාවේ සැම ගමකම ඇතිකර ආණ්ඩුව මගින් දෙන ආධාර සමුපකාර සමිති මාගීයෙන් බෙදා දෙනවා නම් සමුපකාර ව්‍යාපාරය ඉතාම උත්කෘෂ්ට ව්‍යාපාරයක් වෙනවට කිසිම සැකයක් නැහැ.

ගරු සභාපතිතුමනි, සමුපකාර ව්‍යාපාරය මගින් කරන්නට බැරි කිසිම දෙයක් ලෝකයේ නැහැ. පසුගිය අවුරුදු 9 තුළදී සමුපකාර ව්‍යාපාරය දේශපාලන ව්‍යාපාරයක් බවට පරිවර්තනය කරල තියෙනවා. සමුපකාර සමිති තියෙන තැන්වල සමුපකාර තොග වෙළඳ ආයතනයේ ශාඛා ඇති කලා. සමුපකාර සමිතියක් පාලනය කරන්නේ

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

[විජේතුංග මයා.]

මහජනයා. එහි කාරක සභාවක් තියෙනව. ආඥාපනත යටතෙයි, ඒවා පාලනය කරන්නේ. වරදක් කළොත් ඒ වරද කළ අය අහු වෙනව. ඔවුන් තනිවත්, සාමූහික වත් වගකියන්නට ඕනෑ. නමුත් සමුපකාර තොග වෙළඳ ආයතනය එහෙම තොවෙයි. ඒවායේ කටයුතු කරන්නේ මහා ආණ්ඩුවේ සල්ලිවලින්. එයින් අලාභ වෙනව තියා හෙන ගහල ගියත් ඒවා කරවන අයට පාඩු වක් නෑහ. එයින් පාඩු වුනොත් වක්කඩේ කපා හරිනව වගේ මහජනයාගේ මුදල් කපා හරිනව.

ගරු සභාපතිතුමනි, සමුපකාර තොග වෙළඳ ආයතනයක් ඇති කරල මේ රටේ ජීවන වියදම අඩු කරන්න පුළුවන්ද? කවදාවත් ඒක කරන්න බෑහ. මේ රටේ ජීවන වියදම අඩු කරන්න ඕනෑ නම් රටේ වැඩිවන ජනතාවගේ වුවමනාවන් පුරි මැසීම සඳහා අවශ්‍ය ද්‍රව්‍ය සම්පූර්ණයෙන් ගෙන්වන්නට පුළුවන් තත්ත්වයට විදේශ විනිමය දියුණු කරල, පිටරටින් ගෙන් විය යුතු බඩු ගෙන්වා බඩු සුලභ කරන්නට ඕනෑ. එසේ බඩු සුලභ කළොත් මිල පාලනයයි, දඩ ගැසීමයි, කළුකඩ වෙළඳාමයි, සමුපකාර තොග වෙළඳ ආයතනයයි සම්පූර්ණයෙන්ම අහෝසි කර දැමීමට අපට පුළුවන්. ගරු ඇමතිතුමා මේ සම්බන්ධ යෙන් කටයුතු කරනවාය කියා මම බලා පොරොත්තු වෙනව. ලංකාවට අවශ්‍ය අති රේක ආහාර ද්‍රව්‍ය සම්පූර්ණයෙන්ම මේ රටේ නිපදවන්නට ඕනෑය කියා අපේ ගරු මුදල් ඇමතිතුමාගේ අයවැය ලේඛනයේ ඉතා වැදගත් යෝජනාවක් තිබෙනව. එය විනිමය ඉතිරි කරන ඉතා වැදගත් යෝජනාවක්.

ආහාර පාලනය, මිල පාලනය, ද්‍රව්‍ය පාලනය කළ යුත්තේ මහජනයායි. රෙදි අදින තැනැත්තා රෙදි පාලනය කරන්න ඕනෑ. මේක මම හැමදාම කියන කථාවක්. අල කන තැනැත්තා අල පාලනය කරන්න ඕනෑ. කරවල කන තැනැත්තා කරවල පාලනය කරන්න ඕනෑ. ලෙඩා බෙහෙත් පාලනය කරන්න ඕනෑ. අතිසාරයට අමඩ ගහන්න වගේ මේවා එහෙත් මෙහෙත් අහුරල විදේශීය විනිමය කැබැසිතියා කළ ආණ්ඩුවක් එත් පණිසිතකම් කියනව. පණිසිතයට ඒදණ්ඩෙන් යන්න බෑහ කියා

කථාවක් තියෙන බව තමුත්තාත්සෙ දන්නව. ඒදණ්ඩෙ යන්ඩ බැරි අය ජීවන වියදම නමැති ඒදණ්ඩෙ යන්න හදනව. ඒ අය විදේශ විනිමය නැති කර දමා තිබෙන නිසා අද රටට වුවමනා තරම් බඩු ගෙන්වීමට පුළුවන්කමක් නෑහ. එ ගැන ගරු ඇමතිතුමාගේත්, ජාතික ආණ්ඩුවෙන් අවධානය යොමු වීම ගැන මම සතුටු වෙනව. රටට අවශ්‍ය බඩු ගෙන්වා මහජනයාට වුවමනා තරම් බෙදා හරින්නට ඕනෑ. කන්න පුළුවන් තැනැත්තා ඕනෑතරමයි කන්නේ. ඊට වඩා කන්නේ නෑහ. අදින්න ඕනෑ තැනැත්තා එක වර රෙදි දෙක තුන අදින්නේ නෑහ. එක රෙද්දයි අදින්නේ. පාලනය කරන්නේ පාරිභෝගිකයා. ඒකයි, ප්‍රතිපත්තිය.

ගරු සභාපතිතුමනි, සමුපකාර දෙපාර්තමේන්තුව වෙනුවෙන් වචනයක් කිව යුතුව තිබෙනව. ලංකා පරිපාලන සේවය ඇති කළ පසු මේ දෙපාර්තමේන්තුවේ නිලධාරීන් ඉන්නේ බොහොම උදාසීනවයි. ඔවුන්ට අද උසස්වීම් ලබාගැනීමේ පරමාර්ථයක් ඇතිව වැඩ කරන්නට බෑහ. ලංකා පරිපාලන සේවය එයට ඇතුළත් කර ඒ සේවය සම්පූර්ණයෙන්ම නැති කර තිබෙනව. මේ කර තිබෙන්නේ මොන මොට්ට වැඩක්ද කියා අපට තේරෙන්නේ නෑහ.

පරිපාලන සේවය සමුපකාර දෙපාර්තමේන්තුවට ඇතුළත් කරන්න වටින්නේ නෑහ. සමුපකාර දෙපාර්තමේන්තුවේ නිලධාරීන් එක්තරා අංශයකින් පළපුරුද්දක් ලබා ඒ අංශයෙන් දියුණුවක් ලැබ සිටින අයයි. සමුපකාර ක්‍රමය අවුරුදු දෙකකින් තුනකින් ඉගෙන ගන්න බෑහ. ඉතා දක්ෂ නිලධාරියෙකුට වුණත් එය පළපුරුද්දෙන් ඉගෙන ගැනීමට අවුරුදු 4ක් 5ක් යනව. පරිපාලන සේවයට මේ නිලධාරීන් වැද්ද ගැනීමෙන් මේ ව්‍යාපාරය සම්පූර්ණයෙන්ම කඩාකප්පල් වීමේ තත්ත්වයකට පත් වී තිබෙනව. ඒ නිසා අපේ ගරු ඇමතිතුමාට මා යෝජනාවක් ඉදිරිපත් කරනව. කරුණා කර මේ සමුපකාර සේවය පරිපාලන සේවයෙන් අයින් කර, පුහුණු වූ පළපුරුදු සමුපකාර දෙපාර්තමේන්තුවේ නිලධාරීන්ට උසස්වීමේ පරමාර්ථයක් ඇතිව කටයුතු කරන්නට ඉඩ දෙන්න. මා දන්නා ජ්‍යෙෂ්ඨ උප සහකාර කොමසාරිස්වරුන් සිටිනව.

[සභාපතිතුමා]

that I have been fair to some hon. Members and unfair to others. You can take it from me, let him be the highest Member of this House, I will always treat him as I would treat any other Member—unless, of course, hon. Members behave improperly in this House.

තුරේසිරත්නම් මයා.

(திரு. துரைரத்னம்)
(Mr. Thurairatnam)

Thank you, Sir.

සභාපතිතුමා

(அக்கிராசனர்)
(The Chairman)

There is another matter which I should like to explain to you. I have been considering whether we ought to amend our Standing Orders. I want to speak to the Clerk about this matter. But there is a certain procedure to be followed in amending Standing Orders.

I must congratulate hon. Members on the speeches they are making. I feel that they have studied their subjects but have not got sufficient time to deal with them fully. I certainly regret that. It is up to you to forward to me a Motion seeking the amendment of Standing Orders if you wish to have more time, I have really no objection to sitting longer hours myself to help hon. Members.

තුරේසිරත්නම් මයා.

(திரு. துரைரத்னம்)
(Mr. Thurairatnam)

Thank you, Sir.

The place of the co-operative movement in this country will have to be defined. The last Government is responsible for crippling the co-operative movement in this country by replacing it with the C. W. E., a State organization.

As the time at my disposal is limited, I will state what I wish to say in point form. Some of the co-operative stores unions—and other

unions—of Jaffna are interested in entering the import trade. I have represented matters to the Commissioner of Co-operative Development about this question and I hope that when the private trade is given an opportunity to import goods some of these co-operative unions will be permitted to import at least some of these articles.

The total amount of goods which has to go round is limited and even a 25 per cent. increase of imports will not affect the present situation because there will not be enough goods to go round. Till we have enough goods to go round we will have hoarding and black-marketing. We must effectively see that the goods we import reach the villages, the small boutique-keepers and various other co-operative organizations.

I would suggest that existing legislation be amended or new legislation be brought forward to compel businessmen to declare what their business premises are. By doing this we can eliminate hoarding to some extent. Once they declare a certain place as being their place of business all their goods must be kept there. If the business premises are given as No. 100 Fourth Cross Street all the goods of the businessman must be kept there. Now what happens is that they hoard the goods in some godowns somewhere and say that the goods are not available. They sometimes say that they will get it from some other businessman and sell the goods to you charging an additional amount.

The present shortage of goods is not very acute, but goods are in fairly short supply. Therefore, we must see that the goods that are available reach the average consumer at reasonable prices. We have penalized the small boutique-keeper who runs a boutique with a capital of Rs. 1,000 or Rs. 1,500 by asking him to have price tags and so on which he does not understand. So

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

we see everyday in the papers that some small boutique-keeper or other somewhere is fined. But the big fish—the sharks—get off and they somehow or other manage to get on well. We must see that importers pass on their goods to the retailers and small boutique-keepers, and see that they receive a steady flow of goods. Some boutique-keepers and shop-keepers have complained to me in this regard.

අ. ආ. 12.30

I would now like to raise the matter of the Jaffna Co-operative Bank. We have the best co-operative bank in Ceylon. This bank was crippled and was almost dying during the last Government, the last S. L. F. P. Government. The law must be amended so that current accounts can be run at the Co-operative Bank of Jaffna. Further, the bank must be given permission to offer credit facilities not only to co-operative societies but also to individuals.

Now, I would like to read an extract from a letter written by the Northern Division Agricultural Producers' Co-operative Union Ltd. to the Minister of Agriculture, copies of which have been sent to the Ministry of Commerce and Trade, the Commissioner of Co-operative Development and others :

“There has been a restricted intake of red onions under G. P. S. this season. The C. W. E. was able to requisition and dispose of 2,000 cwt. per day in the first season this year. From March to June they have slashed their requisitioning to 1,400 cwt. per day this season. I am informed that the inability of the C. W. E. to sell has been caused by :—

1. A substantial portion of the consumers having chosen Bombay onions as the alternative due to (a) very low prices (b) availability of such large quantities.”

The letter goes on to say :

“... You can assist us in this instance by requesting the C. W. E. to take in at the rate of 2,000 cwt. per day and assist them to dispose of stock by (a) reducing selling prices of red onions to be at par

with Bombay onions, (b) limiting import of Bombay onions to quantities imported during the first half of the year 1965.

I anxiously await immediate relief and shall be much obliged if you treat this matter on an utmost priority basis.”

They also go on to say that 60,000 cwts. of onions have become rotten because of the unusual rain and that they are unable to sell this stock. In this connection, I would appeal to the Hon. Minister to see that some check is imposed on the import of onions during our harvesting season because, when there is a glut and when they cannot dispose of the stocks, it causes great hardship to the farmers most of whom are small-holders. Some system of staggered imports must be introduced in order to help the local farmers. I hope the Hon. Minister would see to it that relief is given to the Jaffna farmers.

I would once again suggest that Standing Orders be amended to allow more time for Members to bring various matters to the notice of the Ministers during the Committee stage of the Budget Debate, and I hope that leaders of parties will have a consultation with the Hon. Speaker with a view to achieving this end.

එස්. ඒ. පීටීස් මයා.

(කීරු. எஸ். ஏ. பிரிஸ்)

(Mr. S. A. Peeris)

rose

සභාපතිතුමා

(அக்கிராசனர்)

(The Chairman)

I hope the hon. Parliamentary Secretary will be able to finish by 1 o'clock. We are already behind time.

එස්. ඒ. පීටීස් මයා.

(කීරු. எஸ். ஏ. பிரிஸ்)

(Mr. S. A. Peeris)

I do not think it is possible ; I will see how far I can go by that time.

සභාපතිතුමා

(அக்கிராசனர்)

(The Chairman)

Only if it is possible.

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

එස්. ඒ. පීරිස් මයා.

(කි.ඊ. ආ. ආ. පී.ඊ.ඊ.)

(Mr. S. A. Peeris)

ගරු සභාපතිතුමනි, වාණිජ සහ වෙළඳ අංශය ඉතා වැදගත් එකක් බව මේ ජාතික ආණ්ඩුව පිළිගන්නව. මුදල් අමාත්‍යාංශය ළඟට වාණිජ හා වෙළඳ අමාත්‍යාංශය ඉතාමත් වැදගත් තැනක් ගන්නවා යයි ගරු මන්ත්‍රීවරයෙක් මතක් කළා. එය අපි පිළිගෙන ඒ භාරදුර කටයුත්ත භාරදුර අන්දමින්ම කරන්නට බලාපොරොත්තු වෙනව. මේ අමාත්‍යාංශය භාර ඇමතිතුමා සිටින්නේ උත්තර මන්ත්‍රී මණ්ඩලයේ වුවත් ඇමතිතුමා සතු කාර්යයන් පිළිබඳව කිසි අඩුපාඩුවක් ඇති නොවන බව ප්‍රකාශ කර සිටීමත් මගේ යුතුකමක්. අමාත්‍යාංශයේ නිලධාරී මහත්වරුන්ගේ සහයෝගය ඇතිව ඒ වැඩ කටයුතු ඉටු කිරීමට පුළුවන් බව අපි පිළිගන්නව. මේ විවාදයේදී ආණ්ඩු පක්‍ෂයේත් විරුද්ධ පක්‍ෂයේත් ගරු මන්ත්‍රී වරුන් ඉදිරිපත් කළ කරුණු අපි සලකුණු කර ගෙන තිබෙනව. ඒ කරුණු හා ඒ උපදෙස් ගැන සම්පූර්ණයෙන්ම සොයා බලා ක්‍රියාත්මක කළ හැකි කරුණු පිළිබඳව කටයුතු කරන්නට අපි බලාපොරොත්තු වෙනව.

ගරු සභාපතිතුමනි, යටියන්තොට ගරු මන්ත්‍රීතුමා (ආචාර්ය එන්. එම්. පෙරේරා) ඉදිරිපත් කළ කරුණු දෙක තුනක් ගැන කරුණු කීපයක් කිය යුතුව තිබෙනව. මේ ආණ්ඩුව බලයට පැමිණියාට පසුව ස.තො.සේ. ආයතනයෙන් කරවල කොහෙන්ම ගෙන්වා නැත කියා එතුමා කීවා. ඒ මන්ත්‍රීතුමාගේ දැනගැනීම පිණිස කරුණු කීපයක් මතක් කරන්න කැමතියි. එක්සත් අරාබි ජනරජයෙන් රාත්තල් 57,34,945 ක් ගෙනවිත් තිබෙනව. ඉරාකයෙන් රාත්තල් 9,27,726 ක් ගෙනවිත් තිබෙනව. මාලදිවයින්වලින් රාත්තල් 33,500 ක් ගෙනවිත් තිබෙනව. එම නිසා ගරු මන්ත්‍රීතුමා කී කරුණුවල සත්‍යයක් නොමැති බව මම ප්‍රකාශ කරනව.

ඒ අතරම සමුපකාරයෙන් බඩු ගෙන්වීම ගැන සමුපකාර සමිතියකට වෝදනා කළා. ඒ කාරණය සම්බන්ධයෙන් ඒ ගරු මන්ත්‍රීතුමාගේ ප්‍රකාශය නිවැරදිය කියා

පිළිගන්න බැහැ. ඒ පිළිබඳ වාර්තාව තිබෙන්නේ ඉංග්‍රීසියෙන්. මම ඒ වාර්තාව ගරු සභාව ඉදිරියේ කියවන්න කැමතියි :

“Ruwanwella Union used to get their stock of rice from the Magamma supply station. Rice from Colombo was sent to this supply station by train first to Avissawella and from there to Magamma by lorry. During last January and February, supplies were very irregular and considerably delayed. Ruwanwella Union thereupon agitated for permission to get their rice from Colombo direct. They were first allowed to draw their supplies from Veyangoda and later permitted to come to Colombo for their supplies.

Dehiowita and Kinigoda Korale Unions also were agitating for this concession and Kinigoda Korale Union has now been allowed to draw their rations from Veyangoda. Dehiowita Union has not yet been given this concession.

Regarding transport arrangements, the position is as follows :

Ruwanwella Union called for tenders in January last when the President of the Union was one Mr. Somabandu, known to be an L.S.S.P. supporter. From the tenders the Union received at that time, the Union decided to obtain the services of lorries belonging to the following four persons :

1. K. A. Charles of Ruwanwella garage,
2. M. J. Cooray of Ruwanwella,
3. Vincent Perera of Yatiyantota, and
4. D. D. Porolis Appuhamy of Angurella.

The arrangement was to hire lorries from these four persons whenever the Union wanted the services of outside lorries. Transport of goods from Colombo was also included in the contract with these four people so that there was no necessity for fresh tenders to be called when the Union began to draw their rice from Colombo.

The D.F.C., Kegalle, has now recommended that Kinigoda Korale Union too should be allowed to draw its rice from Colombo. The concession allowed to Ruwanwella Union to draw its rations in Colombo is not a special concession allowed to that Union only.”

The allegation was also made that these contractors were U.N.P. contractors. That is not correct. Tenders had been called for during the time of Mr. Somabandu who does not happen to be a U.N.P. supporter.

In regard to the question on kerosene oil, the Price Control Notice is with me. It is not correct that the price of a quarter bottle has been fixed at 3 cents. The fact is that the price of a bottle has been fixed at 14 cents and a half bottle at 7 cents. So that, the information which the hon. Member seems to have got on that matter, too, is not correct.

Then, in regard to the question of arecanuts: I am sorry the hon. Member for Yatiyantota (Dr. N. M. Perera) is not here, but I am aware that he has been agitating in regard to this matter of arecanuts from the time he started contesting the Ruwanwella seat. I can remember a leaflet that was published by him and distributed on his behalf. Even at that time he said:

"කුමාරිසාමී මොකද කෙරුවේ
පුවක් මිකට තවදු කෙරුවේ."

He has been a Member of this House for a long time. I am only sorry that he has been unable to help the villagers in that area in regard to the matter of arecanuts. But, I would like to state that as far as the question of arecanuts is concerned, the Co-operative Department is prepared to take this over and even to export it to India. The hon. Member mentioned that the price at which arecanuts were sold in India was Rs. 125 or so. The Co-operative Department is prepared to buy at Rs. 18 and to sell to India at Rs. 22. It is true that the consumer in India pays much more but this is due to the taxes that are levied by that Government. So far as arecanut is concerned my Ministry is taking all the necessary action to collect and sell the produce to India.

I shall refer to prices and the cost of living later but now I shall confine myself to the main points.

The hon. Member also referred to the shortage of dhall. Dhall and such other commodities are imported by the Ministry of Agriculture and Food, and the C.W.E. only distributes them. The C. W. E. gets a certain quota which is distributed to the co-operative unions.

With regard to the Drug Department of the C.W.E., it has been run at a loss for the last two to three years. The Ministry after considering this matter very carefully has decided to close this department down. The question is being looked into of getting the importers of drugs to mark the prices on all items over Re. 1. Under these conditions we intend issuing import licences to all the importers of drugs.

The hon. Member also made the allegation that the C.W.E. is not buying jams and jellies from some of the R.D. societies. It is true that we have had to stop buying these because the standard of their products was so poor. There was also favouritism shown by some of the officers of the C.W.E. when buying the stuff. What had been bought had to be thrown away.

අ. ආ. 12.45

The hon. Member for Panadura (Mr. Leslie Goonewardene) made an allegation against the manager of the Nalloruwa Multi-Purpose Co-operative Society. Inquiries had been held and an appeal was made from that decision to the Commissioner on the 17th of last month; that appeal is now before the Hon. Minister. There is no political or personal interference in that matter.

With regard to the Magampura Co-operative Society, it is the same. There is an appeal which is now before the Hon. Minister.

I think the hon. Member for Galagedera (Mr. W. M. G. T. Banda) mentioned about wine spirit being produced by us in the Gal-Oya Sugar Factory, so that there is no need to import wine spirit. He also spoke about arecanuts and I have replied to it.

The hon. Member for Haputale (Mr. Arivadasa) mentioned about the C. W. E. shops. With regard to the C. W. E., I am replying all at once.

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

[එස්. ඒ. පීටිස් මය.]

The hon. Member for Balapitiya (Mr. L. C. de Silva) mentioned about the fostering of co-operative education and that only Rs. 1,000 has been allotted by the Government. The hon. Member contended that not enough provision was made for co-operative education. The hon. Member should know that it is money in the Co-operative Fund that is used for co-operative education and not Government money. The fund gets an average of Rs. 4 to Rs. 5 lakhs each year. The Co-operative Department and the Co-operative Federation have prepared the membership education programme to be carried out by the federation and district unions from 1966, and the programme will be financed by co-operative societies and unions, and also by grants from the Co-operative Fund.

The co-operative movement is an independent movement. Educating its members is its responsibility. The Co-operative Federation was organized for this. The Government will give all help in the form of staff, etc., for the education programme because this is the only way which will help to achieve the National Government's objective of making the movement a real people's movement.

The hon. Member for Balapitiya spoke about amalgamation of societies and the policy of the Government. The Co-operative Department does not intend to force any multi-purpose societies to amalgamate. There are today 5,101 multi-purpose societies of which 3,768 have less than 200 members each. At the same time, of the managers of co-operative societies, nearly 85 per cent. are paid a salary of less than Rs. 200 a month.

Most societies are uneconomic. They are unable to employ adequate staff even to prepare their accounts. Therefore, the department is analysing the economic viability of each multi-purpose society, so that such societies can consider the question

of voluntary amalgamation to produce economically viable societies which can perform all the multi-purpose functions and employ well-paid staff.

Amalgamation does not mean closing down any existing selling points, so that members will not have to walk far for their consumer goods. All existing selling points will be continued and as many new ones as are necessary will be created. The hon. Member must be aware from his reading of co-operative literature that the trend all over the world is to amalgamate small societies into larger and stronger societies with increased selling points.

The hon. Member also referred to the question of the import of tyres. The Ministry is looking into this matter. It is true that importers are selling tyres at excessive prices. At a conference at which the question of prices was considered, the Government asked the importers to see that the consumer is not made to pay the extra ten per cent. import duty fixed by this Government. This matter is being pursued, and the Government hopes that a substantial reduction in the prices of tyres can be effected.

The hon. Joint Member for Colombo South (Mr. Bernard Soysa) referred to the policy of advertising tea sales in the U. K. The policy of the Government in regard to propaganda for tea was criticized on the ground that propaganda was being done for tea as tea and not as Ceylon tea. Actually, propaganda is being carried out by Ceylon both for tea as a commodity and for tea as Ceylon tea. Propaganda for tea as tea is carried out through tea councils in the United States of America, the United Kingdom, Germany, France, Australia, and Canada. The trade, too, are members of these councils and contribute substantially towards expenses. Apart from the fact that Ceylon profits from the funds contributed by the trade towards propaganda for tea as tea, it is a mistake to think that the expenditure of Ceylon funds for such propaganda is

a waste. For instance, in the U. S. A., where tea was said to be held in contempt and where propaganda is done through tea councils for tea as a commodity, the sale of Ceylon tea increased from 42,547,000 pounds in 1963 to 47,551,000 pounds in 1964. This compares well with India's sales of tea in the U. S. A. which amounted to only 24,530,000 pounds in 1962-63 and 22,209,000 pounds in 1963-64. The bulk of Ceylon tea in the large buying countries is purchased by packers for purposes of blending and the quantity of Ceylon tea which is purchased will be determined by its quality and price, and the question of improving the quality of Ceylon tea is a matter which is receiving the attention of this Government.

With regard to the question raised by the hon. Parliamentary Secretary to the Minister of State and another hon. Member about citronella, I wish to say that this is a matter that has to be dealt with after consultation with the Ministry of Agriculture and the Ministry of Industries.

ලෙස්ලි ගුණවර්ධන මයා. (පානදුර)
(*ශ්‍රී ලංකා ලේඛන සභාව—පානදුර*)
(Mr. Leslie Goonewardene—Panadura)

It was the request of the hon. Member for Mulkirigala (Mr. George Rajapaksa).

එස්. ඒ. පීරිස් මයා.
(*ශ්‍රී ලංකා ලේඛන සභාව—පීරිස්*)
(Mr. S. A. Peeris)

Action will be taken to see whether it is possible to sell citronella at a higher price. I think the latest prices are on the high side.

The hon. Member for Minuwangoda (Mr. de Zoysa Siriwardena) mentioned something with regard to the Coconut Board and with regard to the low prices obtaining for coconut products. Our information is that oils are made out of things like soya beans which are introduced to the market cheap.

I think most of the questions raised by hon. Members need not be replied to by me. I propose to get in touch

with those Members and discuss the particular matters referred to by them.

සුබසිංහ මයා.
(*ශ්‍රී ලංකා ලේඛන සභාව—සුබසිංහ*)
(Mr. Subasinghe)

What is the position of the Government regarding the closure of the C. W. E. shops ?

එස්. ඒ. පීරිස් මයා.
(*ශ්‍රී ලංකා ලේඛන සභාව—පීරිස්*)
(Mr. S. A. Peeris)

I am coming to that. I would like to read a small paragraph from the speech of the last Minister of Trade and Commerce who was in charge of the C.W.E. and co-operatives.

අ. භා. 1

ජෝර්ජ් රාජපක්ෂ මයා.
(*ශ්‍රී ලංකා ලේඛන සභාව—රාජපක්ෂ*)
(Mr. George Rajapaksa)

Do you agree with his view or not?

එස්. ඒ. පීරිස් මයා.
(*ශ්‍රී ලංකා ලේඛන සභාව—පීරිස්*)
(Mr. S. A. Peeris)

I refer to HANSARD, Volume 57, (Part I), column 2783.

රජයේ සමුපකාර ප්‍රතිපත්තිය කුමක්ද, ස.නො.සේ. ශාඛා විවෘත කිරීමේ ප්‍රතිපත්තිය කුමක්ද කියා මගෙන් අසා සිටියා. රටේ ජනතාව තුළ වැරදි කල්පනාවක් තිබෙනවා මා සමුපකාර සංගම් සියල්ලම රාජසන්තක කරනවාය කියා කලින් අවසථාවේ මා වෙළඳ ඇමති වශයෙන් සිටියදී ජීවන වියදම පහත දැමීමට කමිටුවක් පත් කළා. ඒ කමිටුව වාර්තා කළා සමුපකාර සංගම් සියල්ලම රජය අතට ගන්නය කියා. නමුත්, එය කරන්නට මා අදහස් කෙළේ නැහැ. 1960 ජූලි මාසයේදී මේ රජය බලයට පැමිණියාට පසුව නොයෙකුත් ප්‍රචාර නිසා මට බයක් තිබුණා වෙළඳාමත් හවුල් කරගෙන රජය කඩකප්පල් කරන්නට යනවාය කියා. පොදු ගලික වෙළෙන්දන් සහ සමුපකාර සමිති හවුල් වෙලයි රජය කඩකප්පල් කරන්න යනවාය කියා ප්‍රචාරයක් තිබුණේ නූතන සමුපකාර සංගම්වල නිල නල ආදිය ලබාගෙන සිටියෙන් අපේ රජයේ සමාජ වාදී ප්‍රතිපත්තිවලට විරුද්ධ අයයි. ඒ නිසා ඔබවිසියේ සමුපකාර සංගම් හා ධනපති පොදු ගලික ව්‍යාපාරත් හවුල් වී මේ රජයට තැත් නම් රටට පහර ගැසීමේ කටයුත්ත කරනවා ඇත කියා මා බයෙන් සිටියා. වෙළඳ ඇමති වශයෙන් එයට ඉඩ දී නිශ්චය වන්න මට පුළුවන් කමක් නැහැ. ස.නො.සේ. ශාඛා

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

[එස්. ඒ. පීරිස් මයා.]

රටේ හැම තැනම විවෘත කර බඩු බෙදා හැරීමට පිළිවෙලක් ඇති කෙළේ ඒ නිසයි. [නිල වාර්තාව, 1964 සැප්තැම්බර් 3; 57 වන කාණ්ඩය කී: 2783]

ජෝර්ජ් රාජපක්ෂ මයා.

(කිල. ஜோர்ஜ் ராஜபக்ஷ)

(Mr. George Rajapaksa)

ඒක හොදයි කියා පිළිගන්නවාද?

එස්. ඒ. පීරිස් මයා.

(කිල. எஸ். ஏ. பிரிஸ்)

(Mr. S. A. Peeris)

ගරු සභාපතිතුමනි, ජීවන වියදම අඩු කිරීම පිණිස ජාතික රජය දැන් සවිර ප්‍රතිපත්තියක් අනුගමනය කිරීමට බලාපොරොත්තු වෙත. ජීවන වියදම අඩු කිරීම සඳහා මේ රටට වුවමනා කරන බඩු ගෙන්වීම දැනට තිබෙන්නේ ලාංකිකයන් කියන අයගේ නමින් පමණයි. මේ රටේ පොදු ජනතාවට වුවමනා කරන බඩු මේ රටට ගෙන්විය යුත්තේ ලාංකිකයන් විසිනුයි, අපි කුමන පැත්තේ සිටියත් මම කියන්න කැමතියි. බඩ ගෙන්වීමට අවසර දී ඇති අයගෙ නම් ජික දෙස බැලුවොත් අපට සතුටු වෙන නට පුළුවන් කමක් නැති බව. වුවමනා කරන බඩු ජික මෙරටට ගෙන්වීම කෙරුණේ විදේශික වෙළෙඳුන් අතින් සහ රෙජිස්ටර් කළ වෙළෙඳුන් අතින් නිසා බඩු ගණන් යාම සත්‍ය කාරණයක්. අල, රතු ලුනු ගෙන්වන අය 150ක් පමණ සිටිනවා. නමුත් විදේශික මහත්මයකුත්, ලාංකික මහත්මයකුත් අතේ තමයි, වැඩියෙන් ගෙන්වීම තියෙන්නේ. එම නිසා බඩු හිඟ වූ අවස්ථාවලදී ඒවයේ මිල වැඩි කර විකුණන බව දැනගන්න ලැබී තිබෙනවා. අපේ ජාතික රජයේ බලාපොරොත්තුවක් තියෙනවා, 1966 සිට බඩු ගෙන්වීම ලාංකිකයන් අතර සැහෙන අන්දමකට බෙදා දෙන්න. ඒ අනුව ජීවන වියදම පහත බස්වන්න පුළුවන් වෙනවා ඇති. බඩු ගෙන්වීම කොමි පැති දෙක තුනකට සීමා නොකර, සැහෙන පිරිසක් අතර බෙදා දුන් විට අප බලාපොරොත්තු වන තත්ත්වය ඇති වෙනවා ඇති. වැඩි මිලට බඩු විකිණීම කෙරෙන බව අපි හොඳින් දන්නවා. සමුපකාර තොග වෙළඳ ආයතනයේ පවා සමහර බඩු වැඩි මිලට විකුණන්න නියම කර ගෙන තිබෙන බව අපට පෙනී ගොස් තිබෙනවා. ජාතික ආණ්ඩුව

බඩු බලාපොරොත්තු වන්නේ, බඩු මිල බස්වන්නයි. දෙවන කාර්තුවට බඩු ගෙන්වන්න අවසර දී තිබෙනවා. මෙම කාර්තුවේ රෙදි යාර කෝටි 45 කින් කෝටි 6½ ක් ගෙන්වීම සඳහා පමණයි, වෙළඳ මහතුන්ට අවසර දී තිබෙන්නේ. පසුගිය කාලේ කෝටි 45ත් 20ක්ම ගෙන්වන්න වෙළඳ මහතුන්ට ඉඩ දී තිබුණි. ඒ අය රෙජිස්ටර් කළ ලාංකිකයෙයි. අළුතින් රෙජිස්ටර් කළ ලාංකිකයන්ට කෝටි 3½ ක් ගෙන්වන්න ඉඩ දෙන්න බලාපොරොත්තු වෙනවා. ඒ සඳහා ලේඛන සුදුනම් කර ගෙන යනවා.

ස.තො.ස. පටන් ගත්තේ, පිටරටින් ගෙන්වන බඩු ඒ මගින් සමුපකාර කඩ සමිතිවලට බෙදා හැරීම සඳහායි, 1950 මුල් ආඥා පණතේ එසේ සඳහන් වෙනවා. ඊට පසු එය වෙනස් කර, වුවමනා කරන සමහර බඩු සමුපකාර තොග වෙළඳ ආයතනය මගින්ම ගෙන්වන්නට බලය දී තිබෙනවා. මා ඉදිරිපත් කළ කරුණු අනුව කල්පනා කර බලන විට, මේ අය ස.තො.සේ. කඩ විවෘත කළේ බිය විමක් නිසා ද කියන ප්‍රශ්නය ඇති වෙනවා. සමහරවිට සමුපකාරයන් අතිකුත් වෙළඳ මහත්වරුන් එකතු වී, පසුගිය රජයට කරදර ඇති වේද කියන ප්‍රශ්නය නිරාකරණය කර ගැනීම විනිසුම් වේවා විවෘත කළාය කියා අපට හිතන්න ඉඩ තියෙනවා. මේ රටේ ජීවන වියදම බස්වන්න නම්, සමුපකාර ව්‍යාපාරය දියුණු කරන්න ඕන. මහජනයාගේ එදිනෙදා ජීවිතයට වුවමනා කරන දේවල් ලබා දීම ඒ ක්‍රමයෙන් කළොත් පමණයි, ජීවන වියදම අඩු කරන්න පුළුවන් වන්නේ. පිටරටින් ගෙන්වන බඩු අතරින් සමහර ඒවා දැනට ස.තො.සේ. මගිනුත් රජයේ වෙනත් දෙපාර්තමේන්තු මගින්ම ලගන් වනු ලබන බව පොදුවේ කවුරුත් පාහේ දන්නවා. ඉදිරි කාලයේදී මේ ගැන කරුණු සොයා බලන්න බලාපොරොත්තු වෙනවා. වෙළඳ මහතුන් ගෙන්වන බඩු ගැනත් සොයා බලනවා. ඒ අයට ඒ කාර්යය හරියාකාර කරන්න බැරි නම් සමහර විට සියලුම බඩු ගෙන්වීම ආණ්ඩුව අතට ගැනීමට වුවත් සිදු විය හැකි බව මතක් කරන්න ඕන.

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

අපේ බලාපොරොත්තුව සමුපකාරය දියුණු කිරීමයි. යම් වගකීමක් අප ඒවාට භාර දීමට බලාපොරොත්තු වන්නේ ඒවායේ අනුමැතිය ඇතිවයි. සමහර නගරවල තිබෙන ශාඛා ගබඩාවල සමුපකාරයට භාර දෙනොත් භාර දෙන්නේ එසේ කිරීමෙන් මහජනයාට ප්‍රයෝජනයක් වෙනවා නම් පමණයි. ස.තො.සේ. ඇතැම් ගබඩාවල දැන් ඉතා භයානක සොරකම් කෙරෙනවා. ස.තො.සේ. ගැන දැනට කරුණු පරීක්ෂා කරගෙන යන නිසා ඒ ගැන යමක් මේ අවස්ථාවේ කියන්න මා බලාපොරොත්තු වන්නේ නැහැ. එහෙත් ස.තො.සේ. ශාඛාවල සිටින ඇතැම් සේවකයන් ගැන මේ අවස්ථාවේ යමක් මතක් කරන්න ඕනෑ. සමහර ශාඛා, සමුපකාර සමිති සංගම් යටතට පත් කරන්න යන බව ඇසීමෙන් දෝ ඒවායේ ඉන්න ඇතැම් සේවකයෝ හොරකම් කරනවා. ද්‍රව්‍ය කීපයක් වෙනුවෙන් නිකුත් කරන ඕඩරයක ගණන් හරියාකාර එකතු කර ගන්න බැරි සේවකයෙක් ඉන්නවා. ඒ අතර පිටි රාත්තලක් හරියාකාර කිරා දෙන්න බැරි අයත්, රෙදි යාරයක් මැන දෙන්න බැරි අයත් ඉන්නවා. ස.තො.සේ. ගණන් වාර්තා නියමිත වෙලාවට අපට ලැබෙන්නේ නැහැ. 1962-63 අවුරුද්දේ ගණන් වාර්තාව දැන් නිකුත් කර තිබෙනවා. ශාඛාවල ගණන් තවම හරිගස්සලා නැහැ; සිය ගණනකම ගණන් අවුරුදු ගණනාවක ඉදල හරිගස්සලා නැති බවයි පෙනෙන්නේ. ඔය සියල්ලම අවසන් වුණාමයි, ස.තො.සේ. සම්බන්ධව ස්ථිර තීරණයක් ගන්න පුළුවන් වන්නේ.

ලෙස්ලි ගුනවර්ධන මයා.
(කීරු. ලෙස්ලි ගුනවර්ධන)
(Mr. Leslie Goonewardene)

ස.තො.සේ. ආයතනයට ශල්‍යකර්මයක් කරන්න ඕනෑ.

එස්. ඒ. පීරිස් මයා.
(කීරු. ආර්. ආ. පීරිස්)
(Mr. S. A. Peiris)

එහෙමයි. මහජනයාගේ ජීවන වියදම අඩු වන ආකාරයට අපි ස.තො.සේ. දියුණු කරනවා. වුවමනා ප්‍රමාණයට සමුපකාර සංගම් දියුණු වුණොත්, ස.තො.සේ. ශාඛා ඒවාට පවරා දෙනවා. සමුපකාරය මහජනයාගේ ව්‍යාපාරයක් නිසයි එහෙම කරන්න

නේ. කොළඹ සිට පිට පළාත්වලට ගොස් හොරකම් නැවැත්වීම කළ නොහැකි දෙයක්. මහජනයාගේ සුබසිද්ධිය සඳහා සමුපකාර සමිතිවල සාමාජිකයින් ලවා කටයුතු කරවන්න සැලැස්සීම අපේ ප්‍රතිපත්තිය බව මතක් කරමින් මගේ වචන ස්වල්පය අවසන් කරමි.

“98 වන ශීඝ්‍රයෙහි 1 වන සම්මතය සඳහා රු. 3,30,387 ක මුදල උපලේඛනයට ඇතුළත් කළ යුතුය” යන ප්‍රශ්නය විමසන ලදීත්, සභාසම්මත විය.

98 වන ශීඝ්‍රයෙහි 1 වන සම්මතය උපලේඛනයෙහි කොටසක් හැටියට තිබිය යුතුයයි නියෝග කරන ලදී.

“98 ஆம் தலைப்பு, 1 ஆம் வாக்குப்பணம் ரூபா 3,30,387 அட்டவணியிற் சேர்க்கப்படுமாக” எனும் வினா விடுக்கப்பட்டு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

98 ஆம் தலைப்பு, 1 ஆம் வாக்குப்பணம் அட்டவணியில் இணையப் பணிக்கப்பட்டது.

Question, “That the sum of Rs. 330,387 for Head 98, Vote No. 1, be inserted in the Schedule”, put, and agreed to.

Head 98, Vote 1, ordered to stand part of the Schedule.

2 වන සම්මතය.—පාලන ගාස්තු—පුනරාවර්තන වියදම්, රු. 55,500

வாக்குப்பணம் இல. 2.—பரிபாலனச் செலவுகள்—மீண்டு வரும் செலவு, ரூ. 55,500

Vote No. 2.—Administration charges—Recurrent expenditure, Rs. 55,500

“98 වන ශීඝ්‍රයෙහි 2 වන සම්මතය සඳහා රු. 55,500ක මුදල උපලේඛනයට ඇතුළත් කළ යුතුය” යන ප්‍රශ්නය විමසන ලදීත්, සභාසම්මත විය.

98 වන ශීඝ්‍රයෙහි 2 වන සම්මතය උපලේඛනයෙහි කොටසක් හැටියට තිබිය යුතුයයි නියෝග කරන ලදී.

“98 ஆம் தலைப்பு, 2 ஆம் வாக்குப்பணம் ரூபா 55,500 அட்டவணியிற் சேர்க்கப்படுமாக” எனும் வினா விடுக்கப்பட்டு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

98 ஆம் தலைப்பு, 2 ஆம் வாக்குப்பணம் அட்டவணியில் இணையப் பணிக்கப்பட்டது.

Question, “That the sum of Rs. 55,500 for Head 98, Vote No. 2, be inserted in the Schedule”, put, and agreed to.

Head 98, Vote 2, ordered to stand part of the Schedule.

விசேஷ கமிட்டி சபை, 1965-66
99 வது தீர்மானம்.—பொதுச் சேவைக்கானது
 1 வது தீர்மானம்.—கார்ட் மன்றம் சேர்த்துக் கொடுக்க
 பணியினை சபை அறிவுறுத்தியது, ரூ. 7,05,086
 தலைப்பு 99.—வர்த்தகத் துறைக்களம்

வாக்குப்பணம் இல. 1.—பணியாளரின் ஆளுக்கூரிய
 வேதனமும் பிற படிக்களம், ரூபா 7,05,086
HEAD 99.—DEPARTMENT OF COMMERCE

Vote No. 1.—Personal emoluments and other allowances of staff, Rs. 705,086

“99 வது தீர்மானம் 1 வது தீர்மானம் சம்பந்தம்
 ரூ. 7,05,086 க்கு உடல் சம்பந்தம் அறிவுறுத்தி கட்டு
 முது” என பரிந்துரை விண்ணப்பித்தல், சபைத்தீர்மான
 ஆகும்.

99 வது தீர்மானம் 1 வது தீர்மானம் சம்பந்தம்
 கமிட்டி அறிவுறுத்தியது விண்ணப்பித்தல், சபைத்தீர்மான
 ஆகும்.

“99 ஆம் தலைப்பு, 1 ஆம் வாக்குப்பணம் ரூபா
 7,05,086 அட்டவணியிற் சேர்க்கப்படுமா” எனும்
 வினா விடுக்கப்பட்டு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

99 ஆம் தலைப்பு, 1 ஆம் வாக்குப்பணம் அட்ட
 வணியில் இணையப் பணிக்கப்பட்டது.

Question, “That the sum of Rs. 705,086
 for Head 99, Vote No. 1, be inserted in
 the Schedule”, put, and agreed to.

Head 99, Vote 1, ordered to stand part
 of the Schedule.

2 வது தீர்மானம்.—பொதுச் சேவை—புனரமைப்பு
 விசேஷ, ரூ. 21,28,630

வாக்குப்பணம் இல. 2.—பரிபாலனச் செலவுகள்—
 மீண்டு வரும் செலவு, ரூபா 21,28,630

**Vote No. 2.—Administration charges—
 Recurrent expenditure, Rs. 2,128,630**

“99 வது தீர்மானம் 2 வது தீர்மானம் சம்பந்தம்
 ரூ. 21,28,630 க்கு உடல் சம்பந்தம் அறிவுறுத்தி கட்டு
 முது” என பரிந்துரை விண்ணப்பித்தல், சபைத்தீர்மான
 ஆகும்.

99 வது தீர்மானம் 2 வது தீர்மானம் சம்பந்தம்
 கமிட்டி அறிவுறுத்தியது விண்ணப்பித்தல், சபைத்தீர்மான
 ஆகும்.

“99 ஆம் தலைப்பு, 2 ஆம் வாக்குப்பணம் ரூபா
 21,28,630 அட்டவணியிற் சேர்க்கப்படுமா” எனும்
 வினா விடுக்கப்பட்டு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

99 ஆம் தலைப்பு, 2 ஆம் வாக்குப்பணம் அட்ட
 வணியில் இணையப் பணிக்கப்பட்டது.

Question, “That the sum of Rs. 2,128,630
 for Head 99, Vote No. 2, be inserted in
 the Schedule”, put, and agreed to.

Head 99, Vote 2, ordered to stand part
 of the Schedule.

—கார்ட் மன்றம்
100 வது தீர்மானம்.—பொதுச் சேவைக் கமிட்டி
 சேர்த்துக் கொடுக்க
 1 வது தீர்மானம்.—கார்ட் மன்றம் சேர்த்துக் கொடுக்க
 பணியினை சபை அறிவுறுத்தியது, ரூ. 4,46,259
 தலைப்பு 100.—கம்பனிகள் பதிவாளர்
 துறைக்களம்

வாக்குப்பணம் இல. 1.—பணியாளரின் ஆளுக்கூரிய
 வேதனமும் பிற படிக்களம், ரூபா 4,46,259
**HEAD 100.—DEPARTMENT OF REGISTRAR OF
 COMPANIES**

Vote No. 1.—Personal emoluments and other allowances of staff, Rs. 446,259

“100 வது தீர்மானம் 1 வது தீர்மானம் சம்பந்தம்
 ரூ. 4,46,259 க்கு உடல் சம்பந்தம் அறிவுறுத்தி கட்டு
 முது” என பரிந்துரை விண்ணப்பித்தல், சபைத்தீர்மான
 ஆகும்.

100 வது தீர்மானம் 1 வது தீர்மானம் சம்பந்தம்
 கமிட்டி அறிவுறுத்தியது விண்ணப்பித்தல், சபைத்தீர்மான
 ஆகும்.

“100 ஆம் தலைப்பு, 1 ஆம் வாக்குப்பணம் ரூபா
 4,46,259 அட்டவணியிற் சேர்க்கப்படுமா” எனும்
 வினா விடுக்கப்பட்டு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

100 ஆம் தலைப்பு, 1 ஆம் வாக்குப்பணம் அட்ட
 வணியில் இணையப் பணிக்கப்பட்டது.

Question, “That the sum of Rs. 446,259
 for Head 100, Vote No. 1, be inserted in
 the Schedule”, put, and agreed to.

Head 100, Vote 1, ordered to stand part
 of the Schedule.

2 வது தீர்மானம்.—பொதுச் சேவை—புனரமைப்பு
 விசேஷ, ரூ. 31,600

வாக்குப்பணம் இல. 2.—பரிபாலனச் செலவுகள்—
 மீண்டு வரும் செலவு, ரூபா 31,600

**Vote No. 2.—Administration charges—
 Recurrent expenditure, Rs. 31,600**

“100 வது தீர்மானம் 2 வது தீர்மானம் சம்பந்தம்
 ரூ. 31,600 க்கு உடல் சம்பந்தம் அறிவுறுத்தி கட்டு
 முது” என பரிந்துரை விண்ணப்பித்தல், சபைத்தீர்மான
 ஆகும்.

100 வது தீர்மானம் 2 வது தீர்மானம் சம்பந்தம்
 கமிட்டி அறிவுறுத்தியது விண்ணப்பித்தல், சபைத்தீர்மான
 ஆகும்.

“100 ஆம் தலைப்பு, 2 ஆம் வாக்குப்பணம் ரூபா
 31,600 அட்டவணியிற் சேர்க்கப்படுமா” எனும்
 வினா விடுக்கப்பட்டு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

100 ஆம் தலைப்பு, 2 ஆம் வாக்குப்பணம் அட்ட
 வணியில் இணையப் பணிக்கப்பட்டது.

Question, “That the sum of Rs. 31,600
 for Head 100, Vote No. 2, be inserted in
 the Schedule”, put, and agreed to.

Head 100, Vote 2, ordered to stand part
 of the Schedule.

விசர்ப்பன கெடுபலன் பனக, 1965-66

2243

103 வன ஸீயீய.—பலுபகார ஸவர்ப்பன
தேபார்ப்பனதேன்துவு

4 வன ஸமீமனய.—தேபார்ப்பனதேன்துவு
விசின ஸபபன
தேபார்ப்பனதேன்துவு
விசடிம, ரு. 5,000

1 வன ஸமீமனய.—கார்ப்பன மன்திலை
பேர்ப்பனதேன்துவு
பபினபி ஸப தபின்துவு திலை, ரு. 82,66,707

வாக்குப்பணம் இல. 4—திலைக்களத்தால் அளிக்
கப்படும சேவைகள், மீண்டுவுருளு, செலவு,
ரூபா 5,000

தலைப்பு 103.—கூட்டுறவு அபிவிருத்தித்
திலைக்களம்

Vote No. 4.—Services provided by the
Department—Recurrent expenditure,
Rs. 5,000

வாக்குப்பணம் இல. 1.—பணியாளரின் ஆளுக்குரிய
வேதனையும் பிறபபுகளும் ரூபா 82,66,707

HEAD 103.—DEPARTMENT OF CO-OPERATIVE
DEVELOPMENT

Vote No. 1.—Personal emoluments and
other allowances of staff, Rs. 8,266,707

“103 வன ஸீயீயேகி 4 வன ஸமீமனய ஸதன ரு.
5,000 க இடல ருப லேபனயடு ஈதுலன் கல ஸ்துய”
யன பூள்தய விமபன லுதீன், ஸபாஸமீமன விச.

“103 வன ஸீயீயேகி 1 வன ஸமீமனய ஸதன
ரு. 82,66,707 க இடல ருப லேபனயடு ஈதுலன்
கல ஸ்துய” யன பூள்தய விமபன லுதீன், ஸபா
ஸமீமன விச.

103 வன ஸீயீயேகி 4 வன ஸமீமனய ருப லேபனயேகி
கோடுபன் ஸுபிசடு திலிய ஸ்துயயி திலையே
கரன லுதீ.

“103 ஆம் தலைப்பு, 4 ஆம் வாக்குப்பணம் ரூபா
5,000 அட்டவணியிற சேர்க்கப்படுமாக” எனும் வினா
விடுக்கப்பட்டு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

103 வன ஸீயீயேகி 1 வன ஸமீமனய ருப லேபன
யேகி கோடுபன் ஸுபிசடு திலிய ஸ்து யி திலையே
கரன லுதீ.

103 ஆம் தலைப்பு 4 ஆம் வாக்குப்பணம் அட்டவண
யில இணையப் பணிக்கப்பட்டது.

“103 ஆம் தலைப்பு, 1 ஆம் வாக்குப்பணம் ரூபா
82,66,707 அட்டவணியிற சேர்க்கப்படுமாக” எனும்
வினா விடுக்கப்பட்டு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

Question, “That the sum of Rs. 5,000
for Head 103, Vote No. 4, be inserted in
the Schedule” put, and agreed to.

103 ஆம் தலைப்பு 1 ஆம் வாக்குப்பணம் அட்ட
வணயில இணையப் பணிக்கப்பட்டது.

Head 103, Vote 4, ordered to stand part
of the Schedule.

Question, “That the sum of Rs. 8,266,707
for Head 103, Vote No. 1, be inserted in
the Schedule”, put, and agreed to.

Head 103, Vote 1, ordered to stand part
of the Schedule.

7 வன ஸமீமனய—ஈர்ப்பன ஸவர்ப்பனய—இலபன
விசடிம ரு. 1,00,000

2 வன ஸமீமனய.—பாலன ஸப்து—புனரவர்ப்பன
விசடிம, ரு. 13,07,640.

வாக்குப்பணம் இல. 7—பொருளாதார அபி
விருத்தி ஆககப்பொருட் செலவு, ரூபா 1,00,000

வாக்குப்பணம் இல. 2.—பரிபாலனச் செலவுகள்—
மீண்டுவுரும் செலவு ரூ. 13,07,640

Vote No. 2.—Administration charges—
Recurrent expenditure, Rs. 1,307,640

Vote No. 7.—Economic development—
Capital expenditure, Rs. 100,000

“103 வன ஸீயீயேகி 2 வன ஸமீமனய ஸதன
ரு. 13,07,640 க இடல ருப லேபனயடு ஈதுலன் கல
ஸ்துய” யன பூள்தய விமபன லுதீன், ஸபாஸமீமன விச.

“103 வன ஸீயீயேகி 7 வன ஸமீமனய ஸதன ரு.
1,00,000 க இடல ருப லேபனயடு ஈதுலன் கல
ஸ்துய” யன பூள்தய விமபன லுதீன், ஸபாஸமீமன விச.

103 வன ஸீயீயேகி 2 வன ஸமீமனய ருப லேபன
யேகி கோடுபன் ஸுபிசடு திலிய ஸ்து யி திலையே
கரன லுதீ.

103 வன ஸீயீயேகி 7 வன ஸமீமனய ருப லேபனயேகி
கோடுபன் ஸுபிசடு திலிய ஸ்து யி திலையே
கரன லுதீ.

“103 ஆம் தலைப்பு, 2 ஆம் வாக்குப்பணம் ரூபா
13,07,640 அட்டவணியிற சேர்க்கப்படுமாக” எனும்
வினா விடுக்கப்பட்டு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

“103 ஆம் தலைப்பு, 7 ஆம் வாக்குப்பணம் ரூபா
1,00,000 அட்டவணியிற சேர்க்கப்படுமாக” எனும்
வினா விடுக்கப்பட்டு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

103 ஆம் தலைப்பு, 2 ஆம் வாக்குப்பணம் அட்ட
வணயில இணையப் பணிக்கப்பட்டது.

103 ஆம் தலைப்பு, 7 ஆம் வாக்குப்பணம் அட்டவண
யில இணையப் பணிக்கப்பட்டது.

Question, “That the sum of Rs. 1,307,640
for Head 103, Vote No. 2, be inserted in
the Schedule”, put, and agreed to.

Head 103, Vote 2, ordered to stand part
of the Schedule.

Question, “That the sum of Rs. 100,000
for Head 103, Vote No. 7, be inserted in
the Schedule”, put, and agreed to.

Head 103, Vote 7, ordered to stand part
of the Schedule.

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

[නේරප්පි රාජපක්ෂ මහා.]

we have progressed towards, in fact, making Sinhala the language of the courts.

As far as I am aware the rural courts of this Island—or a large number of rural courts—have already effected the switch-over, and their business is conducted in the official language. But there has been no progress from that point onwards.

I appreciate that in a transformation of this nature, in a switch-over of this kind, there are bound to be several factors which impede the progress of the proper implementation of the Language of the Courts Act. There are certain technical questions that you come up against, for example, the lack of stenographers, translators, typists and so on. You encounter difficulties of that nature, but those factors alone should not be made the excuse for the delay in the implementation of the Language of the Courts Act. There must be a concerted effort on the part of the Government to as expeditiously as possible introduce Sinhala as the language of the courts throughout the Island.

We know that it has been argued that it is difficult to implement the official language in respect of the courts on account of the lack of necessary terminology, words, proper translations and so forth. But may I say this? The last regime appointed a committee to go into this question of legal terms, and, I believe, this committee up-to-date has produced about twelve glossaries. They have gone through the Criminal Procedure Code, the Penal Code, the Civil Procedure Code, the Evidence Ordinance and many other Legislative Enactments, and have already translated most of the terms that are in everyday use in our courts. This is an adequate basis for us to make a start with the switch-over quite seriously.

What I wish to know from the hon. Parliamentary Secretary is, what are your plans and intentions in relation to the implementation of the Language of the Courts Act? Is the im-

plementation of the Language of the Courts Act being delayed on account of certain technical difficulties or have there been any other obstacles which you have encountered in the process of implementing it, or are there any other impediments? Are there political impediments in the way of the implementation of Sinhala in the courts? I do not know what relation it has to whatever agreement that you have made with the Federal Party. Has any known or unknown agreement with the Federal Party on a political basis anything to do with the slow progress that has been made in the implementation of the Language of the Courts Act? If not, will the hon. Parliamentary Secretary enlighten this House in his reply as to what the Ministry proposes to do in the matter of implementing the Language of the Courts Act?

What steps have you taken to start a scheme whereby the necessary technical personnel could be recruited? The complaint is that you do not have stenographers, translators, and suchlike people. Have you taken any steps to give the necessary technical training that these people need to adequately meet the situation so that the switch-over could be effected as quickly as possible? I am sure, the hon. Parliamentary Secretary will agree, that even in the courts of law, precisely because the proceedings are being conducted in an alien language a lot of injustice is taking place. It is far better for a country like Ceylon where Sinhala is the official language that the courts should keep pace with the administration in the implementation of the language policy. What I would like to know is, when does the Government propose to implement Sinhala in the magistrate's court? Have you got a target date? What are the instructions you have given to the magistrates of this country in this matter? When will we have the good fortune of having the magistrates writing their learned judgments in Sinhala? When will we

have the good fortune of hearing the learned judgments of the judges of the Supreme Court being delivered in the Sinhala language? How many years must the country wait to see the day when the official language is made, in fact, the language of the courts?

As far as I know, the witnesses are permitted to be cross-examined in the magistrate's court in Sinhala. That is all that has come to my knowledge about what is happening in regard to the implementation of this Act. That is a very unsatisfactory state of affairs. I take it that the Government has not changed the policy of the previous Government relating to the Language of the Courts Act? I take it that you will continue the policy of the previous Government in the implementation of Sinhala as the language of the courts. The previous Government, in fact, had taken a few essential steps in that direction. For example, they had published twelve glossaries of legal terms. Those glossaries are comprehensive and should be adequate for the switch-over at least in the magistrate's courts of this country. This committee has done excellent work; I hope it will continue to function. I also hope that no one with axes to grind will be permitted to interfere with the activities of this committee that has been appointed to translate legal terms into Sinhala and that its personnel will not be changed in any way, because so far they have done an excellent job.

If the Government has changed its policy relating to the language of the courts, then we must know it and we must have a forthright declaration from the Government. If the Government is deviating or intends to deviate from the policy of the previous regime, then this House and the country are entitled to know it. If the slowing down of the implementation of the language of the courts policy is the result of political expediency, then the country is entitled to know it. If it is for purely technical reasons, then

we wish to know from the hon. Parliamentary Secretary what are the plans of the Government regarding this policy. Have you got target dates, that is to say, on such-and-such a date—may be in a year or two—the magistrates' courts in the Island will be conducting their business in the official language, and, maybe later, on such-and-such a date, the Supreme Court will be conducting its business in the official language? Have you got a target date by which all the courts in the Island will conduct their business in the official language?

The next matter I wish to deal with is in regard to conciliation boards. The whole idea of conciliation boards was first mooted by the late Minister of Justice, Mr. M. W. H. de Silva. It was a good idea. Little disputes that arise in village—if they can be settled at the village level without having to go to the courts where the two factions continue their vendetta until it ends in the ruin of both parties—should be settled through the medium of conciliation boards. That was the basic idea in the conciliation boards enactment.

What I would like to know is this. How far has the Ministry made an assessment of the success or otherwise of conciliation boards? How many boards have been set up in Ceylon? How many are functioning satisfactorily? And what lessons have you drawn as a result of the work of these conciliation boards?

Conciliation, to a large extent, depends on who is the conciliator, and unless you get the right person, no matter what his status is—he may be a big man in the village or he may be an illiterate man—conciliation boards will not succeed. If you do not get the right type of person in the conciliation boards, if you appoint people merely for their power and position, then you are defeating the very purpose of these boards.

I know of a particular conciliation board which started doing excellent work. About 800 out of 1,300 disputes

விசர்பன கெடுபென் பனந, 1965-66

—கூரக சகல

[சேர்ப்பு ருபபக்த மல.]

referred to it in the first year of its office were settled. But today—may be after the heat generated by the last elections—factional struggles have erupted within the board itself and partisan attitudes have crept to the forefront, with the result that justice is being denied to a particular section who happen to hold certain political views. In that situation, what is the remedy? If representations are made, the Minister of Justice has the power to disband such boards. That is another matter I would like the hon. Parliamentary Secretary to bear in mind.

ஃ. ஃ. ஃனபந்நு மல. (ருபந ஃமநிளே
பாபிலேன்து ளேகலி)

(திரு. ஃ. ஃ. ஃத்பப்து—இராஜாங்க
ஃமலச்சரின பாராளுமன்றக காரியதரிசி)

(Mr. D. P. Atapattu—Parliamentary
Secretary to the Minister of State)

Are you referring to the Walas-
mulla conciliation board?

சேர்ப்பு ருபபக்த மல.

(திரு. ஜேர்ஜ் ராஜபக்தல)
(Mr. George Rajapaksa)

Yes, I refer to the conciliation boards in the Walasmulla Village Committee area. These boards are localized today. They function in village committee areas. I do not know whether the Act has been extended to cover urban council and town council areas.

ஃனபந்நு மல.

(திரு. ஃத்பப்து)
(Mr. Atapattu)

Yes, it has been extended to cover urban council areas.

ஃ. ஃ. 1.30

சேர்ப்பு ருபபக்த மல.

(திரு. ஜேர்ஜ் ராஜபக்தல)
(Mr. George Rajapaksa)

This is a matter that should engage the attention of the hon. Parliamentary Secretary for the reason that,

after all, these institutions are set up primarily in the interests of the people of this country, and if there are any defects it is our duty to get together and put them right so that no injustice is done.

The next matter I wish to raise is in regard to the Police Information Book. Perhaps in regard to this matter I am biased because, during my short period at the Bar, I have been defending and not prosecuting.

We are all familiar with police tactics in this country. We know that in every police station there is maintained a very important book called the information book. It is extremely useful and is used very often in the administration of justice in the criminal courts.

We have seen how often, because of the law as it stands today, injustices are committed by the use or the misuse of the information book. The information book has now multiplied itself into several information books like the routine information book and so on, but, basically, in the information book is contained the statement of a person who has made a complaint and all other statements recorded in pursuance of that complaint, and if one is skilful enough one can by an examination of the information book trace the movements of all the police officers who took part in the investigation of the complaint.

Today, as the law stands, apart from the first information and—according to a recent amendment to the Criminal Procedure Code—certain other things, the bulk of the statements made by the witnesses are not available to the defence. In a law suit, all those statements are available only to one party. As a result, grave injustices are committed, because the information book is a police document and we have had experience of police officers misusing their powers.

I say with sorrow that, within my own experience, to my own knowledge, prosecuting police officers

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

have got up in court and led the evidence of witnesses with the information book in front of them, and all the while they are aware that the statements made by the witnesses in the witness-box are different from and contradictory of their statements recorded in the information book. But as the information book is not available to the defence, as the statements of the witnesses recorded in the information book are not available to the defence, sometimes injustice is caused.

ඒ. සී. ආච්චි. හමීඩ් (අකුරණ දෙවන මන්ත්‍රී)

(ஜனாப் ஏ. ஸி. எஸ். ஹமீத்—அக்குறனை இரண்டாம் அங்கத்தவர்)

(Mr. A. C. S. Hameed—Second Akurana)

Why? Unofficially you can see them!

ජෝර්ජ් රාජපක්ෂ මයා.

(திரு. ஜோர்ஜ் ராஜபக்ஷ)

(Mr. George Rajapaksa)

By way of specific illustration of the misuse of the information book by police officers, I can point to the episode of the *coup* when the hon. Member for Baddegama (Mr. Neal de Alwis) was taken into custody by some police officer on the frivolous ground that a petition had been received against him and the hon. Member for Baddegama was locked up for 24 hours; finally when it was found that there was an attempt at a *coup*, the officers changed the two sets of information books maintained at the Galle Police Station.

This is the kind of thing that takes place sometimes when an offence is committed and a case is heard in a court of law.

Therefore, I ask the hon. Parliamentary Secretary, if he cannot go the whole hog and make available to the defence all the statements recorded in the information book in the course of an investigation, at least to make available all statements made on behalf of the prosecution in a criminal investigation under the

Criminal Procedure Code. That would be in accordance with the recommendations of the Criminal Courts Commission of which Mr. Gratiaen was Chairman.

This is a very serious matter and it has been mentioned on the Floor of the House before. I urge the Parliamentary Secretary to take action as quickly as possible and remedy the situation. Amend the Criminal Procedure Code to permit both sides in a law suit to have a look at the information book in the course of the trial.

The next and frequent complaint made by all Members of this House annually is the law's delays. The hon. Parliamentary Secretary will agree that justice delayed is justice denied, and from that standpoint we have still not reached a satisfactory situation relating to the administration of justice in this country.

You will agree that there are inordinate delays in the disposal of cases in the civil and criminal courts and, in fact, even in the Supreme Court. The hon. Parliamentary Secretary will agree that litigation must be conducted primarily in the interests of the litigants, and any delay in the swift and expeditious administration of justice is a hardship caused primarily to the litigant, to the poor man, to the common man in this country.

Today, in the Walasmulla Court—this is not through any fault of the learned magistrate, who, I think, is an adornment on the Bench, who has done excellent work—when a case is postponed, the next date is six months hence. Last week, cases were postponed for March, 1966.

ලො මන්ත්‍රීවරයෙක්

(கௌரவ அங்கத்தவர் ஒருவர்)

(An hon. Member)

Why?

ජෝර්ජ් රාජපක්ෂ මයා.

(திரு. ஜோர்ஜ் ராஜபக்ஷ)

(Mr. George Rajapaksa)

I will tell you why. It is because, on the one hand, the Magistrate's Court at Walasmulla is in a peculiar

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

[ජෝර්ජ් රාජපක්ෂ මයා.]

position—you cannot generalize on that—it is a circuit court. Originally, we had 1½ working days. Today, it has been reduced to one day. The magistrate has to do both summary and non-summary work. Non-summary work involves a lot of time. Today, I think, the summary work in the Magistrate's Court, Walasmulla, is delayed primarily due to the magistrate having to handle both types of work—summary and non-summary. Non-summary work is cluttering up most of the magistrate's courts, at least in the Southern Province where I work. I would suggest, even as an experiment, that you take a judicial division and appoint a “non-summary” magistrate—or call him what you like—to handle the non-summary work in the courts within that jurisdiction, and see whether he cannot expeditiously dispose of all non-summary cases. Then, I think, the magistrates will have ample time to dispose of the summary work. Otherwise, you will find that litigants have to attend courts, sometimes as much as 15 to 20 times, and go back without their cause being adjudicated upon. That, I think, is a serious matter. Will the hon. Parliamentary Secretary, therefore, go into this matter with the seriousness it deserves?

වෛද්‍යවාරිය ජී. එම්. ඩී. නාගනාතන්
(නල්ලූර්)

(டொக்டர் எ. எம். வீ. நாகநாதன்—
நல்லூர்)

(Dr. E. M. V. Naganathan—Nallur)

What is your suggestion?

ජෝර්ජ් රාජපක්ෂ මයා.

(திரு. ஜோர்ஜ் ராஜபக்ஷ)

(Mr. George Rajapaksa)

Do a kind of operation, but not an illegal one!

That is one of the chief matters to which I wish to draw the attention of the hon. Parliamentary Secretary, because, particularly in the judicial

districts of Tangalle and Hambantota, the arrangements in the courts are unsatisfactory. I do not wish to go into details. The authorities are aware of the situation. Even the judges have made representations regarding this matter. Therefore, I hope that you will take steps to reorganize the allocation of court days at the various courts with a view to expediting the administration of justice.

There is just one other matter I wish to raise. It relates to the appointment of commissioners of assize. I wish, first of all, to congratulate the hon. Parliamentary Secretary, the Hon. Minister, or whoever was responsible, for the appointment of Mr. C. G. Weeramantry as a commissioner of assize. He is an erudite gentleman with an extensive practice; he has earned the confidence of both the unofficial and the official Bar. He is very deserving, and I hope that he will adorn the Supreme Court Bench in time. But I also wish to strike a note of regret that the Government has not chosen to extend the commission of Mr. E. R. S. R. Coomaraswamy because, from all reports, from the observations made by lawyers with various political convictions who have appeared before him, I think it is the unanimous opinion of those who have had experience of him as a judge that he was one of the finest commissioners of assize we have had in recent times.

It has been the practice where a person is appointed a commissioner of assize not to terminate his commission merely because the Government does not like the political views he held prior to his appointment. We must judge a man on his merits. I do not think anyone with a sense of fairness will stand up and say that Mr. Coomaraswamy was found wanting in the discharge of his duties as a judge.

I say this because we have had considerable experience of another type of judge. There was a Chief Justice of this country—I refer to ex-Chief Justice, Mr. Henry Hema

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

Basnayake—who has had the unique record of having about 40 judgments of his upset by the Privy Council. How can this country have confidence in the judgments that were delivered from the Supreme Court Bench by Mr. Justice Basnayake? He had to handle quite a good deal of political questions sometimes. How can we have faith in a judge of that type who, immediately he retired from the Bench, went straight into the political arena and, shall I say, misconducted himself.

රු මන්ත්‍රීවරයෙක්

(කෙළරව අභිකත්තවර් ඉරුවර්)

(An hon. Member)

Very unfair.

ජෝර්ජ් රාජපක්ෂ මයා.

(ති. ජොර්ජ් රාජපක්ෂ)

(Mr. George Rajapaksa)

Not unfair.

The price that one pays for holding high judicial office is to be a nonentity in retirement. But Mr. Henry Hema Basnayake broke all the unwritten rules of judicial conduct that should be observed when people retired from the Bench. That is my regret. He was the Chief Justice of this land. Therefore the Government would do well to bear in mind the type of people it appoints to the Supreme Court Bench.

I do not wish to take much further time on this subject. I hope the hon. Parliamentary Secretary will give us a statement of the Government's intention in regard to the implementation of the official language policy.

There is one other matter which I forgot to mention. I must thank the hon. Parliamentary Secretary for having acted swiftly and expeditiously on two Questions I gave notice of relating to the Government Analyst's Department. The hon. Parliamentary Secretary should be an example to the other Members of the Cabinet, for within one month of my asking a Question he has made available to the Government Examiner of Questioned Documents

a car. That officer is one who has to travel the length and breadth of this Island, and on my merely asking a Question from the hon. Parliamentary Secretary, he has acted swiftly and given the officer a car. I hope that he will be allowed this car exclusively for his work.

Will the hon. Parliamentary Secretary also look into the grievances of the officers of the Government Analyst's Department? One of the factors that contribute to the law's delays in this country is the delay in obtaining documents from the Government Analyst's Department. Times without number, non-summary cases are postponed every two weeks. Why? It is said that the Government Analyst's report has not arrived. So the authorities concerned send telegrams to the department; they send constables; they do all sorts of things. But they still do not get the productions in time to lead the necessary evidence in order to commit the case to the higher court.

I do not know whether the hon. Parliamentary Secretary has been to the Government Analyst's Department. I have been there. So, I can tell you that this department is a hell on earth. Those who work there are technical officers. They do a very responsible job, very responsible in the sense that the whole administration of justice revolves at times around the activities that take place in the Government Analyst's Department. It is a dilapidated building. There are live wires running all over. The department is housed in the old lunatic asylum. The officers have made complaint after complaint. They are a forgotten species in the public sector. Therefore, I ask the hon. Parliamentary Secretary to pay special attention to this department. Surely they must be housed in a proper building where they can work; as I said, they are doing a very important type of work.

There is also a shortage of staff. There must be adequate personnel in the Government Analyst's Department. If you will look into all these infirmities and remedy them,

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

[ජෝර්ජ් රාජපක්ෂ මය.]

I think you will to a large extent prevent the delays in the administration of justice.

අ. භා. 1.45

අනපත්තු මය.

(තිரு. அத்தபத்து)

(Mr. Atapattu)

Mr. Chairman, I agree in some respects with what the hon. Member for Mulkirigala (Mr. George Rajapaksa) had to say, but as a matter of fact I wish to contradict him on certain points raised by him in regard to the work of the courts in the Hambantota District.

The question of the law's delays was fired across to the hon. Parliamentary Secretary. Let me give the reasons for the delay in the disposal of summary and non-summary cases at the Hambantota, Tangalle and Walasmulla Courts.

About two years ago, the Walasmulla Circuit Court was working for one-and-a-half days in the month. The Tangalle Magistrate's Court was working two-and-a-half days in the month doing criminal work. Now, Tangalle has a combined court; it was doing two-and-a-half days criminal work and three days civil work. On one of those days when the magistrate's court work was done, the presiding magistrate was the magistrate at Hambantota who used to come on circuit; and on those days the District Judge of Tangalle used to go to Hambantota and attend to the district court roll there.

At a certain stage, the last Government felt that they had to ascertain from various sources, ways and means of saving money for the country. They thought that too many magistrates and judges were intinerating to different courts and therefore some way must be found to curtail their visits in order to bring down the expenditure to the Government. As a result, the decision was made that the magistrate should sit at Walasmulla Court only once a week, and one-and-a-half days were allotted for criminal work at the Tangalle Court. Today, in Tangalle, Friday is not a court day.

Tangalle Court is one of the busiest courts in that area, and the magistrate is doing work at Walasmulla while there is no one working in the Tangalle Court on Friday. Friday is a holiday for the court.

The reason for this is that if they want to bring down the magistrate from Hambantota to work in Tangalle on Friday, it will be an expense to Government.

ලෙස්ලී ගුණවර්ධන මය.

(තිரு. லெஸ்லி குணவர்தன)

(Mr. Leslie Goonewardene)

Maybe because it is a Muslim area.

අනපත්තු මය.

(තිரு. அத்தபத்து)

(Mr. Atapattu)

There are Muslims all over. Tangalle is also a Muslim area. There are Muslims in other places too. It is not a case of the area being Muslim. Hambantota, which has a bigger Muslim population, has a court working on Friday. The reason is that the Government wanted to curtail expenditure, and they cut down a day in the Tangalle Court.

No wonder there are law's delays and suffering caused to litigants. And all this was due to the previous Government trying to save money for the country. Today, as a matter of fact, it is a wretched state of affairs. Hon. Members will realize what the situation is when I say that the trial roll in summary cases extends to six months. Even so, one cannot be certain that a case will be heard in six months.

At least 20 or 30 cases are put down before a magistrate for a day. With the co-operation of the members of the Bar, the magistrate may be able to get through about half the number by way of settlements. Today, certain cases that are pending in the Tangalle Court are 2½ years old—summary cases, cases of petty offences. At the end of a year or soon thereafter, all parties will lose interest—plaintiff, defendant and even the lawyers. Thereafter, what happens is no one's concern.

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

If you are going to have a proper administration of justice, some arrangement must be made to see that the hearing and determination of cases is expedited and cases are disposed of in a very short time. It is my view that the delay in the disposal of summary and non-summary cases in the Tangalle and Walasmulla Courts is entirely due to the short-sighted decision of the previous Government to cut down expenses.

The Hambantota, Tangalle and Walasmulla Courts were working satisfactorily for two or three days in the week before this arrangement I referred to. The magistrate used to take the circuit court at Tissamaharama for a day; and at Hambantota he sat for two days. There was a court of requests also at Hambantota. Even so, the magistrate never had a long trial roll at Hambantota.

Today, the magistrate is sitting five days in the week, and I do not think his roll extends to more than two weeks. Even the C. R. trial roll cannot extend to more than a month. I know that the judge is sometimes unable to give a date in a partition case for the simple reason that the Partition Act says that a trial must be fixed "at least one month hence"; the Partition Act requires certain documents to be filed in court within one month. So, the magistrate cannot give a date within one month. In other words, his partition roll will be less than a month. Tangalle has a nine-month partition roll.

It is a very small arrangement. More days should be allowed to Tangalle and more days to Walasmulla, and less days to the magistrate there. We do not need many more magistrates. I do not agree with the hon. Member for MulKirigala that we should have a non-summary magistrate. That would sometimes bring about difficulties in the way of my learned Friend and the other practitioners there. And then there would be no need for a special magistrate

there at all if half the work is given to the magistrate at Hambantota, who is doing nothing there, and the civil work in Hambantota is given to the Tangalle District Judge. Many distinguished judges used to go there to do district court work for one day. What is the length of the roll there? Two months or three months; never beyond three months.

Now that the roll has come down to about 6 weeks they cannot work even according to the Partition Act. I agree with the hon. Member for MulKirigala that something must be done for these two courts if we are going to have justice at least in that part of the country.

There is one other matter which the hon. Member for MulKirigala complained about—the Information Book. I think it was the Gratiaen Report that suggested that all the statements in the Information Book should be made available to the defence. I remember that. I really cannot understand why that should not be put into practice. Why should somebody hide a fact and get a conviction in a case? I can assure my hon. Friend, the Member for MulKirigala, that if a witness goes back on the statement made to the magistrate, it is the paramount duty of any counsel or proctor appearing in the case to bring it to the notice of the court.

ජෝර්ජ් රාජපක්ෂ මයා.

(ශ්‍රී ලංකා ජනරජයේ නීතිඥයා)

(Mr. George Rajapaksa)

It is mainly the police who do it.

අනපත්තු මයා.

(ශ්‍රී ලංකා ජනරජයේ නීතිඥයා)

(Mr. Atapattu)

I agree that the police will try to do that. I remember a gentleman who hailed from the Civil Service, the late Mr. J. N. Arumugam, who, when he was a magistrate, never tried a summary case without having the Information Book by his side. He used to tell the police that the Information Book was not meant to adorn the police station but for his own

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

[අත්පත්තු මය.]

information. Of course, today you cannot expect a magistrate to do that because he has no time, he is so busy. The best thing possible for the hon. Parliamentary Secretary, at least at this stage, is to legislate on this point and to cause all these documents to be made available. Where non-summary cases are concerned, all statements are made available to the Supreme Court judge and everybody else.

The hon. Member for MulKirigala opened the debate with the question as to what is going to happen to the Sinhala language in the administration of justice—the language of the courts. I do not know whether there has been any difference. Of course, when politicians refer to the language issue they think there is something behind it and that there has been some agreement with the Federal Party or some other party. Everybody asks, “What is your agreement?” I do not think there is any variation. As a matter of fact, Sir, in the courts we are gradually speeding up the work as far as Sinhala is concerned. I do not know whether my hon. Friend can show any instance where things have been done to delay this. I do not think so. I wish my hon. Friends themselves would take the initiative in this matter when they appear before the courts. Let them address the jury also in Sinhala. Why not make Sinhala for all purposes the language of the courts?

I can tell you, long before the Sinhala language was ever thought of as the national language, Justice Sri Skandarajah, who was district judge at that time, asked me to use Sinhala in the courts. There was nothing to prevent me from doing so. I say—particularly the lawyers—if they have the will they can do it. After all what is required is the ability to understand what is happening. The lawyers who appear before the courts can assist the courts to make Sinhala the language of the courts if they have the will and desire to do so, but they only have the desire

to come and talk on public platforms that the Sinhala language is suffering. We are not going to say that.

With regard to terminology my hon. Friend was talking about, there are a number of books that have been translated and, for the love of myself, I just cannot understand most of the terminology. There are certain phrases, and, I think, even the hon. Member for MulKirigala will take years before he is able to get at their meaning. You have to learn them. For instance, I read somewhere that the “universal joint” of a motor car has been translated as “සම්මුඛ ජුවා”.

මූලාසනය මන්ත්‍රී

(தலைமை தாங்கும் அங்கத்தவர்)

(The Presiding Member)

I am informed that that has been taken out.

අත්පත්තු මය.

(திரு. அத்தபத்து)

(Mr. Atapattu)

Thank you. I saw it in the glossary. It amused me highly to know what this “සම්මුඛ” was that could have joined everything in the world together.—[Interruption].

In regard to most of these expressions, their translation would take a lot of time. It is not a question of magistrates keeping records in Sinhalese. We ourselves will come across these difficulties and we should, therefore, gradually train ourselves to meet such situations.

For instance, in a civil case, there is the framing of issues. The judge is expected to frame the issues. As a matter of fact, that is the law. Although the lawyers of the two parties suggest issues, finally the framing is done by the court. Who is the judge, who has been particularly trained in Sinhalese, who will be able to put those issues in proper style in Sinhalese? It will take a little time. But the people on the other side should not imagine,

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

අ. ආ. 2

පර්සි වික්‍රමසිංහ මයා. (කබුරුපිටිය)

(*திரு. பேர்ஸி விசுவசிங்கம்—கம்புறுப்பிட்டி*)

(Mr. Percy Wickremasinghe—Kam-burupitiya)

සභාපතිතුමනි, අධිකරණ අමාත්‍යවරයාගේ වැය ශීඝ්‍රය යටතේ කලා කල ගරු මන්ත්‍රීවරු දෙදෙනාම නීතිඥවරු. ඒ දෙදෙනා කලා කලේ එක පළාතෙ එක දිස්ත්‍රික්කයේ තිබෙන උසාවි ගැනයි. කෙසේ වුවත් මම සන්තෝෂ වෙනවා, නීතිඥ මහත්වරු නඩු පමා වීම ගැන අසතුට ප්‍රකාශ කිරීම ගැන. නඩු ප්‍රමාද වීම ගැන බොහොම සතුටු වන්නේ නීතිඥ මහත්වරු. මන්ද? ප්‍රමාද වෙන්න වෙන්න ඔවුන්ගේ සාක්කුවලට වැඩි වැඩියෙන් ගිනි වැටෙන නිසයි. ඒ නිසා බෙලිඅත්තේ ගරු මන්ත්‍රීතුමාටත් (ඩී. පී. අතපත්තු මයා.) මුල්කිරිගල ගරු මන්ත්‍රීතුමාටත් (ජෝර්ජ් රාජපක්ෂ මයා.) මම සතුතිවන්න වෙනවා, නඩු පමාව ගැන කලා කිරීම ගැන.

නඩු ප්‍රමාද වීම ගැන කලා කරන විට මට කියන්න පුළුවනි, නීතිඥ මහත්වරුන්ගේ වැඩ ගැන හොඳට පෙනෙන්නේ පිටස්තර සිටින අපට බව. ක්‍රිමිනල් නඩුවලදී පුරවැසියකුට නඩු කියන්නට වන්නේ රජය සමඟයි. පැමිණිල්ල ඉදිරිපත් කරන්නේ පොලීසියෙනුයි. කෙනකුට විරුද්ධව පොලීසිය මහේස්ත්‍රාත් උසාවියට පැමිණිල්ලක් ඉදිරිපත් කලාම එය ඇහෙන්න මාස ගණනක් යනව. නඩු ඇහීම පමා වුවාට නීතිඥ මහත්වරුන්ට සල්ලි ගෙවන්න ඕන. කල් යන හැම වාරයකදීම නීතිඥ මහත්වරුන්ට සල්ලි ගෙවන්න ඕන. එය නීතිඥ මහත්වරුන්ගේ වෘත්තීය වෙන්න ඇති. එසේ වුවත් අසරණ ගම්වැසියන්ගේ තත්ත්වය කුමක්ද? මාස 6 ක් 7 ක් පමණ මහේස්ත්‍රාත් උසාවියේ “Non-sumarry Inquiry” කියන මූලික සාක්ෂි විභාගයෙන් පසු එය ඇටර්නි ජනරාල් දෙපාර්තමේන්තුවට යවන්න ඕන. ඇටර්නි ජනරාල් දෙපාර්තමේන්තුවේ එය ඊටත් වැඩි කාලයක් තිබෙනවා. ඒ පමාවට හේතුව වශයෙන් මොකක්ද, කියන්නේ? යතුරු ලියන්නන්ගේත් ලිපිකරුවන්ගේත් අඩුවක් තිබෙනවා. කවද, ඒ නිසා දුක්විදින්නේ? අසරණ ගම්වැසියන්. මේ පමාව නිසා

විත්තිකරුවන් වශයෙන් අසුවන අයට අවුරුදු ගණනක් රිමාන්ඩ් හිර භාරයේ සිටින්න සිද්ධ වෙනවා. සමහර අවස්ථාවලදී පොලීසිය බොරු පැමිණිල්ලක් අසරණ ගම්වැසියකුට විරුද්ධව ඉදිරිපත් කලාම ඒ තැනැත්තාට අවුරුදු ගණනක් රිමාන්ඩ් හිර බාරේ දුක් විදින්න සිද්ධ වෙනවා. මේ ප්‍රමාදය වන්නේ ඇටර්නි ජනරාල් දෙපාර්තමේන්තුවට ලිපි කරුවන්ගේ යතුරු ලියන්නන්ගේ අඩු නිසා නම් ඒ අය බඳවා ගත යුතුයි. මෙය ඉතා වැදගත් කාරණයක්.

නඩු පමා කිරීමේ රෝගය අවුරුදු ගණනක් තිස්සේ මේ රටේ පවතිනවා. බොහෝ අවස්ථාවලදී අපි මේ පිළිබඳව මේ ගරු සභාවේ කරුණු ප්‍රකාශ කර තිබෙනවා. ඒ නිසා නඩු ප්‍රමාද නොවීම සඳහා සුදුසු වැඩ පිළිවෙලක් යොදන මෙන් මම ගරු පාර්ලිමේන්තු ලේකම්තුමාගෙන් ඉල්ලා සිටිනවා. නඩු කල් දමන විට පුදුම දෙයක් සිදු වෙනවා. විත්තියෙන් පැමිණිල්ලෙන් පෙරකදෝරු මහත්වරු දෙදෙනා සාකච්ඡා කර දිනයක් නියම කර ගෙන විනිශ්චය කාරතුමාට ඉංග්‍රීසියෙන් කියනවා, ඒ දිනයට කල් දමන්න කියා. විත්තිය දන්නේත් නැහැ. පැමිණිල්ල දන්නේත් නැහැ. පෙරකදෝරු මහත්වරු දෙන්නා පමණයි, දන්නේ. බලන් ඉන්න අපටයි. මේක පේන්නේ.

ඇටර්නි ජනරාල් දෙපාර්තමේන්තුවට රජයේ නීතිඥයින් බඳවා ගැනීම ගැනත් වචනයක් කියන්න තිබෙනවා. රාජ නීතිඥ වරුන් පත් කිරීම කෙරෙන්නෙන් මහ පුදුම විධියකට. නීතිඥ විභාගය සමත් වී මාස හය හතක් ඇතුළත කිසිවකු මේ රාජ නීතිඥයින් වශයෙන් පත් කරන්න නො නෑ. අවුරුදු හතක් අටක් දහයක් දොළහක් උසාවියේ වැඩ කර, එහෙත් කිසිම නඩුවක් නොලැබී යල්පැන ගිය හාදයින් තමයි රාජ නීතිඥයින් වශයෙන් පත් කරන්නේ. වැඩි කොටසක් ඒ විධියයි. නීතිඥ විභාගය සමත්වුණු අලුත හොඳ දක්ෂතාවයක් තියෙන අය මේ සේවයට බඳවා ගැනීම ඉතාමත් අඩුයි. එම නිසා, ඒ තත්ත්වය වෙනස් කොට, රාජ නීතිඥයින් බඳවා ගැනීමේදී දක්ෂ තරුණ මහත්වරුන් බඳවා ගන්නා ලෙස මම ගරු උප ඇමති තුමාගෙන් ඉල්ලා සිටිනවා. එවැනි දක්ෂ

තරුණ මහත්වරුන් අවුරුදු දෙකක් තුනක් උසාවියේ වැඩ කළායින් පසුව නම් රාජ නීතිඥ සේවයට බැඳෙන්නේ නැ. ඔවුන්ට එය වැඩක් නැ. [බාධා කීරීමක්] ඊට සභාපති තුමනි, සමහර ගරු මන්ත්‍රී වරුන් හිතනවා ඇති මේවා ගැන සියල්ලම දන්නේ ඒ අය පමණයි කියා. අප මේවා කියන විට සමහර නීතිඥ මහත්වරුන්ට බොහොම අමාරු වෙනවා. අවුරුදු ගණනාවක් තිස්සේ මහජනයා සුරාගෙන කැ හැටි කියන විට සමහර නීතිඥයින්ට රුදාව හැඳෙන බව මම දන්නවා.

අනපත්තු මයා.

(*திரு. அத்தபத்து*)

(Mr. Atapattu)

මය තරම් කේන්ද්‍රී ගන්න දෙයක් මම කිව්වේ නැ.

පර්සි වික්‍රමසිංහ මයා.

(*திரு. பேர்ஸி விக்கிரமசிங்ஹ*)

(Mr. Percy Wickremasinghe)

එකම නඩුවක්වත් ලැබෙන්නේ නැතිව උසාවියේ වේලි වේලි සිටින නීතිඥයින් “ක්‍රවුන් කවුන්සල්” දෙපාර්තමේන්තුවට බඳවාගෙන සාර්ථක අත්දැමින් නඩු වල කටයුතු කරගෙන යන්නට පුළුවන්යයි තමුන්තාත්සේ කල්පනා කරනවද ගරු සභාපතිතුමනි?

ගරු මන්ත්‍රීවරයෙක්

(*கௌரவ அங்கத்தவர் ஒருவர்*)

(An hon. Member)

ඔක්කෝම නඩු පරදිනවා.

පර්සි වික්‍රමසිංහ මයා.

(*திரு. பேர்ஸி விக்கிரமசிங்ஹ*)

(Mr. Percy Wickremasinghe)

ගරු සභාපතිතුමනි, අප දන්න නීතියක් නැ. නමුත් ගම්බද ජනතාව අතරින් පැන නැගෙන කරුණු ගැන අපට තිබෙන අවබෝධය අනුව ඔවුන්ගේ ජීවිත පිළිබඳ සිදුවීම්වලින් ලැබෙන දැනීම අනුවයි අප මේ සභාවට පැමිණ මේවා ප්‍රකාශ කරන්නේ.

ඊළඟට “රුරල් කෝට්ස්” හෙවත් ගම් බද උසාවි ගැන සඳහන් කරන්නට ඕනැ. ඒවායේ නඩු සඳහා යන මහජනයාට වාඩි වෙන්නට තැනක් එහි නැ. වැස්සක් වැස්සෙන් ඒකට තෙමි

වේලි වේලි එළියේ ඉන්නටයි මහජනයාට සිදු වී තිබෙන්නේ ඒ ගම්බද උසාවිවල, ගම් මුද්‍රාදැනීන්ට පමණක් වාඩි වීමට බංකුවක් තියෙනවා. ගම්බද උසාවිවල නඩු අහන සභාපතිවරුන්ට—මේ අයට නඩුකාරයින් යයි කියන්නේ නැ. සභාපති කියායි කියන්නේ—ලැබුණේ ආදායම් පාලක නිලධාරීන්ට ලැබුණු පඩි ක්‍රමයයි. දැන් ආදායම් පාලක නිලධාරීන් පරිපාලන ක්‍රමයට ඇතුළත් නිසා ඔවුන්ට වෙනම තත්ත්වයක් ඇති වී තිබෙනවා. නමුත්, ගම්බද උසාවිවල සභා පතිවරුන්ගේ තත්ත්වයේ කිසිම වෙනසක් නොවී එදා තිබුණු තත්ත්වයේම පවතිනව. ඒ අයගේ පඩි ක්‍රමය සංශෝධනය කිරීමට කිසිම වැඩ පිළිවෙලක් ඇති කර නැ. ගම් බද උසාවිවල සභාපතිවරුන් කරන්නේ විශාල සේවයක්. මෙම සභාපතිවරුන් වශයෙන් පත් කරනු ලබන අය නීතිඥ වරුයි. ඒ නිසා ඒ ගැන අධිකරණ අමාත්‍යාංශය කල්පනා කළයුතුව තිබෙන ව.

තවත් ඉතා දුකසේ වැඩ කරන කොටසක් සිටිනව. ඒ පිස්කල් නිලධාරීන්ය. ගම්බද පිස්කල් නිලධාරීන් සිතාසිත් අරගෙන බයිසිකල්වලින් හැතැප්ම ගණන් යනව. ඒ උදවියගේ සංගමය මගින් තොයෙක් දුක්ගැනවිලි ඉදිරිපත් කර තිබෙන නමුත් අද වනතුරු ඔවුන්ට සහනයක් ලැබී නැහැ. මේ පිස්කල් නිලධාරීන්ගේ සංගමය දුක්ගැනවිලි රාශියක් ඉදිරිපත් කර තිබෙනව; අයිතිවාසිකම් රාශියක් ඉල්ලා තිබෙනව. ඔවුන්ගෙන් විශාල සේවයක් කෙරෙන නිසා පිස්කල් නිලධාරීන්ට යම් යම් සහන ලැබෙන අත්දැමේ වැඩ පිළිවෙලක් අමාත්‍යාංශය මගින් යොදනවා ඇතැයි මා විශ්වාස කරනව.

සභාපතිතුමනි, ඊළඟට තවත් වැදගත් කාරණයක් කියන්නට තිබෙනව, සමාදාන විනිශ්චයකරුවන් පත් කිරීම සම්බන්ධයෙන්. කියන්නට තිබෙන දේ කියන්නට ඕනැ. පසුගිය ආණ්ඩුව පැවති කාලයේ මේ අය යලට-මහට පත් කළා. පත් කළ සමහර අයට අත්සන් කරගන්නටත් බැරි තත්ත්වයක් තිබුණා. ඒ කාලයේදී ඒවා අපි මේ ගරු සභාවට ඉදිරිපත් කළා. සමාදාන විනිශ්චයකරුවන් පත් කිරීමේදී අළුත් ප්‍රතිපත්තියක් අනුගමනය කළ යුතු වන්නට තිබෙනව. සමාදාන විනිශ්චය කරුවකු

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

[පර්සි වික්‍රමසිංහ මයා.]

පත් කරන්ට පෙර අධිකරණ ඇමතිවරයාට යුතුකමක් තිබෙනව පත් කරන්ට බලාපොරොත්තු වන තැනැත්තාගේ වරිතය හා වග තුග ආදිය ගැන පළාතේ ආදායම් පාලක නිලධාරීන්ගෙන්, පළාතේ දිසා පතිවරයාගෙන්, පළාතේ පොලිස් සුපිරින් ටැන්ඩන්වරයාගෙන්, කොයි පක්ෂයට අයත් වුණත් පළාතේ මන්ත්‍රී වරයාගෙන්, කරුණු විමසා බලන්න. පළාතේ මන්ත්‍රීවරයා කොයි පක්ෂයෙන් පත්වී ආවත්, ඔහු තේරී සිටින්නේ මහජන ඡන්දයෙන් නිසා ඔහුගෙන් ද විමසා බලන්න ඕනෑ. අධිකරණ ඇමතිවරයා අවංක මහත්මයෙක් නිසා එතුමා දැනුවත්ව වරදක් කෙරෙයි කියා මා විශ්වාස කරන්නේ නැහැ. ඒ වගේ මයි, එතුමාගේ පාර්ලිමේන්තු ලේකම් තුමාත් එතුමාත් ඉතා අවංකයි : කෙනෙකුට වරදක් කරන්ට බලාපොරොත්තුව කට යුතු කරන්නේ නැහැ. එහෙත් යම් යම් උදව්‍ය විසින් මේ මහත්වරුන් මුළාවේ දමන්ට පුළුවන්කම තිබෙනව. මගේ ඡන්ද කොට්ඨාශයේ දැන් සති 2 කට පමණ උඩදී එක්තරා කණ්ඩායමක් පෙත් සමක් අත්සන් කරගෙන ගියා, කෙනෙකුට සමාදාන විනිශ්චයකාර ධුරයක් ලබා දීමට. දැන් ඊට 5,000 ක් විතර අත්සන් තබා තිබෙනවාලු. ඊට සමහර උදව්‍යගෙන් අත්සන් ගෙන තිබෙන්නේ පන්සලක විහාර මන්දිරයක් තනන්ට රජයෙන් ආධාර මුදලක් ලබාගන්ට කියායි. තවත් සමහරෙකුට කියා තිබෙන්නේ පාසැල් ගොඩනැගිල්ලක් සම්බන්ධ වැඩ පිළිවෙලක් කියායි. ඔය විධියට මහජනයා මුළාවේ දමා අත්සන් කරවාගෙන අධිකරණ ඇමතිතුමාට පෙත්සම් ඉදිරිපත් කරනව. එක පැත්තකින් එක්කෙනෙක් පෙත්සමක් අත්සන් කරවන විට, තවත් කෙනෙක් තව පැත්තකින් පෙත්සමක් අත්සන් කරවනව. මේ එවන පෙත්සම් අනුව සමාදාන විනිශ්චයකාර තනතුරු දෙන්ට ගියොත් අධිකරණ අමාත්‍යාංශය විශාල අවුල් තත්ත්වයකට පත් වෙනව. ඒ නිසා ඉතා කල්පනාකාරීව මේ කට යුත්ත කරන්ට ඕනෑ. සෑම කෙනෙකුගෙන් ම උපදෙස් ලබාගෙන ඉතා අවංක ඉතා සාධාරණ පුද්ගලයින් සමාදාන විනිශ්චයකරුවන් වශයෙන්

අධිකරණ අමාත්‍යාංශය සතු කායඝීයක්. සභාපතිතුමනි, සෑම මණ්ඩල ගැනත් වචනයක් කියන්ට ඕනෑ. බෙලිඅත්ත ගරු මන්ත්‍රීතුමා කළ ප්‍රකාශයට, එනම් සෑම මණ්ඩල සභාපතිවරුන් ජීවිතාන්තය දක්වා තබා ගැනීමට ගියොත් ඔවුන් නඩුකාර හාමුදුරුවරුන් බවට පත් වෙනවාය කියන අදහසට, මාත් එකඟ වෙනව. පාර්ලිමේන්තු ලේකම්තුමාගෙන් දුන් පිළිතුරක් ලැබුණ, ඒක වෙනස් කරලය කියා. සෑම මණ්ඩලවල තවත් රහසක් තිබෙනව. පසු ගිය ආණ්ඩුව පැවති කාලයේ සෑම මණ්ඩල සභාපතිවරුන් බොහොම දෙනෙක් පත් කළේ අධිකරණ අමාත්‍යාංශයේ සිටින සමහර නිලධාරීන්ගේ ඕනෑ එපාකමි අනුවයි. මහජනතාවට ඇහුම්කන් දී, පළාතේ මන්ත්‍රීවරුන්ගේ ඉල්ලීම්වලට ඇහුම්කන් දී නොවෙයි, බොහෝ අවස්ථාවල සෑම මණ්ඩල සභාපතිවරුන් පත් කළේ. ඒ නිසා සෑම මණ්ඩලවලට සභාපතිවරුන් පත් කිරීමේදී ඉතාමත් සුපරීක්ෂාකාරීව ඒ පත්වීම් කළ යුතුව තිබෙනවා. ඒ මක්නිසාද? ගමක තිබෙන සෑම මණ්ඩලයකින් නියම ප්‍රයෝජනය ලබා ගන්න නම්—සෑම මණ්ඩලයකින් බලාපොරොත්තු වන්නේ නඩුවක් විනිශ්චය කරන එක නොවෙයි, දෙපාර්ශ්වයක් සමාදාන කරන එකයි ; ඒ නිසා—දෙපාර්ශ්වයේම සැලකිල්ල ලැබෙන තත්ත්වයක් තිබෙන පුද්ගලයකු සෑම මණ්ඩලයේ සභාපති වශයෙන් පත් කළ යුතුව තිබෙනවා. එසේ නොකරනවා නම් කවදවත් සෑම මණ්ඩල වලින් බලාපොරොත්තු වන ප්‍රයෝජනය ලබා ගැනීමට පුළුවන්කමක් ඇති වෙන්නේ නැහැ. ඒ නිසා සෑම මණ්ඩලවලට සාමාජිකයන් තෝරන විටත් ඒ වගේම සභාපතිවරුන් තෝරන විටත් අධිකරණ අමාත්‍යාංශය යම් වැඩ පිළිවෙලක් ඇති කර ඒ අනුව ක්‍රියා කළ යුතුයි.

අ. හා. 2.15

ගරු සභාපතිතුමනි, ඊළඟට රාජ්‍ය භාෂා දෙපාර්තමේන්තුව ගැනත් වචන සවලපයක් කිව යුතුව තිබෙනවා. රාජ්‍ය භාෂා දෙපාර්තමේන්තුව මගින් ප්‍රසිද්ධ කර තිබෙන ඇතැම් වචන අපට තේරුම් ගැනීම අපහසුයි. මා මේ රාජ්‍ය භාෂා දෙපාර්තමේන්තුව විවේචනයට ලක් කරනවා

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

නීති උපදේශක මණ්ඩලය යටතේ ඉතාමත් වැදගත් වැඩ කොටසක් කර තිබෙනවා. ඕනෑම කෙනෙකුට පහසුවෙන් තේරුම් ගැනීමට පුළුවන් වචන තලයි ඒ අංශය පාවිච්චි කර තිබෙන්නේ. නමුත් මේ දෙපාර්තමේන්තුව පිළියෙල කරන ඇතැම් වචන අපට තේරුම් ගැනීමට අමාරුයි. මා ගිය සතියේත් මේ සම්බන්ධව කරුණු කියා සිටියා. මේ සමහර වචන නිකම් විකාර. "Botanical Research Officer's Seed Store" කියා සඳහන් කර තිබුණු නාම පුවරුවක් මා දුටුවා. ඒකට සිංහලෙන් කියා තිබුණේ "උද්භිද පර්යේෂණ නිලධාරියාගේ ආට ගබඩාව" කියායි. එහෙමයි පරිවර්තනය කර තිබුණේ. කෘෂිකර්ම දෙපාර්තමේන්තුවට සම්බන්ධ ඔය විධියේ නොයෙකුත් දැන්වීම් තිබෙනවා. ඒවාට නොයෙක් නොයෙක් විධියේ වචන යොදා තිබෙනවා. කිසිම කෙනෙකුට ඒවා තේරෙන්නේ නැහැ. බෙලිඅත්තේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා "සර්වලෝක පුවටුව" ගැන කීව්වා වාගේ සාමාන්‍ය ගම්බද ජනයාට තබා අපටවත් නොතේරෙන ඇතැම් වචන තිබෙනවා. ඒ නිසා මීට වඩා ලිහිල්, සාමාන්‍ය ජනතාවටත් තේරෙන වචන පිළියෙල කරනවා නම් වඩා හොඳයි. ඒ වාගේම මේ නොබෝදා මට විදුලි පුවතක් ලැබුණා. ඒකේ සඳහන් කර තිබුණා, ඔබගේ කොට්ඨාශයේ "පර්යන්තික ආයතන" පරීක්ෂා කිරීමට අභවල් දවසේ පැමිණෙනවාය කියා. මටත් මේක මොකක්ද කියා තේරුම් ගැනීම අපහසු වුණා. පසුව සිංහල ගුරු මහත්මයකු ගෙන් අසා බැලුවාම මේකෙන් අදහස් කරන්නේ "ගම්බද ආරෝග්‍යශාලාව" ය කියා තෝරා දුන්නා. "Peripheral unit" කියන එක පරිවර්තනය කර තිබුණු හැටියි ඒ. ඒ විධියේ වචන ගැමි ජනතාවට තේරෙන්නේ නැහැ. ඒ නිසා ගැමි ජනතාවටත් තේරෙන විධියේ වචනම පිළියෙල කිරීමට කටයුතු කරන මෙන් මා ඒ දෙපාර්තමේන්තුවෙන් ඉල්ලා සිටිනවා. මා ඒ දෙපාර්තමේන්තුව අඩුකොට සලකන්නේ නැහැ. ඉතාමත් හොඳ වැදගත් සේවයක් ඒ දෙපාර්ත මේන්තුවෙන් කර තිබෙනවා. මහජනතාව ගේ තත්ත්වයට ගැලපෙන පරිදි

මීට වඩා හොඳින් තව තවත් වැඩ කටයුතු කරන මෙන් රාජ්‍ය භාෂා දෙපාර්තමේන්තු වෙන් ඉල්ලා සිටිමින් මගේ වචන සවලපාය මෙයින් අවසාන කරනවා.

ජේ. එල්. සිරිසේන මයා.
 (කිතු. ඥා. ආච. ශිෂ්‍යයා)
 (Mr. J. L. Sirisena)

ගරු සභාපතිතුමනි, අධිකරණ අමාත්‍යාංශය යටතේ මමත් වචන සවලපායක් කලා කරන්නට අදහස් කරනවා. නමුත් අධිකරණය ගැන කලා කරන්නට නොවෙයි මා නැගී සිටියේ. මා නීතිඥයකු නොවෙයි. සාමාන්‍යයෙන් ගම්බද උසාවිවල පවත්නා තත්ත්වය පිළිබඳව වචන සවලපායක් කලා කරන්නටයි මා අදහස් කරන්නේ.

දැන් අවුරුදු දහයකට දෙළහකට කලින් ගම්බද උසාවිවල නඩු අසන නඩුකාර මහත්වරුන් හැටියට පත් කර සිටියේ කවිචේරිවල සිටි මුදලි මහතුන් නැත්නම් සැහෙන කාලයක් සේවය කළ, පළපුරුද්ද තිබෙන, ලියන මහත්වරුයි. නමුත් දැන් නීතිඥ මහතුන් ගම්බද උසාවිවල නඩු ඇසීමට පත් කරනවා. ඒක ඉතාමත්ම හොඳ ක්‍රියා කලාපයක් බව අපි පිළිගන්නවා. නමුත් ගම්බද ප්‍රදේශවල නිතර නිතර සැරිසරන අපට පෙනී ගොස් තිබෙනවා තවමත් ගම්බද උසාවිවල සුළු සුළු අඩුපාඩුකම් පවතින බව. නීතියත් සාධාරණයත් යුක්තියත් ඉෂ්ට කිරීමේදී නඩුකාර ධුරය දරන්නා කවරුන් වුවත් දෙපාර්ශ්වයටම හොඳහැටි කන්දී ඉතාම ඉවසිලිමත්ව විමසිලිමත්ව ක්‍රියා කිරීම තමයි කවුරුත් බලාපොරොත්තු වෙන්නේ. ඉහළ උසාවිවල ඒ තත්ත්වය ඉතා හොඳින් පවතිනවා. මේ රටේ උසාවි ගැන අපේ රටේ ජනතාව අතර පමණක් නොවෙයි මුළු ලෝකයේම ලොකු පැහැදීමක් ගොරවයක් තිබෙනව. නමුත් අපේ ගම්බද උසාවිවල නම් බොහෝ අවස්ථාවලදී පැමිණිලි පක්ෂය පැමිණ පැමිණිල්ල ඉදිරිපත් කලාම, සමහර විට විත්තිකාරයා උසාවිය ඉදිරියට පැමිණෙන්නටත් පෙර, ඒ මනුෂ්‍යයාගෙන් තමා වැරදිකාරයාද, නිවැරදිකාරයාද කියා ප්‍රශ්නය අසා ඊට උත්තර ලබා ගන්නටත් ප්‍රථම, සමහරවිට අතරමග සිටියදීම, ඔහු සම්බන්ධයෙන් තීන්දුව දී අවසාන වෙනව.

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

[පේ. එල්. සිරිසේන මයා.]

මෙවැනි තත්ත්වයක් පැවතීම නම් ඇත්ත වශයෙන්ම ඉතාමත් අශෝඛතයි. තවත් සමහර අවස්ථාවලදී ගම්බද උසාවිවල සිදු වන දෙයක් තමයි, නඩුකාර මහත්වරු දෙපැත්තටම කථා කර, නඩුව ගැන පැමිණිලි පැත්තෙන්වත් විත්ති පැත්තෙන් වත් මොකක්වත් අහන්නේ නැතුව, දෙපැත්තම සමාදානෙන් සිටින්න යයි අවවාද කර, දෙපැත්තම සමාදාන කර යැවීම. ඒ ගැන අපි ඉතාමත්ම සන්තෝෂ වෙතම. උසාවියකින් බලාපොරොත්තු වන ඉතාමත් වැදගත් සේවය තමයි එය. එහෙම කළාම ගම්බද ජනතාව තුළ හොඳ සමගියක් ඇති වෙතම, ගමේ හොඳ සමගියක් ඇති වෙතම. නමුත් බොහොම අවස්ථාවලදී මෙය මෙහෙමම වෙන්නේ නැහැ. පැමිණිල්ලට විතරක් කන් දී, විත්ති කාරයාට හොඳ හැටි ඇහුම්කන් දෙන්නේ නැතුව, දඬුවම් පමුණුවන අවස්ථා එමට තිබෙතම. තවත් සමහර අවස්ථාවල පැමිණිල්ල කියන දේ ගැන එතරම් විමසිලි මත් වෙන්නේ නැතුව, ඉවසිලිමත් වෙන්නේ නැතුව, විත්තියෙන් කියන දේ පමණක් අසා, අසාධාරණ විධියට තීරණය කරනම, අසාධාරණ අන්දමට දඬුවම් දෙනම. ගම්බද උසාවිවල පවතින මෙම තත්ත්වය ඉතා ඉක්මණින් නැති කළ යුතුයි, ගම්බද ජනතාව අතරේ තිබෙන ගෞරවය නැති වී යා නොදී රැක ගත යුතු නම්. මේ කාරණය පිළිබඳව විශේෂයෙන්ම අධිකරණ කටයුතු පිළිබඳ ඇමතිතුමාට මතක් කර සිටිනම.

අතීතයේදී, ගම්බද උසාවිවල ජූරි සභාවක් පත් කරන සිරිතක් තිබුණා. අදත් ගම්බද උසාවිවලට ජූරි සභාවක් පත් කිරීම සුදුසු කියා මම කල්පනා කරනම. මන්ද විශේෂයෙන්ම ගම්බද උසාවිවල නඩු අහන්නේ නීතිඥ මහතුන් නිසා. අපි කවුරුත් දන්නම, මේ නීතිඥ මහතුන් කියන කොටස බොහොම උගත්. තීක්ෂණ බුද්ධියක් ඇති උදවිය බව; තිතරම එක පැත්තක් ගන්න උදවිය බව; පැත්තක් අර ගෙන කථා කිරීමට පළපුරුදු වුණ උදවිය බව; ගාස්තුවක් අරගෙන, ඒ ගාස්තුව අනුව පැත්තක් අරගන්න පුරුදු වුණු උදවිය බව. එම නිසා සමහර විට නීතිය ඉෂ්ට කිරීමේදී, සාධාරණය ඉෂ්ට කිරීමේදී, යම් යම් අඩුපාඩුකම් ඒ අයගෙන් ඇති වෙන්න

බැරිකමක් නැහැ. මා හිතනම, අතීතයේදී නම් ජූරි සභාවට පත් කරන උදවියට ගමන් ගාස්තු වශයෙන් සුළු ගෙවීමක් කළා. නමුත් අද ගෙවීමක් නැතුව වුණත් ඉතාම සුදුසු පිරිසක් ගම්බද ප්‍රදේශයෙන් පත් කර ගන්න පුළුවනි. එම නිසා ජූරි සභිකයන් ගම්බද උසාවිවලට නැවතත් තෝරා පත් කිරීමට ඇමතිතුමා කල්පනා කරනම නම්, ඇත්ත වශයෙන්ම මේ ගරු සභාවන් එය සුදුසු කියා අනුමත කරන මට කිසිම සැකයක් නැහැ. මා පෞද්ගලි කව කල්පනා කරනම, ජූරි සභාවක් ගම් බද උසාවිවලට පත් කරනම නම් එය ඉතාමත් යෝග්‍ය බව.

ගම්බද උසාවිවලින් තවත් කාරණයක් සිද්ධ වෙතම. සමහර අවස්ථාවලදී නඩු වක් ඇසීම ආරම්භයේදී, එහෙම තැත් නම් කිසිම දෙයක් අහන්නේ නැතුවම, නඩුකාර මහත්මය විත්ති පක්ෂයෙන් අහනම, පුණ්‍යාධාර සඳහා මුදලක් දෙන්නට සූදානම්ද කියා. බෞද්ධයකු හැටියට, පින් දහම් කරන්න බොහොම කැමති කෙනකු හැටියට, පන්සලකට හෝ එවැනි ආයතනයකට යම් මුදලක් පුණ්‍යාධාර වශයෙන් ලැබෙතම නම් මම කැමතියි. නමුත් උසාවියකට යම්කිසි පුද්ගලයකු එන්නේ සාධාරණය ඉෂ්ට කර ගැනීමටයි. යුක්තිය ඉෂ්ට කර ගැනීමටයි. ඒ යුක්තිය ඉෂ්ට කර ගන්න එන පුද්ගලයාට, සාධාරණය ඉෂ්ට කරන්නේ නැතුව, ඒ ගැන ඒ මනුෂ්‍යයගෙන් විමසන්නේ නැතුව, ඒ ගැන ඔහුගේ නිදහසට ඇති කරුණු ගැන කන් දෙන්නේ නැතුව, අසවල් පන්සලට නැත්නම් අසවල් විහාරස්ථානයට, එහෙම නැත්නම් අසවල් ආයතනයට, යම් කිසි මුදලක්—රුපියල් 5ක් හෝ 10ක්—ගෙවන්නට කියා අණකිරීම මම හිතනම සම්පූර්ණයෙන්ම වැරදියි. එය නියම අන්දමට යුක්තිය ඉෂ්ට කිරීමක් වෙන්නේ නැහැ. ඒ නිසා ඒ තත්ත්වය සම්පූර්ණයෙන්ම නැති කළ යුතුයි. යම්කිසි විධියකින් නඩුව අහල දඬුවමක් දිය යුතු නම් එසේ දඬුවමක් දීම එකක්. සුළු දඬුවමක් දිය යුතු නම් එසේ දඬුවම් නොකර පුණ්‍යාධාර වෙනුවෙන් යමක් ගෙවන්නය කීම වෙනම කරුණක්. නමුත් නඩුව විසඳන්නේ නැතිව කලින්ම පුණ්‍යාධාර සඳහා යමක් ගෙවන්නට කියනම නම් එය නඩුව විසඳීමක් වත්, යුක්තිය ඉෂ්ට කිරීම

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

මක්වත් නොවෙයි. අනෙක් අතට බලයෙන් කරවන පින්කමින් කුසලයක් අත් වන්නේ නැහැ. කුසල් අත් කර ගන්නට නම් දෙන දේ හොඳ හිතින්, සත් තෝසයෙන් දිය යුතු බව බෞද්ධයන් හැටියට අපි පිළිගන්නව. ඒ නිසා මේ තත්ත්වය මගහරවා ගැනීමට කටයුතු කරන ලෙස මම ගරු ආමතිතුමාගෙන් ඉල්ලා සිටිනව.

ඊ ළඟට පිස්කල් දෙපාර්තමේන්තුව ගැන වචනයක් දෙකක් කියන්නට ඕනෑ. මා කලා කරන්නට අදහස් කරන්නේ පිස්කල් දෙපාර්තමේන්තුවේ ඉන්න සභීර සේවකයන් ගැන නොවෙයි, දෛනික වැටුප් ලබන සේවකයන් ගැන සහ අනියම් සේවකයන් ගැනයි. මේ අනියම් සේවකයන්ගේ තත්ත්වය ඉතාමත් දු:බදයකයි. අමාත්‍යාංශය මේ සේවකයන්ගේ තත්ත්වය ගැන හොඳ හැටි අවබෝධ කරගෙන තිබෙනව නම්, අවුරුදු 10, 12, 15, 20 වැඩ කළ අනියම් සේවකයන් සභීර සේවකයන් හැටියට පත් කිරීමෙන් රජයට විශාල මුදලක් ඉතිරි කර ගන්නට පුළුවන් වන අතරම ඒ සේවකයන්ට වඩා සත්තෝසයෙන් ඔවුන්ගේ රාජකාරිය කිරීමට අවස්ථාව සලසා දිය හැකි බව තේරුම් ගන්නව ඇති. අද තියෙන තත්වය අනුව පැය 6 ක් වැඩ කරන අනියම් පිස්කල් සේවකයකුට රුපියල් 1.60 ක් ගෙවනව. පැය 6½ සිට පැය 12 දක්වා කාලයක් වැඩ කරන අනියම් සේවකයකුට රුපියල් 3.20 ක් ගෙවනව. ඔය විධියට දවස කොටස් හතරකට බෙදා පැය 6 කට හෝ ඉන් කොටසකට රුපියල් 1.60 බැගින් දිනපතා වෙනතයක් ගෙවනව, ජීවනාධාරත් සමග. එක රාත්‍රියක් පිට පළාතක ගත කළොත් බඩා වශයෙන් රුපියල් 2.50 ක් ගෙවනව. මේ අනියම් පිස්කල් නිලධාරියකුට කොළඹ සිට බදුල්ලට සිරකරුවකුගෙන යන්න සිදු වුනොත් යන්න පැය 12 කුත්, එන්න පැය 12 කුත් වශයෙන් ගමනටම දවසක් ගත වෙනව. ඒ දවසට රුපියල් 6.40 කුත්, ජීවනාධාරත්, බඩාත් ගෙවන්නට ඕනෑ. ඔය පිළිවෙලට ඒ සේවකයකුට මාසයකට දවස 20 ක් වැඩ කළොත් පඩිය හැටියට රුපියල් 300 කට වැඩි මුදලක් ලබා ගන්න පුළුවන්. ඔවුන් සභීර සේවකයන් හැටියට පත් කර ගන්නව නම් සේවයේ සභීරත්වය නිසා ඔවුන් මේ තත්ත්වයෙන් මුදුණු වැඩකරුවන් වෙති. මේ රටේ රාජ්‍ය භාෂාව සිංහල

සතුවත් සේවය කරන අතරම, දෙපාර්තමේන්තුවටත් මිට වඩා සාධාරණ විධියේ සේවයක්, හොඳ සේවයක් ඔවුන්ගෙන් ලබා ගන්නට පුළුවන්. මේ විධියේ සේවකයන් කොළඹ පිස්කල් කාර්යාලයේ පමණක් 50 ක් 60 ක් පමණ ඇති; මුළු ලංකාවේම තුන් හාර සියයක් ඇති.

කුරුණෑගල පිස්කල් කන්තෝරුමේ මැනදී සිතාසි බෙදන්නත් දෙදෙනෙකුගේ තනතුරු පුරප්පාඩු වූ විට ඒ තනතුරු සඳහා ඉල්ලුම් කළ අය අතර අවුරුදු 17 ක් එම දෙපාර්තමේන්තුවේ දවස පඩි ලබන සේවකයකු හැටියට වැඩ කළ තැනැත්තකුත් සිටිය. මම ඒ පුද්ගලයාගේ නම සඳහන් කරන්නේ නැහැ. නමුත් මේ පුද්ගලයා ඒ තනතුරට පත් කළේ නැහැ. එක ඇබැරිතුවකට අවුරුදු 8 ක් තාවකාලික සේවයේ යෙදුණු කෙනකු පත් කළා. අනික් ඇබැරිතුවට පත් කළේ සිංහල ලියන්න, කියවන්න බැරි අවුරුදු 5 ක් තාවකාලික සේවයේ නොවෙයි, අනියම් සේවයේ නියුක්තව සිටි පුද්ගලයෙක්. මේ පත්වීම් දෙකෙන් එකක් සාධාරණ බව මම පිළිගන්නව. නමුත් අනික් පත්වීම සියයට සියයක්ම අසාධාරණය කියා මම කියනව. අධිකරණ අමාත්‍යාංශයෙන් මේ අන්දමට ඉල්ප්පි පෙනෙන විධියේ අසාධාරණකම් සිදු වෙනවා නම් එය අපේ සැනසීමට කරුණක් නොවන බව මා ප්‍රකාශ කරන්නට ඕනෑ. මා මේ ඉදිරිපත් කළ කරුණු ගැන ගරු අධිකරණ ආමති තුමාගෙන්, එතුමාගේ පාර්ලිමේන්තු ලේකම්තුමාගෙන් අවධානය යොමු වේය යන බලාපොරොත්තුවෙන් මගේ කලාව අවසාන කරනව.

වී. බී. එම්. හේරත් මයා.
(සී. ඊ. ඒ. ඒ. හේරත්)
(Mr. T. B. M. Herath)

ගරු සභාපතිතුමනි, අධිකරණ අමාත්‍යාංශය පිළිබඳ සාකච්ඡාව ඉතාම වැදගත් සාකච්ඡාවක් හැටියට මම පිළිගන්නව. අප කල්පනා කරන හැටියට ඉතා වැදගත් දෙපාර්තමේන්තුවක් ඒ අමාත්‍යාංශය යටතේ තියෙනව. ඒ රාජ්‍ය භාෂා දෙපාර්තමේන්තුවයි. මේ රාජ්‍ය භාෂා දෙපාර්තමේන්තුව, මේ රටේ රාජ්‍ය භාෂාව සිංහල

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

[වී. බී. එම්. හේරත් මයා.]

පමණක් කියන ප්‍රතිපත්තිය අවුරුදු ගණනාවක් ක්‍රියාත්මක කරමින් ඉදිරියට ගමන් කරල නියෙනව. 1956 සිට අද දක්වාම මේ රටේ රාජ්‍ය භාෂා ප්‍රතිපත්තිය ක්‍රියාවේ යෙදවීමට ගන්නා ලද උත්සාහය සාර්ථක කිරීම සඳහා මේ රටේ අධිකරණ අමාත්‍යාංශය ක්‍රියා කළ ආකාරය ගැන, එහෙම තැත්නම් ක්‍රියා කළ ප්‍රමාණය ගැන, අපට කොහෙත්ම සතුටට පත් වෙන්න බැරි බව සිංහල ලැදි මන්ත්‍රීවරයෙක් හැටියට ප්‍රකාශ කරන්නට මට සිදු වී තිබෙනව. අවුරුදු 9 ක් ගත වී ඇතත්, 1956 දී අපට තිබුණු අමාරුකම් නැවතත් තිබෙනවාය, ඒ නිසා මෙය ක්‍රියාත්මක කරන්න බැරිය කියා අධිකරණ අමාත්‍යාංශය ප්‍රකාශයක් කරනවා නම්—මේ රජයේ හෝ වේවා මීට පෙර තුබුණු රජයක හෝ වේවා— අමාත්‍යාංශයක එවැනි ප්‍රකාශනයක් අනුමත කරන්න අපි ලැහැස්ති නැත කියා කණගාටුවෙන් කියන්න සිදු වී තිබෙනව.

අ. භා. 2.30

ගරු සභාපතිතුමනි, සිංහල පමණක් රාජ්‍ය භාෂා තත්ත්වයට පත් කිරීමේ ක්‍රමානුකූල වැඩ පිළිවෙළ සාර්ථක කිරීම සඳහා අවංක භාවයකින් ක්‍රියා කළාද කියන ප්‍රශ්නය දැන් සැකයකට භාජන වී තිබෙනව. 1956 දී ආරම්භ කළ, 1956 දී ඉදිරියට තැබූ, යම් යම් පියවරවල් අද ආපස්සට යන බව අපට පෙනෙනව. රජයේ සේවකයින්ට රාජ්‍ය භාෂාව පිළිබඳ ප්‍රවීණතාවක් ලබා ගැනීමට දී තිබුණු කාල සීමාව ඉක්මණට පසුව නැවතත් දැන් ඒ කාල සීමාව දීර්ඝ කරන්නට තීරණය කර තිබෙනව. එපමණක් නොවෙයි. රාජ්‍ය භාෂාව නොදැනීම නිසා සේවයෙන් අස් වන ලෙස නියෝග කර තිබුණු අයත් නැවත වරක් සේවයට ගන්නට නියෝග කර තිබෙනව. එහෙනම් රජයේ සේවකයින්ට රාජ්‍ය භාෂාව පිළිබඳ ප්‍රවීණතාවක් ලබා දීමට යම්කිසි අවංක උත්සාහයක් තිබුණේ නැත කියන චෝදනාව මේ ගරු සභාවේදී මතු කරන්න සිදු වී තිබෙනව.

සමහර විට රජයක් වෙනස් වෙන විට ප්‍රතිපත්තින් වෙනස් වෙනවා යයි පිළිතුරු දෙනු පුළුවනි. එහෙත්, මේ රටේ සිංහලය රාජ්‍ය භාෂාවය කියන එක, එක වචනයකින්වත්, එක අකුරකින්වත්, යකු යැව්වෙන්, හෙට තවත් එකක්

කොයි විධියකින්වත්, වෙනස් කරන්න මේ රජය ලැහැස්ති නැත කියා අපේ ගරු අගමැතිතුමාත් ගරු අධිකරණ ආමතිතුමාත් නොයෙක් වර ප්‍රකාශ කර තිබෙනව. එසේ කීමෙන් පමණක් මේ ප්‍රශ්නය විසඳෙන්නේ නැහැ. රාජ්‍ය භාෂා ප්‍රතිපත්තිය ආපසු ගිය අවස්ථා රාශියක් තිබෙන බව අපට පෙනෙනව.

මේ රටේ රාජ්‍ය භාෂාව සිංහලය වී අවුරුදු 9 ක් ගත වීත් තවමත් රාජ්‍ය භාෂාව වන සිංහලයෙන් කෙටුම්පත් පණතක් නීත්‍යානුකූලව මේ ගරු සභාවට ඉදිරිපත් කිරීමට නොහැකි වූවා නම්, ඇත්ත වශයෙන්ම මෙය වංචාවක් කියා අපි කියන්න ඕනැ. මෙය අවංක වේතනාවෙන් කරන වැඩක් නොවේය කියා සිංහල උගතුන් හැටියට අපට කියන්න සිදු වී තිබෙනව. මේ රටේ අධිකරණය පමණක් නොවෙයි, මුළු පාලන යන්ත්‍රයම ක්‍රියාත්මක කරවන තේ ඉංග්‍රීසි උගත් උදවියයි. ඒ උදවියට සිංහල බැරි බව ඇත්ත. මණ්ඩල වලින් හදන පාරිභාෂික වචන බොහොම ලොකු නොතේරෙන ඒවා හැටියට ඒ උදවිය පිළිගන්නා එකත් ඇත්ත. ඒකට හේතුව මෙයයි. ඔවුන් සිංහල තේරුම් ගන්න යන්නේ තමන්ගේ දැනීමේ මට්ටමෙනි. පාලන යන්ත්‍රයේ සිටින අය ඉගෙන ගත්තේ ඉංග්‍රීසියෙන්; හිතුවෙන් ඉංග්‍රීසියෙන්; කථා කළේ ඉංග්‍රීසියෙන්; ඇත්තෙන් ඉංග්‍රීසියෙන්. එපමණක් නොවෙයි, ඒ අය කැටෙන් ඉංග්‍රීසියෙන්. ඒ අයට පාරිභාෂික වචන මාලාව දන්නාම විකක් උඩ බිම බලනව. ඒ අය සිංහල දන්නේ නැහැ. සිංහල නොදන්නා අය කියනවා, තේරෙන්නෙ නැත, කියල. එහෙනම් සිංහලයින් වශයෙන් ඉපදීම ගැනත් ඔවුන් ලජ්ජා වෙන්න ඕනැ. නමුත් එහෙම අය ඉපදුනේ සිංහලයින් හැටියටමය කියන එක ගැන නම් මට විකක් සැකයි. යම් යම් අමාරුකම් තිබෙනවා නම් ඒවා මැඩ ගෙන ඉදිරියට යන්නට ලැහැස්තියක් තිබෙන්න ඕනැ. මේ රටේ රාජ්‍ය භාෂාව සිංහල නම්, එය අවංකව ක්‍රියාත්මක කිරීමට අධිකරණ අමාත්‍යාංශය මෙන්ම පරිපාලන කාර්යාංශයත් සුදු නම් වෙන්නට ඕනැ. සිංහලෙන් පමණක් කටයුතු කරන්නය කියා අද වතු ලේඛන

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

යවනව එහෙම නොවෙයි මෙහෙම කරන්න
නය කියල. ඒ අන්දමින් දිනෙන් දින සිංහ
ලෙන් වැඩ කිරීම නතර කිරීමේ කුමන්
ත්‍රණකාරී වැඩ පිළිවෙලක් ගෙන යන පිරි
සක් සිටින බව මේ අවස්ථාවේදී මතක්
කරන්න ඕන.

ගරු සභාපතිතුමනි, රාජ්‍ය භාෂා දෙපාර්තී
මේන්තුවේ පාරිභාෂික වචන මාලා සකස්
කරන පිරිසට මා විශේෂයෙන්ම ස්තූති
වන්න වෙනව. ඒ අය මේ කාරණය ගැන
උනන්දු වෙනව. ඔවුන්ටත් එම කටයුත්ත
ඉටු කිරීමට ඉඩ නොදෙන නොයෙක් බාධා
රාශියක් තිබෙනව. ඒවා මැඩ ගෙන ඔවුන්
තමන සතු කාර්යය ඉටු කර තිබෙනව.
සිංහලයෙන් බෙහෙත් වට්ටෝරුවක් ලිය
න නවත් බැරිය කී අගමැතිවරයෙකුට
රාජ්‍ය භාෂා දෙපාර්තමේන්තුව ඔප්පු කර
තිබෙනව, ඕනෑම වචනයක් සිංහල භාෂා
වේ තිබෙනවාය, ඕනෑම කටයුත්තක් සිංහ
ලෙන් කරන න පුළුවන්ය කියන එක. මේ
දක්වා ඉන් කාණ්ඩ 12ක් පිට කර තිබේ
නව. ඒවායේ ඇති වචන තේරෙන්නෙ
නැති උදවියත් ඉන්න පුළුවන්. බෙලි
අත්තේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා ප්‍රකාශයක් කලා,
රාජ්‍ය භාෂා දෙපාර්තමේන්තුවේ වචන
සෑදීම විහිළුවක්ය, “සර්වලෝක පූට්ටුව”
වැනි වචන සෑදීම විහිළුවට කාරණයක්
නොවේද කියා. මම උත්තරාහේට අභියෝග
යක් කරනවා එවැනි වචනයක් ඒ ශබ්ද
මාලාවේ තිබෙනවා නම් පෙන්වන්නය
කියා. එය දේශපාලන වේදිකාවල කෑ ගැසී
මට යොදාගත් වචනයක් මිස රාජ්‍ය භාෂා
දෙපාර්තමේන්තුවෙන් සෑදූ වචනයක් නො
වෙයි. මේවා සිංහල භාෂාවේ වචන නැත
කියා පෙන්වීමට දරණ ප්‍රයත්නයයි. සිංහල
භාෂාවේ ඕනෑ තරම් වචන තිබෙනව.
එකක් නැත්නම් තවත් රාශියක් තිබේ
නව. සමහර විට රාජ්‍ය භාෂා දෙපාර්තමේ
න්තුවේ ඒ මණ්ඩලය ඉතාම හොඳ වච
නය තෝරා ගන්න වෙන්න පුළුවන්.
නමුත් ඔය කියන වචනය ගැන නම්
ප්‍රකාශ කර තිබෙන්නෙ සම්පූර්ණ බොරු
වක්. මමත් ඔය ශබ්ද මාලාව කියවා තිබේ
නව; නමුත් මම නම් ඒ විධියේ වචන
යක් එහි ඇති බවක් දැක නැහැ. ඒ නිසා
එවැනි වචන රාජ්‍ය භාෂා දෙපාර්තමේන්තු
වෙන් සාදා ප්‍රසිද්ධ කර තිබෙනවාය කියා
ප්‍රචාරය කරන්නේ ඒ දෙපාර්තමේන්තුවේ

වටිනා සේවයක් කරන ඒ පිරිසට මඩ
ගැසීමටයි. යම් යම් වැරදි තිබෙනවා නම්
ඒ වැරදි හරි ගස සනවා මිසක් මේ විධි
යට මඩ ගසා සම්පූර්ණයෙන් විනාශ කර
දැමීම නොවෙයි කළ යුත්තේ. විවේචන
යෙන් කළ යුත්තේ ඒ වැරදි සාදාගෙන
හරි මග යාම සඳහා ඒ උදවියට ධෛර්යී
දීමයි. එම මණ්ඩලයේ සිටින සාමාජික
වරුන්ගේ ආගම ගැන කල්පනා කර, ඒ
වාගේම වෙනත් වෙනත් හේතූන් ගැන
කල්පනා කර, ඒ කණ්ඩායම අයිත් කර,
ඒ වැඩේ කඩාකප්පල් කරන්නට භාණ්ඩා
ගාරයේ යම් යම් ස්ථානවල කුමන්ත්‍රණ
කරනව. ඔය විධියේ කරුණු සිදුවන මේ
අවස්ථාවේදී මම මේ ආණ්ඩුවට මතක්
කරන්න කැමතියි සිංහල පමණක් රජ්‍ය
භාෂාව ක්‍රියාත්මක කිරීම සෙල්ලමක්
නොවන බව.

මේ රටේ සිටින අයගෙන් සියයට 95ක්ම
සිංහල උගත් අයයි. සියයට පහක් තරම්
සිටින ඉංග්‍රීසි උගතුන් ටික දෙනා මේ රටේ
ධනයත්, රැකිරිණත් ඔවුන්ටම සීමා
කර ගැනීමට යාම සියයට 95කගේ අයිති
වාසිකම් පාහා දැමීමක්. වේදිකාවට ගියාම
සිංහලෙන් කථා කරනව. ජාතික ඇළම අදී
නව. නමුත් කවදාවත් මේ ගරු සභාවේදී
සිංහලෙන් කථා කරන්නෙ නැති මන්ත්‍රී
වරු ඉන්නව. ඉංග්‍රීසියෙන් පමණයි. අමා
ත්‍යංශයේත් ඉංග්‍රීසියෙන් පමණයි;
දෙපාර්තමේන්තුවෙන් ඉංග්‍රීසියෙන් පම
ණයි. නමුත් වේදිකාවට ගියාම සිංහල පම
ණයි. ඇයි මේ වංචාව. මෙය වංචාවක් කළ
යුතු දෙයක් නොවෙයි. මෙය ජාතික ප්‍රශ්න
යක් හැටියට විසඳිය යුතු ඉතා වැදගත්
ප්‍රශ්නයක්. ඒ අනුව මම ප්‍රකාශ කර සිටි
නව, නීති කෙටුම්පත් මේ ගරු සභාවට
සිංහලෙන් ඉදිරිපත් නොකිරීම, මේ රටේ
රාජ්‍ය භාෂාව සිංහල පමණක් කියා මේ
ගරු සභාව විසින්ම 1956 දී සම්මත කළ
පණතට විරුද්ධ ක්‍රියාවක් බව. මේ රටේ
රාජ්‍ය භාෂාව සිංහල නම්, මේ ගරු සභාවේ
කටයුතු කරන්නෙත් සිංහලෙන් නම්, මේ
ගරු සභාවට ඉදිරිපත් කරනු ලබන සිය
ලම කෙටුම්පත් පණත් සිංහලෙන් ඉදිරි
පත් කිරීමේ අවස්ථාව දැන් එළඹ තිබෙන
බව මම මතක් කරන්නට කැමතියි. සෑම
දාම කල් දැමීමෙන් මේ ප්‍රශ්න විසඳන්න
බැහැ.

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

[වී. බී. එම්. හේරත් මයා.]

ඊ ළඟට උසාවිවල කටයුතු කරන භාෂාව ගැන බලමු. ඒ සම්බන්ධයෙන් මන්ත්‍රීවරු කීපදෙනෙක්ම ප්‍රකාශ කළා. මම දැන් පෙනවන්න කැමතියි ඒ ප්‍රශ්නයේ වෙන පැත්තක්. උසාවිවල සිංහලෙන් වැඩ නොකරන නිසා ඉංග්‍රීසි නොදන්න අයට නඩු ආදිය සඳහා යන වියදම් අධික වී තිබෙනවා නඩුවට සම්බන්ධවූ තැනැත්තා දන්නේ නැහැ මොනව ගැනද නඩු අහන්නේ කියා. නිකම්ම අසාගෙන ඉන්නව මිසක් කිසි දෙයක් ඔහුට තේරෙන්නේ නැහැ. විත්තියේ නීතිඥ මහත්මයා ඉංග්‍රීසියෙන් යමක් කියනව. පැමිණිල්ලේ නීතිඥ මහත්මයාත් යමක් ඉංග්‍රීසියෙන් කියනව. විත්ති-පැමිණිලි දෙගොල්ලන්ටම තේරෙන්නේ නැහැ මොනවද කියන්නේ කියා. අන්තිමට මොකද වෙන්නේ? ගිනි 50ක් නැත්නම් 100ක් ගෙවල, අතේ අපේ අද්වකාත් මහත්මයා හුඟක් මහත්සි වෙලා කපා කළා, ඒ වුණට නඩුව දිනන්න බැරි වුණා කියා ගෙදර යනව. උසාවි භාෂාව හේතුකොටගෙන එවැනි තත්ත්වයකුයි අද පවතින්නේ. ඇයි ඒ මිනිසාට නිදහසක් නැද්ද ඒ තැනැත්තාට විරුද්ධව ඉදිරිපත් කර තිබෙන කාරණා ගැන තමන් දන්න භාෂාවෙන් නඩුව විසදීමේ අවස්ථාව ලැබීමට.

ගරු මන්ත්‍රීවරයෙක්

(கௌரவ அங்கத்தவர் ஒருவர்)

(An hon. Member)

මුල්කිරිගල මන්ත්‍රීතුමාට කියන්න.

වී. බී. එම්. හේරත් මයා.

(திரு. பி. பி. எம். ஹேரத்)

(Mr. T. B. M. Herath)

මෙය මුල්කිරිගල මන්ත්‍රීතුමාගේ ප්‍රශ්නයක් නොවෙයි. උත්තරයේට තනිකර විසදිය හැකි ප්‍රශ්නයක් නොවෙයි. 1960 දෙසැම්බර් 31 වෙනිදා රාත්‍රී 12ට කලින් මේ පණත සම්මත කරන්න ඕනෑය කියා අපි මේ සභාවේ නිදි මරාගෙන සාකච්ඡා කළා. අපි නිදි මරාගෙන උසාවි පණත සම්මත කර ගත්ත. නමුත් 1960 සිට 1965 වන තුරු අපට තවම පළවන්නම ලැබී නැහැ. මහෙස්ත්‍රාත් උසාවියක නඩුවක් සම්පූර්ණයෙන්ම සිංහලෙන් අහන්න. සමහර නඩු

කාරයෝ උත්තරයෙහි පුද්ගලික හැකියාවන් උඩ එසේ නඩු අහන එක ඇත්තයි. සිංහලෙන් නඩු අහන්න වුවමනා කරන ප්‍රවීණතාව ඒ ඒ අයට ලබා දීම සඳහා අධිකරණ අමාත්‍යාංශයෙන් ගන්නා ලද ක්‍රියා පිළිවෙල මොකක්ද කියන ප්‍රශ්නයයි, මා අහන්නේ. නඩුකාරයන්ට, නීතිඥයන්ට, උසාවිවල සේවකයන්ට සහ නීතිය හදාරන නීති විද්‍යාලයීය ශිෂ්‍යයන්ට ඒ සඳහා වුවමනා කරන සිංහල දැනුම ලබා දීමට මොකද කර තිබෙන්නේ? ඒවා නොකිරීම නිසා කවදාවත් සිංහලෙන් උසාවිවල නඩු අහන්න ලැබෙන්නේ නැති හැඩයි. මේව කියන විට මොකක් හරි උත්තරයක් ලැබෙයි. අපට ඕනේ, උත්තර නොවෙයි. අපට ඕනේ, උසාවිවල සිංහලෙන් නඩු ඇහෙන්නයි.

ගම්බද ප්‍රදේශවල දක්ෂ, ඥාතවත්ත අය බොහෝ සිටිනව. සිංහලෙන් නඩු ඇහෙනව නම්, ඒ අයට ගිණි ගණන් වියදම් කරන්ට සිදු වන්නේ නැහැ. ගම් සභා උසාවිවල නීතිඥයෝ නැහැ. ගම්බද ඥාතවත්ත අය හරස් ප්‍රශ්න අසා ඒ මගින් නිදහස් වී ගෙදර යනව. ඒවයේ, තෝල්කයේත් නැහැ. සිංහලෙන් නඩු අහනව නම්, ඒ අයගේ නිදහස ආරක්ෂා වෙනව; මුදල් ඉතිරි වෙනව. එම නිසා අවශ්‍ය කරන අයට සිංහල දැනුම ලබා දීම සඳහා ක්‍රියා මාර්ගයක් ආරම්භ කරන්නය කියා මා ඉල්ලා සිටිනව. [බැඩා කිරීමක්] නව මිනිත්තුවකින් මගේ කතාව අවසාන කරනව. අධිකරණය ඉදිරියේ නොයෙකුත් විධියේ ප්‍රශ්නවලට මුහුණ පාන මාතලේ ගරු මන්ත්‍රීතුමාගේ (ඇලික් අලුවිහාරේ මයා.) කැගැහීම මා වැඩිය ගණන් ගන්නේ නැහැ. ඒ ගැන බිය වෙන්න වුවමනාව කුත් නැහැ, උත්තරයෙන් මාත් එකම ප්‍රදේශයේ නිසා. අපට ඒව එහෙදි බේර ගන්න පුළුවනි.

සමගි මණ්ඩල ගැන එක කාරණයක් කියන්න කැමතියි. “ඒවායේ සභාපති වරුන්ට සාමදාන විනිශ්චයකාර පදවිවල බලතල දීමෙදී, ඒ බලතල ඔවුන් සභාපති ධුර දරන කාල සීමාවට පමණක් සීමා කළ යුතුය” කියා මම යෝජනා කරනව. සමගි මණ්ඩල සභාපතිවරු, වැදගත් සේවයක් කරන බව අපි දන්නව. රාජකාරි අවස්ථා

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කරක සභාව

වලදී ඒ අයට නොයෙකුත් විධියේ ප්‍රශ්න වලට මුහුණ දෙන්න සිදු වෙනව. එම නිසා සමගි මණ්ඩල සභාපතිවරුන්ට ඒවායේ සභාපති ධුර දරන තෙක් පමණක් නිල බලයෙන් සාමදාන විනිශ්චයකාර පදවිවල බලතල දිය යුතුයි. එසේ කළොත් අධිකරණය ඉදිරියේ දිවුරුම් දෙන අය හැටියට සමහර විට ඔවුන්ගෙන් මීට වඩා සේවයක් සැලසෙනව ඇති. ඒ ගැන කල්පනා කරන ලෙස මා ඉල්ලා සිටිනව.

නීතිඥ ගාස්තු පිළිබඳව නොයෙකුත් අවස්ථාවලදී කතා කර තිබෙනව. මාත් එක් තරු විත්තිකාරයෙක්. මැතිවරණ පෙත්සම් නඩුවක් මට තියෙනව. මොන විදියෙන්ද මුදල් හොයන්නේ කියන ප්‍රශ්නය අපට දැන් පැන නැගී තිබෙනව, නීතිඥ ගාස්තු වල තත්ත්වය නිසා, නීතිඥවරුන් අමතා අපට බල කර කියන්න බැහැ මේ ගණනට පෙනී සිටින්නය කියා. මා සිතන විධියට මූලාසනාරූප ගරු මන්ත්‍රීතුමාට මේ කර දරය ඇති වී තිබෙනව. ඒකයි මගේ හැඟීම. සාධාරණ, යුක්ති සහගත නීතිඥ ගාස්තු ක්‍රමයක් ඇති නොකළොත් [බාධා කිරීම් මක්] කෝට්ටේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා (ස්ථානලී තිලකරත්න මයා.) බොහොම සාධාරණ විධියට ක්‍රියා කරනවය යන්නයි, මගේ අදහස. ඒ විධියේ සාධාරණ අය තවත් ඇති, මෙම සභාව තුළ. මා කියා සිටින්නේ, නීතිඥ ගාස්තු සම්බන්ධයෙන් මොකක් හරි සාධාරණ වැඩ පිළිවෙලක් තිබිය යුතුය යන්නයි.

අ. භා. 2.45

එක විධියේම නඩුවලට අය කරනු ලබන ගාස්තු විවිධ කාරයි. කෙස් පැසුණු ප්‍රමාණයේ හැටියට, ඇඳුමේ හැටියට, උස මහනෙ හැටියට, කපා කිරීමෙහි දක්ෂතාව වෙනස් වන හැටියට නීතිඥයන් අය කරන ගාස්තුවත් වෙනස් වනු මිස නඩුවේ හැටියට ගාස්තුව වෙනස් වන බවක් පෙනෙන්නේ නැහැ. රුපියල් 150, 175, 200, ආදී වශයෙන් ගාස්තු ගෙවන්න කියන විට නඩු මගට බැස්ස පුද්ගලයාට නඩු නොවෙයි, මෙලොවින් තුරන් වන්නේ කොහොමද කියායි හිතෙන්නේ. ඒ අය කරන ගාස්තු ගෙවන්න විධියක් නැහැ. ඒ නිසා සාධාරණ නීතිඥ ගාස්තු ක්‍රමයක් සකස් කළොත්, එවැන්නක් ක්‍රියාත්මක කිරීම සඳහා අධිකරණ අමාත්‍යාංශය යම්

වැඩ පිළිවෙලක් ඇති කළොත්, ලක්ෂ සංඛ්‍යාත ජනතාව අධිකරණ කටයුතු පිළිබඳ ගරු ඇමතිතුමාටත්, එතුමගේ අමාත්‍යාංශයටත් කෘතඥ වෙනව ඇති.

අධිකරණ කොට්ඨාශ වෙන් කර තිබෙන අන්දමට, මා නියෝජනය කරන මැතිවරණ කොට්ඨාශය අධිකරණ දිසා දෙකකට අයිති වෙනව. මහනුවර අධිකරණ කොට්ඨාශය ගය ඉන් එකක්. අනෙක නුවරඑළිය අධිකරණ කොට්ඨාශයයි. උඩ හේවාහැට පල්ලේ ගම්පහ කොට්ඨාශය තිබෙන්නේ මහනුවර අධිකරණ කොට්ඨාශයේ. මහනුවර දිස්ත්‍රික් උසාවියේ ඉඩකඩ මදි නිසා ඇතැම් අවස්ථාවල සිය දහස් ගණන් මහජනය වැස්සට තෙමී තෙමී, අවිච්ච වේලි වේලි ඉන්න හැටි දකින්න ලැබෙනව. නඩුකාරතුමාට පවා සැප පහසුවෙන් වාඩි වෙන්න ඉඩ මදි නිසා හිර වෙලා තමයි ඉන්නේ, මගේ හිතේ. නීතිඥයින්ට ඉඩකඩ මදිකම විශාල හිරිහැරයක්, කරදරයක්. මහනුවර උසාවියේ එවැනි තත්ත්වයක් තිබුණත් නුවරඑළියේ තදබදයක් නැහැ. සමහර දවස්වල සැහෙන තරම් සංඛ්‍යාවක් නඩුත් නැති බව පෙනෙනව. පල්ලේ ගම්පහ කෝරළයේ නඩු, ඉඩ තිබෙන තැනකට යැවීමයි සුදුසු. ඒ ගැන අධිකරණ අමාත්‍යාංශය ඇහුම් කර දෙන්නේ නැහැ. අතන ඉඩ නැහැ; මෙතන ඉඩ තියෙනව. ඉඩ තියෙන තැනට යන්න ඉඩ දෙන්නෙයි කිව්වම ඒ අනුව ක්‍රියා කරන්නේ නැහැ.

පදියපැලැල්ලේ ගම්බද උසාවිය දැන් එතන පවත්වන්නේ නැහැ. ගොඩනැල්ල කැඩී දැන් අවුරුදු පහක් වෙනව. කැඩී වැටුණු ගොඩනැගිල්ල සෑදීම සඳහා වෙන් කරන ලද මුදල් යොදා පුළුවන් තරම් ඉක්මණින් එය සෑදීමට මහත්සි ගන්න ලෙස ඉල්ලනව.

මේ රටේ රාජ්‍ය භාෂාව සිංහල පමණක් යන ප්‍රතිපත්තිය පිළිගත් ආණ්ඩුවක් එහා පැත්තේ වාඩි වෙලා ඉන්න නිසා මා විශේෂයෙන් සන්තෝෂ වෙනව, සම තැන් ඉල්ලූ අයත් පෙඩරල් පක්ෂයත් අද මේ රටේ රාජ්‍ය භාෂාව සිංහල පමණක් බව පිළිගෙන උන්නැහේලත් එක්ක එකතු වී සිටීම ගැන. ලංකාවේ උතුරු කෙළවරේ සිට දකුණු කෙළවර දක්වාත්, නැගෙනහිර

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

[වී. ඩී. එම්. ජෙරත් මයා.]

කෙළවර සිට බස්නාහිර කෙළවර දක්වාත් ඇති සියලුම පළාත්වල රාජ්‍ය භාෂාව සිංහල භාෂාවය යන ප්‍රතිපත්තිය පිළිගෙන වැඩ කරන අතර නැවත වරක් අර පරණ සමතාන් ප්‍රතිපත්තියට බැස රට අවුල් කිරීමට උත්සාහ නොකරන ලෙස පෙබරල් පක්ෂයෙහුත් මා ඉල්ලනවා. ඒ අතරම, හිරිහැර කරදරවලින් තොරව රටේ යහපතට අදාළ වන පරිදි සේවය කිරීම සඳහා අවශ්‍ය ශක්තිය අධිකරණ කටයුතු පිළිබඳ ගරු ඇමතිතුමාටත්, එතුමන්ගේ අමාත්‍යාංශයටත්, රටටත් ලැබේවා කියා ප්‍රර්ථනා කරමින් මගේ කථාව මා අවසන් කරනවා.

ඩී. පී. ආටිගල මයා. (රත්නපුර)
(කී.ඊ. ඩී. ජී. ජ්‍යාධිකරණ—රාජකීය පුස්තකාල)
(Mr. D. P. Attygalle—Ratnapura)

ගරු සභාපතිතුමනි, අධිකරණ සමාජයාංශය පිළිබඳව වචන සවිස්තරයක් කථා කරන්නට මටද අවසර දීම ගැන තමුන්තාත් සෙට මා ස්තූති වන්න වෙනවා. රත්නපුර දිස්ත්‍රික්කයට අදාළ කරුණු ගැන විශේෂයෙන් යමක් කීමට මා දැන් බලාපොරොත්තු වෙනවා. ඉතාමත් උසස් සුදුසුකම් ඇති දෙදෙනකු අධිකරණ ඇමති වශයෙනුත්, අධිකරණ කටයුතු පිළිබඳ පාර්ලිමේන්තු ලේකම් වශයෙනුත් සිටීම අපේ සන්තෝෂයට කාරණයක්. බාහිර ඇඟිලි ගැසීම් වලින් තොර, අපක්ෂපාත, ශ්‍රේෂ්ඨ සේවයක් මහජනයාට ලබා දීමට ඒ දෙපොළම උත්සාහ කරන බව අවිවාදයෙන් පිළිගත හැකියි. වලපතේ ගරු මන්ත්‍රීතුමාට පස්සෙ කථා කරන්න ලැබීම ගැන මා විශේෂයෙන් සන්තෝෂ වෙනවා. අවුරුදු නවයක් තිස්සෙ බලයේ සිටි එතුමගෙ පක්ෂයට කරන්න බැරි වූ දේවල් එක පාරටම කරව ගන්න එතුමා අපෙන් බලාපොරොත්තුවීම පුදුමයට කාරණයක් බව එතුමට මතක් කර දෙන්න කැමතියි. පහසුවෙන් කරන්න පුළුවන්කම තිබුණු ඇතැම් දේවල් පවා එතුමන්ලාට ඒ කාලයේ කරන්න බැරි වී තිබෙනවා. ඒ කොයි හැටි වෙතත් මා ඒ මන්ත්‍රීතුමාට කියන්න කැමතියි, කිසිම සැකක් හෝ බියක් හෝ ඇති කර ගන්න එපා; තමුන්තාත්සෙලාට කරන්න බැරි වූ දේවල් අපි නොපමාව කරනවා. ඒ කාරණය මේ ගරු සභාවෙදී මා මතක් කරනවා.

ගරු සභාපතිතුමනි, මේ අවස්ථාවෙදී රත්නපුර දිස්ත්‍රික්කයට බලපාන කරුණු කීපයක් ගැන සඳහන් කරන්නට බලාපොරොත්තු වෙනවා. රත්නපුර නගරය තුළ ඕලන්දකාරයන් විසින් සාදන ලද පරණ කොටුවක් තිබෙනවා. රත්නපුර මහෙස්ත්‍රාත් උසාවියත්, දිස්ත්‍රික් උසාවියත්, කවිවේරියත්, ප්‍රාදේශික රෙජිස්ත්‍රාර් තැනගෙ කාර්යාලයත් යන මේ සියල්ලම තිබෙන්නේ ඕය පරණ කොටුව තුළයි. පරණ ඕලන්ද කොටුවේ ප්‍රාකාර, දොරටු පැරණිකම නිසාම ආරක්ෂා කර ගන්නට උත්සාහ කරනවා වෙන්නට පුළුවනි. නමුත් දැනට අවුරුදු 20ක්, 30ක් තරම් වූ අතීත කාලයට සැහැණු මහේස්ත්‍රාත් උසාවි ගොඩනැගිල්ල අදට කිසි සේත්ම ප්‍රමාණවත් වන්නේ නැති බවත් එහි රාජකාරි කටයුතු කරන්නට සිදු වී තිබෙන්නේ ඉතාමත් තදබඳයෙන් යුතුව බවත් සඳහන් කළ යුතුයි. නඩු සඳහා පැමිණෙන රත්නපුර ප්‍රදේශයේ ජනතාවට අවිච්ච වේලෙමිනුත්, වැස්සට තෙමෙමිනුත් දුක් විදින්නට සිදු වී තිබෙන්නේ ඒ ගොඩනැගිල්ලේ කුඩාකම නිසයි. පසුගිය කාලයේදී නඩු සඳහා එහි පැමිණී සියලු දෙනාම මේ ගොඩනැගිල්ල නිසා සැහෙන දඬුවමක් ලබා තිබෙනවා. නීතියෙන් දඬුවමක් ලැබුණත් නැතත් දුක් පීඩා විදීමෙන් දඬුවමක් ලබා තිබෙනවා. ඒ නිසා රත්නපුරයට සුදුසු මහෙස්ත්‍රාත් උසාවි ගොඩනැගිල්ලක් ලබා දෙන ලෙස මා ගරු පාර්ලිමේන්තු ලේකම්තුමාගෙන් ඉල්ලා සිටිනවා.

නීතිඥ මහතුන්ගේ සාකච්ඡා සඳහාද රත්නපුරයෙහි සුදුසු ස්ථානයක් නැහැ. නීතිඥ මහතුන්ටත් නඩුවලට සම්බන්ධ වී සිටින මහජනයාටත් එය ලොකු කරදරයක් වී තිබෙනවා. ඒ වගේම රත්නපුරයට සුදුසු උසාවියක් තැනීමත් ඒ ප්‍රදේශයේ මහජනයා ලොකු පීඩාවක් විදිනවා. රත්නපුරයේ ජනතාව පමණක් නොව ඒ අවට පිහිටි නිව්නිගල, බලංගොඩ, පැල් මඩුල්ල, රක්වාන ආදී කොට්ඨාශ 8ක ජනතාවට සුදුසු උසාවියක් සඳහා කළුතරට පැමිණෙන්නට සිදුවීමෙන් මහත් කරදරයක් විදින්නට වෙලා තිබෙනවා. ඒ වගේම විශාල වියදමක් දරන්නට සිදු වී තිබෙනවා. මේ කියන ලද කරුණු ගැන ගරු පාර්ලිමේන්තු ලේකම්තුමා සුදුසු පරිදි කටයුතු

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

[නිල් ද අල්විස් මය.]

The Minister of Justice, I think, has the power to go into these cases. Sometimes the accused in these cases have spent every cent that they have saved, have undergone all the trouble possible, have had their cases postponed a number of times and, when sentenced, have paid the fine. But when the Supreme Court enhances these sentences the only thing left for them is to make some sort of appeal.

මුස්තාපා මය.

(ஜனாப் முஸ்தபா)

(Mr. Mustapha)

The Supreme Court has the power to do that.

නිල් ද අල්විස් මය.

(திரு. நீல் டி அல்விஸ்)

(Mr. Neal de Alwis)

The Supreme Court has the power to enhance a sentence but there must be some proportion in these enhancements. So we expect the Minister of Justice to call for these records and see that justice is meted out to these poor people.—[*Interruption.*] I gave you the reasons; I gave the reasons to the hon. Parliamentary Secretary. My friend the hon. Parliamentary Secretary to the Minister of Social Services interrupts me. Has he followed me? I said a man has had his case postponed 18 times. It is a petty offence. He has been fined. The Supreme Court calls for the record on some petition sent and enhances the sentence—

අ. සා. 3

මුස්තාපා මය.

(ஜனாப் முஸ்தபா)

(Mr. Mustapha)

The sentence must have been inadequate for the offence.

නිල් ද අල්විස් මය.

(திரு. நீல் டி அல்விஸ்)

(Mr. Neal de Alwis)

I know the facts better than the hon. Parliamentary Secretary. I would expect the Minister of Justice to review these cases.

I would like to say a word about the peace committees. They are serving a very useful purpose. One thing must be borne in mind when you appoint presidents to these committees. The Minister must be careful to see that the correct people are appointed.

My Friend the hon. Member for Kamburupitiya (Mr. Percy Wickremasinghe) complained that in most of these cases there are certain staff officers and clerks who have their own way. I would appeal to the hon. Parliamentary Secretary to see that fit and proper people, people who are capable of having cases settled, who have a status and are respected in the village, are appointed, and also see that these peace committees continue to serve the useful purpose they have hitherto served.

With regard to the appointment of J.Ps, as far as my electorate is concerned during the last five years I have not made any request for the appointment of any J.P. because I consider we have enough J.Ps in the Baddegama electorate. But I have made a request to the Hon. Minister to have one justice of the peace, one gentleman, removed from that office. I had tremendous difficulty in doing that. I found that this gentleman had pleaded guilty to very serious charges in the Magistrate's Court of Colombo—defrauding the Government and sending false returns—and had been fined Rs. 36,000.

ඒ. අමිර්තලිංගම් මය. (වඩ්ඩුක් කොඩෙයි)

(திரு. ஏ. அமிர்தலிங்கம்—வட்டுக் கோட்டை)

(Mr. A. Amirthalingam—Vaddukkodai)

Who appointed him?

නිල් ද අල්විස් මය.

(திரு. நீல் டி அல்விஸ்)

(Mr. Neal de Alwis)

He was appointed by the previous Government. You do not laugh. Things like that have happened

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

during the U. N. P. days. You have gone to the other side recently and are laughing with them.

To have this gentleman removed from office it took me nearly one year. I would request the hon. Parliamentary Secretary to go into that correspondence. I have given very good reasons. When the then Minister was delaying the matter I told him, "If you happen to know this gentleman, and you find it difficult to remove him from office, kindly write to him and tell him that unless he sends in his resignation within a certain period, he will be removed."

Now this Government with the help of Mr. H. H. Basnayake is trying to get that gentleman back into office. I would request the hon. Parliamentary Secretary to tell his Minister when he appoints justices of the peace to appoint suitable gentlemen who will act—

ශ්‍රී මන්ත්‍රීවරයෙක්

(කෙළරව අභ්‍යන්තරවරයා)

(An hon. Member)

Not I.R.Cs!

නීල් ද අල්විස් මයා.

(නිරු. නීල් ඩී. අල්විස්)

(Mr. Neal de Alwis)

Not I.R.Cs and cattle lifters.

I have to say a word about the Fiscal's Department and the process servers. I entirely agree that some of these people do not get a fair deal. But, on the other hand, a lot of process servers are not doing their job correctly. I was surprised recently to read a notice in the newspapers that a process server was finding it difficult to serve summons on a gentleman—a very great supporter of the U. N. P.—who was stripped of his office of J.P. in my electorate and to whom I referred earlier. The process server found it difficult to serve summons although I had seen this gentleman moving about freely all over Galle town. I was surprised to see the summons appearing in the daily press.

There are process servers who can be bribed not to do their jobs properly. On the other hand, there are a number of process servers who are not properly looked after and not paid well. The Hon. Minister must look into these things and see that there is no corruption in this department and also that these people are properly paid.

There is another difficulty that litigants have to face, that is, getting certified copies of case records. I believe that the existing scale of fees was introduced during the colonial days. Today, a poor litigant has to pay a great deal of money to obtain a certified copy of a case record. The record of the proceedings of cases is lengthy and the rates charged today is one rupee per page for a certified copy. These copies are normally typed in duplicate or triplicate and I would earnestly request that some concession be given to poor litigants to enable them to obtain copies of records which are necessary in complicated cases.

I would like to deal with the Crown Counsel's Department next. My hon. Friend from Kamburupitiya referred to the method of recruitment of Crown Counsel. Very intelligent young men who have passed their examinations very well are overlooked and people who have been at the Bar for a number of years—sometimes without having any briefs—are appointed.

ස්ටැන්ලි තිලකරත්න මයා. (කෝට්ටේ)

(නිරු. ස්ටැන්ලි තිලකරත්න—කොට්ටේ)

(Mr. Stanley Tillekeratne—Kotte)

People with high connections are also appointed!

නීල් ද අල්විස් මයා.

(නිරු. නීල් ඩී. අල්විස්)

(Mr. Neal de Alwis)

I request the Hon. Minister of Justice to look into this aspect, the recruitment of Crown Counsel.

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

[නිල් ද අල්විස් මයා.]

The Hon. Minister must also see that the services of Crown Counsel are made available in important cases. The Labour Department sometimes requires the services of Crown Counsel to argue important cases, such as where a worker has been exploited, points of law have been raised, and the department is unable to recover the dues of this worker. It appeared in the papers recently that when the services of Crown Counsel were asked, the Attorney-General refused to give such assistance. On the other hand, where a superintendent has had a quarrel with a poor worker on his estate, resulting in some potty little case being filed by the police, the Attorney-General's Department is always prepared to send Crown Counsel to assist the police in the prosecution where that estate superintendent to the complainant.

නයිනා මරික් කාර් මයා.

(ஜனாய் நயினா மரிக்கார்)
(Mr. Naina Marikar)

Can the hon. Member name any case ?

නිල් ද අල්විස් මයා.

(நீல் டி. அல்விஸ்)
(Mr. Neal de Alwis)

Certainly. I shall write to the hon. Parliamentary Secretary. I make responsible statements.

Finally, I should like to bring to the notice of the hon. Parliamentary Secretary, who, we all know, is very anxious to do something, who is anxious to look into everything and do everything possible, that there are certain reforms urgently required in the Prisons Department. I shall not give details, but there have been in the recent past press reports and harrowing stories of what is taking place in the Prisons Department. The Hon. Prime Minister promised this House that very soon he would appoint a police commission of inquiry. I request the Hon. Minister of Justice to consider the appointment of a Prisons commission of inquiry—something that is urgently required.

ඒ. ඩී. එස්. ද සිල්වා මයා. (අක්මීමන)

(திரு. ஏ. டி. எஸ். டி. சில்வா—அக்மீமன)

(Mr. A. D. S. de Silva—Akmeemana)

සභාපතිතුමනි, මාද මේ වැය ශීර්ෂය යටතේ වචන ස්වල්පයක් කලා කිරීමට අද හස් කරනවා. පසුගිය ආණ්ඩුව මගින් මේ රටේ සාම මණ්ඩල ඇති කළ බව තමුත් නාත්සේ දන්නවා ඇති. මේ සාම මණ්ඩලවල ක්‍රියාකාරිත්වය ගැන මහජනයා කිසි සේත්ම සතුටු වී නැහැ. මේ මණ්ඩලවලට නියෝජිතයින් තෝරා ගැනීමේදී පසුගිය ආණ්ඩුවේ හිටපු මන්ත්‍රීවරු දැක් වූ ප්‍රතිපත්තිය ගැන අපි කතාගාටු වෙනවා. මේ සාම මණ්ඩල අපේ ගම්වල සාමය නැති කරන මණ්ඩල බවට පරිවර්තනය වී තිබෙනවා. සාමයක් බලාපොරොත්තු වන අය මේ සාම මණ්ඩලවලට යාමට අකැමැත්ත ප්‍රකාශ කරනවා. මේවායේ සිටින නියෝජිතයින්ගේ ක්‍රියා කලාපය ගැන අපට පුදුම හිතෙනවා. මේ නියෝජිතයින් සාම මණ්ඩලයට ඉදිරිපත් වන කාරණා පිළිබඳව කරුණු සොයා බලනවා වෙනුවට ඊට සම්බන්ධ පුද්ගලයින් මොන පක්ෂයකට අයත් අයද යන්න පිළිබඳව හැඟීමක් ඇතිවයි, මණ්ඩලයේ රැස් වීම්වලට පැමිණෙන්නේ. ඒ නිසා මේ මණ්ඩලවලින් සාමය ආරක්ෂා කිරීමේ වග කීම හරිහැටි ඉටු වන්නේ නැහැ. ඒ නිසා මම අධිකරණ කටයුතු පිළිබඳ පාර්ලිමේන්තු ලේකම්තුමාගෙන් ඉල්ලා සිටිනවා, දැන් තිබෙන සාම මණ්ඩල වහාම වෙනස් කොට සාම මණ්ඩල කියන නාමයට ගැලපෙන මණ්ඩල ඇති කරන්නය කියා. මේ නියෝජිතයින් වෙනුවට සාමයට කැමති, මහජන හිතකාමී, පක්ෂග්‍රාහී, නැති නියෝජිතයින් පත් කරන මෙන් මම ඉල්ලා සිටිනවා.

මගේ ආසනයේ සාම මණ්ඩල තුනක් තිබෙනවා. ඒ මණ්ඩල තුනම ගැන මගේ කිසි ප්‍රසාදයක් නැහැ; ගම්වැසියන්ගේ කිසි ප්‍රසාදයක් නැහැ. එක්තරා දේශපාලන පක්ෂයකට ඇද ක්‍රියා කරන බවට සාක්ෂි ඕනෑ තරම් තිබෙනවා. ඒ මණ්ඩල ඉදිරිපිටට එන කාරණා පිළිබඳව සාධාරණ විනිශ්චයක් කිරීමට ඔවුන් මහත්සි ගන්නේ නැහැ. ඒ වෙනුවට ඔවුන් බලන්නේ ඒවාට සම්බන්ධ පුද්ගලයින්

කොයි දේශපාලන පක්ෂයකට අයත් අයද කියායි. එය සාමයට ගැලපෙන ක්‍රියා වක්ද කියායි, මම ප්‍රශ්න කරන්නේ. මම නැවතත් ඉල්ලා සිටින්නේ මේ සාම මණ්ඩලවලට සාමය පැවැත්විය හැකිවන අන්දමින් කටයුතු කරන්නට පුළුවන් හොඳ නියෝජිතයින් පත් කරන ලෙසයි. මගේ පළාතේ තිබෙන සාම මණ්ඩලවල සාමය රකින්නට ඉදිරිපත් වී සිටින නියෝජිතයින් අතර, පාත් පෙට්ටිය බයිසිකලයේ බැඳගෙන වෙළෙඳාමේ යන අය පවා සිටිනවා. මා ඒ අයගේ රක්ෂාවට නිගරු කරන්නෙ නෑ. නමුත් කිසියම් කරුණක් පිළිබඳව විනිශ්චයක් දීමට තරම් සෑහෙන දැනීමක් ඔවුන්ට තිබිය යුතුයි, පළපුරුද්දක් තිබිය යුතුයි. සුදුසුකම් නැති, දේශපාලන පක්ෂවලට ගැතිකම් කරන අය සාම මණ්ඩලවලට තෝරා ගැනීම නිසා අද සාම මණ්ඩල සාමය කඩ කරන මණ්ඩල බවට පරිවර්තනය වී තිබෙන බව ගරු අධිකරණ උප ඇමතිතුමාට මා මතක් කර සිටින්නේ ඉතා කණගාටුවෙන්. එම නිසා, දැනට තිබෙන සාම මණ්ඩල වහාම විසුරුවා හැර, සාමයට කැමති නීතියට ගරු කරන, යුක්තිගරුක පුද්ගලයින්ගෙන් සමන්විත සාම මණ්ඩල පත් කරන ලෙස මම ගරු අධිකරණ උප ඇමතිතුමාගෙන් ඉල්ලා සිටිනවා.

සමාදාන විනිශ්චයකාරවරුන් පත් කිරීම පිළිබඳව බද්දේගම ගරු මන්ත්‍රීතුමා (නිල් ද අල්විස් මයා.) කථා කළ බව මා මේ සභානයට එන විට මට අහන්නට ලැබුණා. එතුමා කීවා වගේම ඇත්ත වශයෙන්ම, සමාදාන විනිශ්චයකාරවරුන් පත් කිරීම ගැන පසුගිය කාලයේ දී මේ රටේ මහත් ආන්දෝලනයක් ඇති වී තිබුණ බව කවුරුත් දන්නවා. “අපේ ආණ්ඩුව ඊක්ෂෝ අදින අයට වුවත් සුදුසුකම් තිබෙනවා නම් සමාදාන විනිශ්චයකාර පදවි දෙනවා” යයි පසුගිය ආණ්ඩුවේ හිටපු එක්තරා මන්ත්‍රීවරයෙක් සමාදාන විනිශ්චයකාරවරයකුගේ උත්සවය කදී කියනු මට ඇහුණා. මෙවැනි පදවි දීමේදී විශේෂයෙන්ම ඒ පදවියේ වගකීමත්, ගෞරවයත් දරන්නට පුලුවන් කම තිබෙන අයට පමණක් ඒ පදවි දිය යුතු බවයි අපේ අදහස.

අ. භා. 3.15

ගරු සභාපතිතුමනි, මට මේ අවස්ථාවේ දී එක්තරා සිද්ධියක් මතක් වුණා. මට කලින් අක්මිමන ආසනය නියෝජනය කළ එක්තරා මන්ත්‍රීවරයෙක් එක්තරා තැනැත්තකුට සමාදාන විනිශ්චයකාර පදවියක් රෙකමදාරු කොට පත වීමේ ලියුමන් ඔහුට යැවුවාට පසු ඒ මන්ත්‍රීවරයාගේ සගයින් ප්‍රශ්න කලා මේ තැනැත්තාට මේ පදවිය දුන්නේ ඇයි කියා. ඒ නිසා එම පදවිය ගැසට් කිරීම තතර කලා. සමාදාන විනිශ්චයකාර පදවි දීමේදී මේ විධියට අකටයුතු අන්දමින් ක්‍රියා කර තිබෙන බව මම හොඳාකාර දන්නවා. 1958 ට කලින් සමාදාන පදවි පිරිනැමීමේදී ඉතා හොඳට සෝදිසි කර බලා පරීක්ෂාකර බලා ඊට සුදුසුකම් ඇති අය පමණක් තෝරාගෙන එම පදවියේ වගකීම උසුලන්නට පුලුවන් අයට ඒවා පිරිනැමූ නිසා ඒ තනතුර පිළිබඳ ලොකු විශ්වාසයක් මහජනයා අතර තහවුරු වුණා. නමුත් පසුගිය කාලයේ දී එවැනි කිසිම පරීක්ෂණයක් හෝ සෝදිසියක් හෝ නොමැතිව මන්ත්‍රීවරුන්ගේ කීම උඩ පමණක් සමාදාන විනිශ්චයකාර පදවි දීම නිසා ඒ තනතුරේ තම්බවත් වගකීමත් ගෞරවයත් සම්පූර්ණයෙන් නැති වී යාමට මග පෑදුණා.

ගරු සභාපතිතුමනි, සමාදාන විනිශ්චයකාර පදවිය ඉතා උසස්, ඒවගේම වගකීමක් දැරිය යුතු පදවියක්. එම නිසා ඒ පදවි දීමේදී විශේෂ වශයෙන්ම පුද්ගලයාගේ සුදුසුකමත් ඔහු කෙරෙහි තිබෙන සමාජ ගෞරවයත් සමාජ සැලකිල්ලත් යනාදී කරුණු ගැන සොයා බලා මේ පදවි දීමට ක්‍රියා කරන හැටියට ඉල්ලමින් මගේ වචන ස්වල්පය අවසාන කරනවා.

ලෙස්ලි ගුණවර්ධන මයා.
(*திரு. லெஸ்லி குணவர்தன*)
(Mr. Leslie Goonewardene)

First of all there is a story that I wish to relate in connection with the Attorney-General. I do not wish to take the time of this House on a matter like this, but as I go on with what I have to say, you will, I am sure, realize that I have no recourse other than to raise the matter in this House.

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

[ලෙස් ලී ඉන්වර්ට්ටන මය.]

Shortly before the last elections, it was brought to my notice that a certain press in my constituency was printing facsimiles of ballot papers. I informed the police, the police took the necessary action, took possession of some of these and held an inquiry. Well, what the police seized looked something like ballot papers—the same size—but opposite the name of my opponent on the paper there was a cross printed. Obviously, it was in the nature of a handbill canvassing the support of the public for my opponent.

I have had correspondence on this subject with the Deputy Inspector-General of Police. I have two letters with me. The first is dated 18th of March and the other is dated 3rd of April. In the second letter I was informed that the Attorney-General who had been consulted on this matter had taken the position that no offence had been committed. Therefore the matter ended there.

However, I was not satisfied with the position because according to my understanding of the law, which may be wrong, an offence had been committed, and I wrote the following letter to the Attorney-General which I shall proceed to read :

“I have received letter No. C 130/65/CN of 3.4.65. Mr. J. A. Selvaratnam, Deputy I.G.P., stated that you had been consulted on the above matter and that your opinion had been that no offence has been disclosed. If this is correct, I would kindly request you to re-consider your decision in view of the following: Section 52 (a) of the Ceylon (Parliamentary Elections) Order in Council states as follows :

‘Every person who, not being a candidate or an election agent, prints, publishes, distributes or posts up or causes to be printed, published, distributed or posted up, any advertisement, handbill, placard or poster which refers to any election and which does not bear upon its face the names and addresses of the printer and publisher shall be committing an offence, and shall, on conviction by a district court, be liable to a fine not exceeding Rs. 500.’

The facsimile of a ballot paper printed in the private press concerned comes under the definitions of a handbill.

Consequently, I shall be obliged if you will kindly give your personal attention to this matter and let me know your decision.”

After a reminder was sent I received the following reply from the Attorney-General dated 11th May this year.

“I have to acknowledge receipt of your letters dated 13.4.65 and 2.5.65 and would inform you that I have considered the matter therein referred to. I regret, however, my inability to convey to you my decision thereon as it would not accord with either principle, practice or etiquette to communicate to a third party the advice tendered by me to the Government or to a department of the Government.

Signed. for Attorney-General.

I am sorry the signature is illegible.

The position, therefore, is that the Attorney-General, for reasons of principle, practice and etiquette—very high considerations—is not in a position to communicate with me upon this subject.

Well, I can say that there are many institutions in this country that do not wish to communicate with members of the public or even Members of Parliament because, I suppose, certain kinds of immunities have been set up. The Public Service Commission, as you know, is a case in point. It lives up in the clouds. We cannot even ask a question in this House about the Public Service Commission. It is supposed to be independent, but we know how it functions.

In this particular case, I am not imputing any similar motives to the Attorney-General. All I am saying here is that I have been writing to him pointing out where I consider the law has been broken. It is quite clear. On the face of it, it appears to be so. But I do not know what really is his position. Is it that the Deputy Inspector-General of Police has misinformed him? Could it possibly be that he had given some other advice to the Deputy-Inspector-General of Police? Or is the Deputy Inspector-General giving me wrong information when he says that in the

විසර්ජන කෙටුම්පත් පත, 1965-66

—කාරක සභාව

[ලේස්ලි ගුණවර්ධන මය.]

has not improved over the years in spite of various improvements taking place; but, these improvements have prevented the situation from deteriorating although they have not been able to meet the situation fully.

I am sorry to note that in the Administration Report of the Commissioner of Prisons for 1962-63, there is a note of complacency. He states, I believe incorrectly, that almost all the recommendations of the Gratiaen Committee on Prison Administration relating to the improvement of conditions and facilities of prisoners have now been implemented.

නයිනා මරිකාර් මය.

(ஜனாப் நயினா மரிக்காரர்)

(Mr. Naina Marikar)

What is the page?

ලේස්ලි ගුණවර්ධන මය.

(சிறு. லெஸ்லி குணவர்தன)

(Mr. Leslie Goonewardene)

Page B51 of the Administration Report of the Commissioner of Prisons for the year 1962-63. That is, to say the least, a big exaggeration. It is true that a number of recommendations have been implemented but, at the same time, it must be noted that there are yet a large number of recommendations to be implemented in relation to overcrowding, a bias to be in favour of agriculture, more space to be provided to the prisoners after a hard day's work for recreation, that prisoners not engaged in outdoor work should be given one hour's exercise, that there should be evening classes in every prison—you have that only in some prisons—that every five hundred prisoners should get two jailors and two overseers, that the wages of prisoners should be increased, and so on. There are a number of such things. So, there is no reason for complacency in this matter.

I am glad that in the current year's report the Commissioner of Prisons has taken a more realistic attitude, and has, in fact, pointed out a number of things that have to be done, such as the extension of the open prison system, and so on.

I would like to repeat the request made by the hon. Member for Baddegama (Mr. Neal de Alwis) that a commission of inquiry be appointed to go into the question of prison administration. I think that the time has now come to appoint such a commission. There was some kind of committee that was set up at the tail-end of the last Government, but after this Government came into being it has more or less dissolved that committee. This Government has gone back to the old prison board or the Board of Prison Visitors, which, I think, is not satisfactory. It will not bring any new attitude or new approach to this question. Therefore, I would join the hon. Member for Baddegama in earnestly appealing for the appointment of a commission of inquiry to go into this whole question of prison administration.

අ. හා. 3.30

හමීඩ් මය.

(ஜனாப் ஹமீத்)

(Mr. Hameed)

I associate myself with the sentiments expressed by the hon. Member for Panadura (Mr. Leslie Goonewardene) in asking for the appointment of a commission of inquiry to go into the whole question of prison administration. According to the Administration Report of the Commissioner of Prisons for 1963-64, the number of re-convicted prisoners who entered prison as about 3,444. The hon. Member for Panadura pointed out that was roughly about 40 per cent. Now, we should ask ourselves why these prisoners come back to the prison over and again. If you study the figures for the last ten years you will find that there has always been an increase in the number of re-convicted prisoners. It is because most of these people are mentally ill. They steal not because they want to steal but because they are

விசேஷக் கெடுதலின் பணம், 1965-66

—காரைக்காலம்

mentally ill and unless and until we treat this illness they will go back to prison over and over again. For this purpose first class psychiatric treatment must be made available to them. What is the psychiatric treatment we make available in our prisons today? Roughly 35 per cent of the prisoners come back again every year as reconvicted prisoners. When I was in the Opposition every year I urged that there must be more psychiatric treatment in our prisons. Unfortunately, this question has not been taken up.

You will find that for non-payment of fines last year 4,388 people have been sent to prison. This is the highest figure for the last 13 years. This means that roughly 81 per cent. of the prisoners last year were in prison for non-payment of fines. This is a very serious thing. Most of these people are people who are short-term prisoners serving a prison term of less than 6 months. There is the Fines Ordinance of 1938 which empowers the courts to take into consideration the means of the offender before a fine is imposed and allow him to pay these fines in instalments. That Fines Ordinance is not being properly implemented. Now 81 per cent. of the prison population are in prison serving periods of less than six months and mainly for non-payment of fines.

Look at the absurdity of it all. To maintain a prisoner it costs the Government roughly Rs. 1,900 per year.

சீ.என்.லீ. திலக்கரத்னே அவர்கள்.

(திரு. ஸ்டான்லி திலக்கரத்னே)

(Mr. Stanley Tillekeratne)

Some magistrates do not even give time to pay.

கமீன் அவர்கள்.

(ஐ.எம். ஹமீத்)

(Mr. Hameed)

This is because people look at this problem only from one angle. But you cannot get over the fact that this is a human problem.

சீ.என்.லீ. திலக்கரத்னே அவர்கள்.

(திரு. ஸ்டான்லி திலக்கரத்னே)

(Mr. Stanley Tillekeratne)

Even if a fine is not paid in a lump sum they are sent to prison.

கமீன் அவர்கள்.

(ஐ.எம். ஹமீத்)

(Mr. Hameed)

We send these people to prison just because they cannot pay Rs. 100, Rs. 200 or Rs. 300 as a fine. To maintain a prisoner costs us roughly Rs. 1,900 per year and we keep on sending these people to prison.

Consider the psychological reaction of these people. When a man serves a prison term even his children are told by other children in school, "Your father is a jail-bird!" He has no place in society; his family life is broken up and society looks at him with doubt and suspicion. All this, just because he cannot pay a small fine. The biggest danger is that by sending a man to prison for a short term you are giving him a chance to learn much more of crime. If you want to learn crime go to prison; you do not learn crime outside prison. I am happy the Commissioner of Prisons, right through in his Administration Report, has contributed to that school of thought: that there is always a danger in mixing up newcomers with the old-stagers. This whole question has to be gone into.

Just because the Fines Ordinance is not being properly implemented these people are being sent to jail, and can you imagine that 81 per cent. of the prison population is serving a term of less than six months? Short-term prisoners are a problem not only in Ceylon but in the whole world. Even England and America with all their advancement are finding it difficult how to tackle short-term prisoners. So, this whole question has to be gone into very carefully. I stress that the hon. Parliamentary Secretary must see that the Fines Ordinance is implemented in the spirit in which it was meant to be implemented, so that people are not sent to jail for non-payment of fines.

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

[සමීච් මය.]

Next, I come to the question of parole. Even the last Government spoke of parole. I have read of it even recently in the papers. I should like to know from the hon. Parliamentary Secretary whether, actually, there is a scheme and whether they hope to implement such a scheme. If you are going to have a parole system—not that I have any doubts but I want to make sure—please see that it is implemented in the most impartial manner possible, because the main cause of dissatisfaction in prisons, and of even prison riots in America, was the misuse of parole. I have perfect confidence in the Hon. Minister of Justice and his Parliamentary Secretary, but I should like to state here with all the vehemence at my command that in the event of a system of parole being introduced, it must be carried out in the most impartial and fair manner possible.

The open air prison at Pallekele, I should say, is a big success, and it gives me pleasure to pay a tribute, on the Floor of this House, to the prisoners of the open air prison camp at Pallekele for the tremendous role they have played in the last few years in the *shramadana* movement. In the Kandy areas they have come to our aid and they have been responsible for the opening up of a large number of roads. I trust the hon. Parliamentary Secretary will establish more of these prison camps in the country.

You are aware, Sir, that it is an offence for prisoners to smoke a *beedi* or take a chew of betel or smoke a cigar or cigarette. I think, this is the olden day style. You deny prisoners of smoking a *beedi* or cigar, provided they cannot get it from elsewhere; but in the prison not only can you get a *beedi* or cigar or cigarette, you can even get a J.P.-ship. Anything and everything is available inside the prison.

I think we should approach these problems from a more human angle. I see no reason why prisoners who have done good work, who have

been on good behaviour, should not be allowed a quota of *beedis*, cigars or cigarettes.

Ask yourselves the question: What are these prisons for? Why do we send people to prison? What do you hope to do with them? Do you want a person who is sent to prison to feel that he is an outcast, or do you want sincerely to sympathize with him and rehabilitate him?

Reference has been made to Mr. Coomaraswamy, ex-Commissioner of Assize. I recall with pleasure his dictum in a judgment that the punishment must fit the offender and not the crime. It is high time we started thinking on those lines. If you are going to think of a prisoner as an outcast, as a person who cannot be reformed, well, then, you are not in touch with modern prison reform. Our attitude towards a prisoner should be one of reformation and rehabilitation in order that he may be brought back to society and made to play a useful part as a good citizen. It is wrong to think that every person who goes to prison is a criminal.

If you read the Prison Administration Reports, if you visit the prisons, if you have frank discussions with prisoners, you will find that many of them have come to prison not because they are criminals but because they are mentally ill; and the latest scientific theory proves that what is in legal language called sudden provocation is nothing but a streak of epilepsy. That is the modern scientific theory. Therefore, let us look at the question of the treatment of the prisoner from the scientific and the human angles.

I think the solutions to these problems could be found by a commission which should go into all aspects of prisons and prisoners.

Before I finish with the question of prisons and prisoners, I should like to point out to the Parliamentary Secretary that most of the trades in

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කරක සභාව

which prisoners are given a training in prison do not prove to be useful when they come back into active life. There are many kinds of trades in which they can be trained which will keep them fully occupied when they come out of prison. Training in the beating up of coir and such things is of no use. Train them in a trade in which they would be able to earn a living. That can be done in the case of long-term prisoners.

You must find a way out of the problem where 81 per cent. of the people who serve prison sentences have come in for periods less than six months; otherwise in this twentieth century we will be committing a greater crime than the crime for which the man was sent to jail.

අ. ස. 3.45

Today society looks down upon the man who has come out of jail. The employment and the rehabilitation of the prisoner is a big problem. I know there are prisoners' welfare associations and they are doing a good job, but how far can they go when an ex-prisoner is looked down upon? I know that in a country like Ceylon where unemployment is acute, if preference is given to ex-prisoners in the matter of jobs, many people would go to prison to get themselves a job later! That is the practical difficulty.

Another thing I should like to point out to the Parliamentary Secretary is the question of the serving of a summons. Today the person on whom a summons has to be served has no proof to offer if the summons has not been served on him, because the process server could always swear an affidavit. This is a big loophole in our law. I do not want to make an irresponsible statement on the Floor of the House, but I should like to say that it does leave room for all kinds of "unfair-play" and corruption.

රු මන්ත්‍රීවරයෙක්

(கௌரவ அங்கத்தவர் ஒருவர்)

(An hon. Member)

It happens.

හමීඩ් මයා.

(ஜனாப் ஹமீத்)

(Mr. Hameed)

That is why I said I do not want to make an unfair statement. I want to be on the border of--what shall I say—[Interruption]. There is that danger. This is a big loophole in the law, and I trust the hon. Parliamentary Secretary will address himself to this question.

I do not see any reason why we should have advocates and proctors in this country.—[Interruption]. I did not mean what I said. I am sure my lawyer friends, the legal luminaries, are a bit excited. What I said was that the difference between advocates and proctors must go.

இலாசனார் சி மந்திரி

(தலைமை தாங்கும் அங்கத்தவர்)

(The Presiding Member)

I am afraid that is going to be a long thesis.

හමීඩ් මයා.

(ஜனாப் ஹமீத்)

(Mr. Hameed)

No, Sir.—[Interruption]. The hon. Parliamentary Secretary to the Minister of Industries (Mr. Shelton Jayasinghe) says he does not mind giving me a little of his time. The only countries in which this difference between advocates and proctors exists are England and Ceylon. I cannot remember any other country. In America they call them attorneys. In India they do not have that difference. I do not know what the advocates and proctors will think of it. I am not holding a brief for either. I am only saying that this is a suggestion which should receive the attention of the hon. Parliamentary Secretary.

Much has been said from the other side of the House, a lot of advice has been given, with regard to the appointment of justices of the peace.

விசேஷக் கமிட்டிபரணம் பரணம், 1965-66

—காரணம் பரணம்

[மேலும் மொ.]

May I say that during the last Government, a J.P. meant just a "junior pandam". I am sure this Government will appoint as justices of the peace, really honourable men who will maintain the peace.

Finally, let me appeal to the hon. Parliamentary Secretary to go into this question of prison reforms and see that a commission is appointed. Let us, once and for all, bring our prisons up to modern standards.

அ. மொ. 3.50

இலாசனாரும் மன்றத்

(தலைமை தாங்கும் அங்கத்தவர்)
(The Presiding Member)

The hon. Member for Uduppiddi (Mr. M. Sivasithamparam) will now take the Chair.

அங்கத்தவர் சி. சி. சிவசிங்கம் மொ இலாசனாரும் மன்றத் தலைமை தாங்கும் அங்கத்தவர் மொ. சிவசிங்கம் மொ இலாசனாரும் மொ.

அதன் பிறகு திரு. சி. சி. சிவசிங்கம் அக்கிராசனத் திலிருந்து நீங்கவே, உடுப்பிட்டி அங்கத்தவர் திரு. மொ. சிவசிங்கம் அவர்கள் தலைமை தாங்கினார்.

[Whereupon Mr. T. B. SUBASINGHE left the Chair, and Mr. M. SIVASITHAMPARAM Member for Uduppiddi, took the Chair.]

ஸ்டான்லி திலக்கரத்ன மொ.

(திரு. ஸ்டான்லி திலக்கரத்ன)
(Mr. Stanley Tillekeratne)

There are one or two observations which I would like to make in the course of this discussion. I am glad the destiny of the House is at present being presided over by a very capable advocate, and I am also glad we have a very erudite Parliamentary Secretary, a gentleman learned in the law and a gentleman under whom many students are growing up, well looked after and also well advised. As such, I think that some of the suggestions made on the Floor of the House by Members on both sides of the House will be taken very seriously by the hon. Parliamentary Secretary. I hope that discussions will arise out of these remarks of

ours, in his own Ministry, and, probably, some of these vexed questions will be given due attention in due course.

I am glad the hon. Second Member for Akurana (Mr. Hameed) and I have some common grounds in dealing with criminals. In point of fact, I do agree that our approach to this question of criminals has not been altogether correct. In point of fact, I agree that the worst crimes take place within the four walls of Welikade, Bogambara and other prisons. We are turning prisoners over to part-time *mudalalis* who get their quota of ganja, *cannabis sativa*, from outside the prison, who get their quota of drinks and who also practise sex behaviour which looks very abnormal by normal standards of decency in society.

I am sorry, I am treading on the corns of hon. Members on this side of the House. But these types of offences are taking place, within the prison walls. A scandalous revelation it may be, but that is due to the fact that our approach to the criminal and the reformation of the criminal has not been a correct approach. I am glad I am able to agree with the hon. Second Member for Akurana on this matter.

You convict a person who has been up to normal habits to serve a long-term imprisonment. He may have been in the habit of chewing betel, smoking a cigar or a cigarette and having an occasional drink, but suddenly he finds himself without these things. I am not for a moment saying that the Welikada Prison should serve drinks. All that I am saying is that in the case of a long-term prisoner you should make his life normal, but you do not make him lead a normal life. Why do you not give them correct guidance and advice? And why are you perpetrating these inequalities between prisoners, calling some 'star class prisoners' and giving them certain advantages over the others. You and I commit the same crime as they; a crime committed by us is just as heinous a crime as that committed by

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කරක සභාව

any other person. Because we belong to a strata of society and probably serve some professional interests, we are put into the 'star class' category. We are given certain benefits after four o'clock to play football, volley ball, and also to play indoor games while the other persons are locked up and expected to remain there right through the night till the next morning when they start their day all over again.

The entire approach is wrong. These are not matters where you need commissions. These are matters where by certain administrative regulations framed, probably by the Hon. Minister and handed to the Commissioner of Prisons, all prisoners can be made to lead a normal life after four o'clock, where all prisoners can play games, where they can be given time and opportunity to exercise themselves in various branches of sport, art, literature, music and various other things. At least some net result will come out of it.

May I also point out, while on this question of prison reforms, that in the last few days there have been very revealing articles in the columns of the "Daily Mirror"? I am glad the "Daily Mirror" makes a good contribution occasionally in spite of all the rubbish that they also publish. The most important contribution during the last few days has been the letters written to the press by a prison doctor who prefers to remain as Dr. 'X' and also the contributions by Captain Perera on that black cat which used to wait till the blood came down the spinal column to lick it, and it seems the black cat died unceremoniously after the last person was hanged. But now this hanging goes on again.

I am glad this Government granted an amnesty to a large number of prisoners who were in death cells awaiting the hangman's call at the correct hour. All these came after a number of murder cases. I am not going to comment on them. But whatever is said and done, the first

approach of this Government towards the question of capital punishment is correct. I must say the previous Government decided to abolish capital punishment in this country and also decided to bring it back under certain circumstances.

The whole question needs to be reviewed by this Government again. Of course, you should not turn round and say, "Why did you not do it? You are now calling upon us to do it." Anyhow, if we have not done it, will you please do it, is my reply to that question.

Just because we did not appoint a commission, may I say that till such time as a commission is appointed to look into this matter, the Hon. Minister of Justice should necessarily advise the Governor-General that those persons who are now to be brought under the hangman's noose should be allowed to continue under the reprieve granted by the Governor-General in the exercise of his prerogative of mercy.

Sir, my respectful submission is that the hangman has to go. But, in point of fact, some people seem to take a peevish delight in him. At discussions I have had with certain officials in the Ministry of Justice—I do not want to mention names—it appeared to me that they take a very peevish delight, an utterly sadistic delight, in seeing a fellow hang. Not you, Sir, I should think that you do not wish any person to hang. I refer to certain officials. On occasions I have heard some of them say so.

I think we must abolish capital punishment in this country. We should be able to have a type of open-air prison camp. We should be able to put the prisoner in there for a few years, depending on the crime, and release him for short periods so that he could go and remain with his family, go back and see his village. We should be able to call for reports from the probation officer in whose charge he will be, in

பிசீரீத கெடுபித பதத, 1965-66

—கூரக ககல

[சீவனீ திரகரநத மல.]

regard to his conduct, and see whether, in the circumstances of his case, he cannot be fitted back to his normal life.

I have another matter to raise, which I think will provoke a little controversy. The old system of punishment was an eye for an eye, a nose for a nose—I do not want to refer to the other parts of the anatomy; it is a very difficult matter to sacrifice certain parts of one's anatomy. Anyway, that has been the old concept of the law regarding the prevention of crime.

May I respectfully submit that this aspect of the matter is one that has been irking me. These are days, Sir, when we may be on occasions called upon to deliver seditious speeches against this Government. This Government, I feel, is an organized sedition. Be that as it may, even though this Government is an organized sedition, if we happen to deliver a speech against it, we would probably be indicted before an appropriate court, and we may be convicted.

It is not only we who will be convicted. Our wives who are not a part of the conspiracy—they may be a part of another conspiracy but not the conspiracy to overthrow the State—will be affected. Our children who may be a part of a conspiracy but not a part of any political conspiracy to overthrow the State, will be affected.

Then what happens? If you find me guilty, my wife and my child will suffer because you will confiscate all my property.

I know, this probably may have some relevance in regard to certain matters which are *sub judice* or matters which are before a court of appeal. It is not my intention to focus attention on this matter purely in the interest of parties convicted or purely in the interest of certain parties who are awaiting a final decision in a matter before a court of appeal. But I say, if anyone on

your side delivers a seditious speech, you may try him and convict him; but in the name of justice and in the name of mercy, I tell you, do not try to confiscate the property that will devolve on his innocent wife and his poor, innocent children, because the wife—

சுரு சீ. ஈர். பீயலீரீத

(கெனரல ஜே. ஆர். ஜயவர்தன)

(The Hon. J. R. Jayewardene)

You voted for it.

சீவனீ திரகரநத மல.

(திரூ. ஸ்டான்லி திலக்கரத்ன)

(Mr. Stanley Tillekeratne)

As a matter of fact, we did vote for it, but you should not throw it back at us and say, "You voted for it". We voted for many things in the past and you voted for many things in the past. In point of fact, you brought so many pressures and delivered so many speeches when we wanted to live in amity with our Tamil brethren. They are uncomfortable on that side. You delivered so many speeches. You are now retracing your steps. In point of fact, the Hon. Minister of State is one who feels that he always carries his guilty conscience. The tar-brush is in his heart. But, fortunately, he has now swallowed it down appropriately, and I hope it will pass out of his anatomy at a convenient moment.

சுரு சீ. ஈர். பீயலீரீத

(கெனரல ஜே. ஆர். ஜயவர்தன)

(The Hon. J. R. Jayewardene)

You can pick it up!

ஈ. ல. 4

சீவனீ திரகரநத மல.

(திரூ. ஸ்டான்லி திலக்கரத்ன)

(Mr. Stanley Tillekeratne)

I have the suggestion of the hon. Member for Mulkirigala, "from the most convenient place"!

These are matters which they should not try to throw back at us. My position is that we need a

விசேஷ கௌசலப் பதவ, 1965-66

—கூடுதல் கலவை

humane code of punishment. In point of fact, if a property devolves on the wife and children after the husband has been found guilty of an offence that brings about confiscation of the property, then we must have a *pro rata* basis on which the confiscation should take place.

If we find that a wife and family really cannot live except on the property that will devolve on them after the death of the husband or as a result of the husband remaining in prison for a time, we should have some measure by which that wife and those children can exist. My plea, Sir, is a plea for mercy in this matter.

I also would like to bring to your attention one or two other matters.

ஓர் உறுப்பினர்

(கௌசல அங்கத்தவர் ஒருவர்)

(An hon. Member)

How about a private Member's motion?

சீ. டி. சி. சி. சி. சி. சி.

(சீ. டி. சி. சி. சி. சி. சி.)

(Mr. Stanley Tillekeratne)

In point of fact, Sir, when we have such an intelligent Parliamentary Secretary why should I sponsor a private Member's Motion? My suggestions are enough to be taken up by him. We have also a good Minister of Justice who will take up these suggestions and implement at least some of them when they are taken up for consideration.

Sir, I am also thoroughly alarmed at the behaviour of our ex-Chief Justice. All of us, I must say, when we are judges have certain norms and standards to follow. In point of fact, when we leave judicial office, we have to observe certain standards so that the country may be able to say, "You know this man, when he was in office he was quite correct. He was so impartial. And this man after leaving office is living up to the reputation of a Chief Justice

or a Judge of the Supreme Court." However, I must say, Sir, with great regret that I find the ex-Chief Justice distributing cement bags to temples.

இ. சி. சி. சி. சி. சி.

(தலைமை தாங்கும் அங்கத்தவர்)

(The Presiding Member)

Under which Head are you speaking?

சீ. டி. சி. சி. சி. சி. சி.

(சீ. டி. சி. சி. சி. சி. சி.)

(Mr. Stanley Tillekeratne)

In point of fact, Sir, I am only making a passing reference. I will be getting back to the real subject under discussion. Whatever it may be, this is his method of trying to be the Governor-General too soon. I do not know how he expects to succeed. He is not very much in favour with this Government at present because the Government has a number of other favourites in view and could make its own choice to appoint one of them as the Governor-General when the time comes. Whatever may be said and done, I should like to say this so that it will be recorded in HANSARD, that if ever there was a Chief Justice in this country who brought disrespect to the very chair he occupied, it is Mr. Hema Basnayake. His name will go down on record as one of those—the only one—who brought great shame on the high office he held as Chief Justice of this country.

The other matter I would refer to is about our poor brothers in the profession. Accusations have been levelled at us, members of a very noble profession, Sir—the second oldest in the world—about the charging of fees. In point of fact, there has also been the plea made by the hon. Member for Akmeemana (Mr. A. D. S. de Silva) that both these professions should be amalgamated. I think, you will agree with me—[Interruption].

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කරක සහතික

Now, you Gentlemen on the other side and this side both should read some of the appearances marked in very serious cases. In the district court you do not get assignments and if a person is indicted before a district court there is Crown Counsel to prosecute; a poor undefended prisoner, if he has no one to retain, has to defend by himself. He is undefended, and very rightly, our District Judges, very good and true gentlemen, do not want to crowd the pages of the record; they do not ask a single question even to arrive at the truth on the evidence that has been led, they only say "I find the accused guilty" and ask the accused "Have you any questions to ask?" Have you not seen this travesty of justice taking place every day before your eyes? I think the hon. Parliamentary Secretary knows it very well.

Also, in certain cases a prisoner is brought before the Supreme Court and asked "Are you retaining a lawyer?" How can he retain a lawyer? He has no money. Then there are a few young boys with all the brushed-up coats and collars, all in very fine trim, just having the Penal Code, the Evidence Ordinance, the Criminal Procedure Code and the final year notes of the Law College under the armpit. The question is asked, "Would you like to have this gentleman as your Counsel?" He bends down and takes the brief. And these are the assigned counsel who are being called upon to defend the poor prisoners who do not have the money to defend themselves on serious capital charges before the Supreme Court of the Island of Ceylon.

ගරු මන්ත්‍රීවරයෙක්

(කෙළරව අங்கත්තවාර් ඉරුවාර්)

(An hon. Member)

Will you consent to be assigned?

ස්ටැන්ලි තිලකරත්න මයා.

(කීරු. ස්ටැන්ලි තිලකරත්න)

(Mr. Stanley Tillekeratne)

In my case assignments never arose because I had briefs right from the very beginning of my career. In

point of fact, I really must submit that, even in my short career in this legal profession, I am rejecting a number of briefs because sometimes they are black and sometimes I cannot appear for them. They are black. But even if a dock brief is given to me under circumstances where I can appear, where I find a particular prisoner is just going to plead guilty on a charge where he can get out, I sometimes, even to the embarrassment of the magistrates who frown on me, say "Do not plead guilty". Excuse me for using the language: I say, "You are a fool" with a "D" in front. I tell that to the prisoner. I sometimes defend them. You see this is happening by the hundred in the magistrates' courts and also in the district courts.

In an assignment you are giving to a prisoner who has not got the money to retain senior counsel or counsel with a certain amount of experience and reputation, it must be the duty of the Ministry of Justice to see that he gets a lawyer who probably has got experience, a certain amount of years in service, to defend this man when he has not the money to pay.

I do not think you can speak from there, as I speak from here, when you sit there; but you are aware of the number of juniors who would have come to you after an assignment brief has been given and asked you, "How are we going to start on this matter?" I had a junior last week coming and asking me, "How am I going to start on this matter?" I asked him; "What is your matter?" He said, "Black case, he is going to hang, how am I going to start on the matter?" The Ministry of Justice gives him five guineas on the first day, three guineas on every subsequent day. If you find assigned counsel going from Colombo to Kaltura he is given the same fee; and if he goes to Galle, he is given the same fee. There are a number of assigned counsel.

I know the case of a Judge of the Supreme Court who saw an assigned counsel in Colombo, saw him in Kandy, and saw him in Galle; and

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

[ජැන් ලී නිලකරණ මය.]

when he saw him in Kandy, he asked him, "My dear Mr. So and So, where do you practise?" The young counsel was unhappy; he got only three guineas to go to Kandy; he had wrapped up his coat and got into the morning bus and gone to Kandy. He told His Lordship, "I am one of those lawyers who do not practise if I have no brief and I practise in every court I have a brief". He got his three guineas and went home in the evening. I know this young boy. He told me he was thoroughly embarrassed.

When the Crown decides to assign counsel to a helpless prisoner who has to defend himself against a capital charge, it is necessary that counsel of some experience and ability is engaged. In a case where a lawyer is retained, a young man who has just passed out may be given a brief because he can appear with the senior lawyer and gain the necessary experience. But it is a shame to pay three guineas and five guineas. I think there must be a revision of the scale of fees where these young lawyers are concerned.

I next come to the appointment of justices of the peace. I must say that whatever commission may sit I am sure my name and the names of some of us will never appear in its records; so far as the appointment of justices of peace is concerned, I have recommended the appointment of a person because his appointment was recommended by others. During my career as a Member of Parliament—it is a short career; some may say it is an illustrious career—I have not recommended every person who wanted to be appointed a justice of the peace. I agree with the hon. Member for Akmeemana on one matter, but I disagree with him on another. If a rickshaw-puller is going to make a good justice of the peace, let him be appointed as one. That is the approach towards socialism. Yet, the hon. Member for Akmeemana, who represents common people, does not want a common man appointed as a justice of the peace.

With all the socialism that your Government has, and with all the great socialist leaders whom you have taken over from us, I think you must be told that socialism must begin in such a way that any man has the right to be a justice of the peace.

I am not trying to find fault with this Government for its past mistakes when gate mudaliyars and gate muhandirams were appointed. What were the considerations for appointment in the past? It was we who gave up all those shibboleths. One cannot but appreciate the gesture of a Canadian member of parliament who gave up the O.B.E. merely because the Beatles were given the O.B.E. You also made those mistakes in the past. You gave office as gate muhandirams to all the basnayakes, men who lived on the blood and sweat of other people. So, let us not try to find mistakes in this matter.

අ. ආ. 4.15

As regards the appointment of members of peace councils, I should like to tell the hon. Parliamentary Secretary that men of the right calibre must be appointed, because from the time they assume office they exercise judicial functions. I am not trying to blame previous governments. I am not asking you to do great things. I am only trying to tell you, as a lawyer and a Member of Parliament, that in making appointments you have to take certain important factors into consideration. For example, you have to consider whether the person is a land owner in the area; whether he has been involved in local litigation; whether he is getting on well with his neighbours; what are his political prejudices; whether he is affiliated to any political party. In point of fact, I am amazed at some of the appointments we made in our time. I find bailsmen appointed, men who have been remanded appointed, men who litigated with neighbours appointed; people who know the facts of a fowl theft in an area have been appointed. These appointments have to be made irrespective of political bias if these peace councils are to function properly.

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කරක සභාව

There is another matter which has been brought to the notice of the hon. Parliamentary Secretary by the hon. Member for MulKirigala (Mr. George Rajapaksa). There was an amendment to Section 122 of the Criminal Procedure Code. Under that amendment you are permitted to get the first complaint and also the statements made by injured persons and aggrieved parties. All lawyers, whether on this or that side of the House, are united in this matter, because we are united in our professional matters, irrespective of politics. This is a matter that must be brought to the notice of the House. The hon. Parliamentary Secretary to the Minister of Justice, you, Sir, and all the other lawyers will realize how we can arrive at the truth if the information book extracts and statements made by witnesses are made available to the defence.

In my experience, due to the graciousness of one of Their Lordships, in one of the very serious murder cases, I had only to put two questions when His Lordship ran over the I. B. extracts and asked me, "Are you persisting in this question"? When I said "Yes", he said, "I would like Crown Counsel to give you the I. B. extract in this matter." Crown Counsel was reluctant to give the I. B. extract. In point of fact, His Lordship the presiding Judge sent me his I. B. extract and I found the whole case rested on the evidence of two persons, the evidence of one of whom was very important. That witness said, "I had known this man for two months and I had known him to be one Ismail. When I made my first statement I said I have known him as Ismail; he is a Muslim and this is his complexion." In the first statement he made to the police he had said, "I had known this man. He was a dark man. I think he may be a Tamil or a Muslim." And that was sufficient for the accused to be acquitted of the charge and go away a free man. If not for that, one or two innocent people would have been found guilty of a capital offence.

If you want to get at the truth, the I. B. extracts should be made available to the defence. The hon. Parliamentary Secretary should advise the Hon. Minister that Section 122 should be further amended so that, after an indictment has been served on the accused, defence counsel or the accused may be in a position to call for the statements of all the prosecution witnesses, or the witnesses the prosecution is calling in the lower court. That is the only way in which one can get at the truth. I am sure that these suggestions of ours will not fall on deaf ears. The hon. Parliamentary Secretary has a very good ear. In point of fact, he has a very good brain. I hope my suggestion will be conveyed to the Hon. Minister. He is one of those who can always start on a note of goodwill and wind up on a note of goodwill. I hope that all those matters will be taken into consideration. When lawyers like you, Sir, the Parliamentary Secretary to the Minister of Justice, the hon. Members for Ratnapura, Beruwala and Nintavur, the hon. Member for Kankesanturai who is a senior Queen's Counsel, and, of course, the hon. Member for Dompe are in search of the truth, let these statements be made available to them so that they may get at the truth.

අමිර්තලින්ගම් මයා.

(சிரு. அமிர்தலிங்கம்)

(Mr. Amirthalingam)

Mr. Chairman, after the voluble and voluminous dissertation by the hon. Member for Kotte (Mr. Stanley Tillekeratne) on various parts of the anatomy, it is rather difficult for me to bring the House back to what we had been debating earlier. However, I think the last point he made with regard to the statements of witnesses being made available to defence counsel is a good one on which I can start my speech. In the last Parliament the law was amended to enable accused persons to have access to statements made by a complainant, that is, the injured person. The statements of witnesses were not issued to defence lawyers.

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

[අමේතලින් ගම් මස.]

Even the issue of statements of complainants was restricted to what were deemed cognizable offences. In respect of certain types of offences, like mischief and other charges which are not cognizable, the statements made by injured parties were not made available to the defence. I think that in the interests of justice not only statements of complainants or injured parties in all the cases but also the statements of witnesses should be made available to the defence. But there is one snag in the whole matter. The manner in which statements are recorded today is thoroughly unsatisfactory.

I know a case in which a witness had made his statement in Tamil. It was recorded in English by a police constable whose knowledge of English and Tamil was so poor that he could not give his evidence in English or in Tamil; he knew only Sinhalese. What reliance can be placed on statements of this type is also a matter which you will have to consider. After all, these matters have to be looked at not merely from the point of view of the defence and the accused but also from that of the injured party, and the interests of justice have to be served.

I am, therefore, glad that the Hon. Prime Minister gave us an assurance in the course of the Debate on the Police Vote that he will see to it that statements are recorded in the language in which they are made by persons who have a competent knowledge of that language. Once that is done I think the ends of justice will be adequately met.

If statements of witnesses are made available to the defence there can be no miscarriage of justice unless some lawyer appearing for the prosecution or some police officer is trying to shape or suppress or introduce other evidence which never transpired in the course of the statements made to the police. I think the hon. Parliamentary Secretary might consider that matter and introduce necessary legislation to cover that point.

The hon. Second Member for Akurana (Mr. Hameed) referred to the unsatisfactory manner in which summons are served, particularly in criminal cases, on accused persons. In fact, only last Monday I was in the Magistrate's Court at Mullaitivu. A certain person from Colombo appeared in the court having been arrested on a warrant. The man said that he never received summons. The magistrate told him that there was an affidavit of the constable to prove that summons was served on him. This man was a respectable businessman of Colombo. His lorry had plied somewhere in Mullaitivu without a revenue licence and for that offence he was arrested and produced in court on the affidavit of a constable. I do not know. I do not want to pass judgment as to whether the constable or this businessman was speaking the truth. But I think there should be some procedure by which there would be an acknowledgement of the receipt of summons by the person on whom it is served.

In fact, I have seen this practice in some of the courts. The constable or the process server swears an affidavit and makes a return to court that summons has been served. The man does not turn up on the appointed date, a warrant is then issued and the man appears in court or is arrested and produced. Then what happens? The man is enlarged on very heavy bail. In the case I referred to, that particular person from Colombo was ordered bail in Rs. 1,500—certified bail. From where is a man who has suddenly been taken to courts to find that certified bail of Rs. 1,500? He will have to seek the assistance of a professional bailman paying him about 10 per cent, that is, Rs. 150 for the Rs. 1,500, and incur a lot of inconvenience. If he fails to give the necessary bail he may have to be on remand till the next date of trial. I have seen quite a number of people who have been kept on remand in similar cases. I think it was Mr. Justice Gratiaen,

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

one of the judges who sat on the Supreme Court of this country, who gave proper directions to the magistrates with regard to the purpose of taking bail. I have seen with my own eyes accused persons in certain cases, merely because they do not oblige court by pleading guilty, being ordered very heavy bail. The offences are of a technical nature such as motor offences, where, for example, a man may have driven a car without a revenue licence or a certificate of competence, and things of that type.

After all, we are not seeking to interfere with the administration of justice. This is a matter which, I think, falls within the purview of the legislature and the Ministry of Justice. I think, it is high time that some of the magistrates who seek short cuts to proceedings by trying to virtually blackmail an accused person into pleading guilty are told where they stand. If a man pleads not guilty, he should be allowed to go if he had appeared on summons without any bail being given. These are matters which the hon. Parliamentary Secretary should take note of.

The Criminal Courts Commission over which Mr. Justice Gratiaen presided some years ago made some very sound recommendations for the reform of criminal procedure in this country. In fact, those who are practitioners in the magistrates' courts will know that there is no other place where so many man hours of labour are wasted as in those courts. The magistrates fix a large number of cases for trial and keep the people waiting till the end of the day. Some magistrates would like to have audiences for the rather bombastic utterances that they make from the bench. So they keep all the litigants and lawyers waiting till 4.30 p.m. So that what happens is that the whole day is wasted for hundreds of people who go before these courts. I think, we should adopt some procedure by means of which only that number of cases

which could be disposed of in a day are fixed for trial. Or if there is no likelihood of a case being reached, the magistrate should have the good sense or the commonsense to have it postponed so that the litigants and the lawyers could go back and attend to their work. I think, this is one of the recommendations of the Criminal Courts Commission about which everybody seems to have forgotten. It is high time that the reports of Mr. Justice Gratiaen who presided over the Criminal Courts Commission are taken down from the shelves and implemented after due consideration.

අ. ආ. 4.30

Now I do not want to speak at length on these various matters. A number of Members have already spoken about prisons and prison reforms. I had the good fortune or the misfortune of serving a jail term of two weeks in the Jaffna prison. It was not for any misdeed of mine but for certain political activities which I felt I was quite correctly indulging in. There I had occasion to come into contact with prisoners and meet them in their own cells. In fact, I had the unenviable distinction of occupying a cell in the Jaffna prison next to that of the famous criminal, Yakadaya. They chose to put me in a cell adjoining his rather than in the common hall with the other prisoners because I was a political prisoner, and it was 1958, and certain prisoners convicted in some of the communal riots cases were also there. So they thought it best to keep me in one of the cells there.

I endorse all that the hon. Second Member for Akurana (Mr. Hameed) said with regard to most of these prisoners. They are very humane, very good men. But, of course, they have had some lapse for which they are imprisoned. Quite a number of them are in prison because they could not pay a fine or maintain their wives and children. They are all kept together in the

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

[අමීර්නලීන්ගේ මයා.]

same prison. I think, it is a very unsatisfactory state of affairs to keep within the same walls persons who have been convicted of the most heinous offences and also those convicted of a motor offence or an excise offence for which they could not pay the fine. A person who is not able to pay maintenance ordered for his wife and children is also sent to the same jail. I think some reform is called for in this respect.

Some magistrates even here try to circumvent the law. In the very first instance they impose a default sentence so that the matter may not come under the Payment of Fines Ordinance. This is done to avoid the procedure of holding a means inquiry and in order to send the man to jail. As soon as a fine is imposed, they also impose a default sentence so that, if the fine is not paid, the man is taken to prison. I think this is a very unsatisfactory state of affairs. This position should be rectified.

Now, I would like to speak a few words on behalf of the poor guards and the other minor staff who work in prisons, because I personally know the conditions under which they work. I am glad that reference was made on the Floor of this House to the trying conditions under which the constables work and the poor salaries they receive. The Hon. Prime Minister promised to set up a police commission to go into those matters. I think that in the same way the question of conditions of work and salaries of the prison guards should also be looked into. They are doing arduous work, and I strongly feel that their conditions of work should be improved.

I now come to another matter which is more controversial than all the other subjects on which I have been speaking hitherto. The hon. Member for Walapane (Mr. T. B. M. Herath) waxed eloquent on the necessity for litigants to understand proceedings in courts of law. I entirely agree with him. It is nothing but right that parties to legal proceedings should understand what

is happening in the courts of law, but I would only tell him one thing. What is sauce for the goose is sauce for the gander. Therefore, if he thinks that the Sinhalese-speaking litigants should be able to understand the proceedings in courts of law, well, he cannot blame us if we say that the Tamil-speaking litigants should also be able to understand what is happening in courts of law. Why is he out to deny to the Tamil-speaking litigants the right that he is seeking for the Sinhalese-speaking litigants? We are not seeking to deny the Sinhalese-speaking litigants the right to have their cases heard in their own language so that they may follow them. Let them also extend the same charity, the same right, to the Tamil-speaking litigants in this country.

In fact, I know that quite a large number of Members of the last Government were anxious that the Language of the Courts Act that was debated at that time should be amended so as to make Tamil the language of the courts in the Eastern and Northern Provinces; but we know that there were one or two villains who were out to make use of this communal cry in order to overcome the revolts within their own fold. We know of the conspiracy in the Chinese cafe, which the former Speaker of this House, Mr. Hugh Fernando, exposed on the Floor of this House during the Debate on the Language of the Courts Act. I hope Sir, that at least now sanity will prevail and that everybody will accept the position that in as much as the Sinhalese-speaking litigants are entitled to have the proceedings conducted in the language which they understand, the Tamil-speaking litigants are also entitled to have the proceedings in the language which they understand.

The hon. Member for Walapane also spoke on the question of implementing the Language of the Courts Act in the Northern, Southern, Eastern and Western Provinces. I also heard him speak of prescriptions being written out in the official

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

[අමර්තලීන්ගේ මය.]

be the language of the Northern and Eastern Provinces. A Tamil-speaking man will be able to transact business with the Government in his own language and local bodies in the Northern and Eastern Provinces will have the right to transact business and correspond in their language. These are things that are laid down by the Tamil Language (Special Provisions) Act.

The hon. Member for Dompe tried to make out the other day on the Floor of this House that for a time, for a few years, we may perhaps allow it. May I ask him, where is the time limit in the Tamil Language (Special Provisions) Act? Where did the late Prime Minister lay down any time limit? So long as the Tamil-speaking people live in this country,—unless one means to liquidate all of us—so long as the Tamil language is spoken by any section of the people of this country, they have the inalienable and fundamental human right to have their language recognized; and that is what the late Prime Minister intended when he introduced the Tamil Language (Special Provisions) Act.

The hon. Member for Dompe also spoke of our studying Sinhala. Memories are rather short in this country, but I am sure, Mr. Chairman, you are aware of the fact that up to 1956, when an attempt was made to force Sinhala down the throats of the Tamil-speaking people, the Tamils were voluntarily studying Sinhala in their schools. In my own electorate, Vaddukkodai, in Jaffna College, the former Member for Horana—who was then Rev. Sagara but later became Mr. Sagara Palanuriya and became a Member of this House—was teaching Sinhala in my own area.

Our people were prepared to study Sinhala as a brother's language, but when an attempt was made to compel us to study Sinhala as a master's language we certainly refused to do that. If this problem is solved in a

spirit of justice, in a spirit of equity, the Tamil-speaking people will certainly reconsider their decision, the decision that they took in 1956 because of the criminal policy that was pursued with regard to language, a policy of cultural genocide against the Tamil-speaking people that was pursued after 1956. That is my answer to the hon. Member for Dompe.

අ. ආ. 4.45

If the Tamil Language (Special Provisions) Act is implemented, if the right of a person educated in the medium of Tamil to correspond in Tamil with a Government department is recognized, it will definitely become necessary for public servants to have a knowledge of Tamil. That is why the U. N. P., in their annual sessions at Kalutara, passed a resolution that, as far as the Public Service is concerned, there has to be a reciprocal study of languages. This is not something new. This is not a secret pact. The Kalutara sessions of the U. N. P. adopted a resolution that public servants should study Sinhala and Tamil on a reciprocal basis. The Sinhalese and Tamils who are in the transferable service will definitely have to acquire a working knowledge of each other's language. If that happens, if that is recognized, the Tamil-speaking people and Tamil public servants will certainly not have any difficulties in studying, will certainly not have any objections to studying Sinhala.

After all, the Tamils and the Sinhalese have to live in this country for thousands of years. The Tamils have lived here for thousands of years. Bandaranaiques may come and Bandaranaiques may go, but the Sinhalese and the Tamils in this country will live together for generations yet to come as brothers, as friends and as equals. The hon. Member for Dompe (Mr. F. R. Dias Bandaranaike) and others of the type of the hon. Member for Walapane (Mr. T. B. M. Herath)—I have nothing but pity for him—do not understand these broad things; they

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

do not understand these larger things. Like the proverbial frog in the well, they think that Lanka is a continent in which they are the master rulers over a subject race. That is their petty idea.

You cannot blame the hon. Member for Walapane for thinking in that way, but I am sure that hon. Members of the calibre of the hon. Member for Dompe will realize that if there is to be progress in this land of ours, we should find a solution to the communal problem, to this canker that has been eating into the body politic of this country for the last nine years.

That is all I have got to say, Mr. Chairman, and I thank you for your indulgence.

ඒෆ්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මහ.
(*திரு. எப். ஆர். டயஸ் பண்டாரநாயக்க*)
(Mr. F. R. Dias Bandaranaike)

Mr. Chairman, it always gives me great pleasure to follow upon my good Friend and Colleague, the hon. Member for Vaddukkoddai, especially when he speaks on the language problem.

I should like to take the opportunity in short form to deal with some of the other matters pertaining to the Votes of the Ministry of Justice, and after that I should like to come back to the very interesting and learned speech of my good Friend and Colleague, the hon. Member for Vaddukkoddai, about the language problem itself.

There are one or two suggestions that I have to make for the consideration of the Parliamentary Secretary who I am sorry has left the House, but he will come back. In any case what I say will be in HANSARD for him to read later on.

First of all, on the practical solutions to some of the problems we have in the law courts, I agree with most of the things that have been said by hon. Members on both sides

of the House in regard to the need for some kind of reform in the law courts.

We are maintaining laws many of which have come down from colonial times, many of which are completely out of date and many of which require changes to conform to the existing conditions in this country. And from that point of view I would like to urge not merely the many matters of detail raised by several hon. Members but matters affecting much more fundamental principles.

It seems to have been assumed almost from 1947 when this country assumed independence that the functions of a Minister of Justice are somewhat restricted. Most Ministers of Justice have concerned themselves with the construction of court buildings, the provision of staff to courts, the pardoning of offenders convicted of capital crimes and the appointment of justices of the peace and coroners. Once you have said that, you have covered practically the entire sum and substance of the functions of the Minister of Justice.

I believe, in regard to buildings for courts, the first Minister of Justice we had in this country ran into a spot of trouble when he tried to shift the courts of law from Hultsdorp to Bambalapitiya, and I think ultimately the will of the profession triumphed, much to his discomfiture.

But apart from those little things—and I consider all those very small matters really—there are many more fundamental functions for a Minister of Justice to perform. I should have thought the most important function is the question of keeping our statute laws under continuous review and considering to what extent the statute laws are capable of being changed not merely in procedures but even in substance for the benefit of litigants and the people of this country as a whole.

I am sorry to say—and this is true not only of the United National Party Government of the past but of

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

[ඒෆ්. ආර්. ඩයස් ඛණ්ඩාරනායක මයා.]

our Governments also—that the correct degree of care and attention to the need for law reform has never been paid by Ministers of Justice.

There is not sufficient staff in the Ministry to undertake it. There is a wealth of talent available among advocates and proctors, legal practitioners, to assist the Ministry in this regard. But although very pious hopes are entertained, although committees of lawyers are appointed from time to time to go into these matters, I am sorry to say the results have been very meagre, and we have still got substantially the same old body of law as we had before and we are still trying to administer them.

In regard to procedures, the problems are even more acute. We had a Civil Courts Commission presided over once upon a time by Mr. Justice Nagalingam in the late 40's and early 50's, and a Criminal Courts Commission—the Gratiaen Report—referred to by the hon. Member for Vaddukkodai.

All these things are there, but substantially what is happening in our courts? The judges are spending approximately half their time, sometimes even more than half their time, on the performance of routine functions which are totally unconnected with the administration of justice—I refer to things like the motion roll in the district court, the routine function of checking up whether individual steps had been properly taken by proctors concerned with the conduct of their clients' cases. It is hardly necessary for each such step to be reported to a judge in open court for him to initial the record one by one with the mudaliyar calling out the names, so that, the numbers of cases and the names of litigants are identified.

All this, to my mind, seems to be a complete waste of time. The Civil Courts Commission thought so too. But what Mr. Justice Nagalingam suggested was a modification of the

Civil Procedure Code and the substitution therefor of a new set of rules and orders corresponding to English practice by which a Master in Chambers would be able to undertake those functions. While that may be a procedure which seems to make sense in England, I am myself not a hundred per cent. sure after reading the Civil Courts Commission Report as to whether the true solution lies there. Even if you spread the function out and ask another gentleman—call him a Master in Chambers if you like—to do this work, instead of asking the district judge to spend his time on it, it seems to me that you will really not be serving much.

It seems to me that those rules were formulated at a time when our proctors, perhaps, did not have a very good training, and their actions had to be supervised by judges, those days civil service judges, in the courts. I think, today, we have reached the stage when we can be proud of our legal profession. I think, our proctors have reached a standard where they are perfectly well able to undertake the preparatory stages of a case with a full sense of responsibility without requiring moment to moment supervision by district judges.

In the criminal courts too, the situation is much the same. A very large part of the time of our judges is taken up inquiring into very trifling offences, recording pleas, a process which is commonly called the calling of cases. We have this day by day. Would it not be a practical thing, for instance, if I may commend it to the hon. Parliamentary Secretary for his consideration, if traffic offences could be dealt with in a different manner, so that, if an accused desires to plead guilty, without putting him into the trouble of coming to court, retaining lawyers, pleading guilty and paying the fine, some procedure could be evolved by which it would be possible for him to go up to some senior police officer, accept the fact of guilt, admit the offence, and pay the fine?

I dare say that it may not be a very good thing to leave it to the discretion of the constables on the streets

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

to impose a fine, because, there is the danger that they may not only collect the fines, but—[*Interruption*]. That is true. The Automobile Association can pay the fine if you happen to be a member of that association. But my knowledge of what goes on in the outstation courts is that the large majority of litigants who come up in the outstation courts are either for not carrying their revenue licences or their driving licences, or not having their tail lights in order. Those people are not, all of them, members of the Automobile Association. And I do not think the Automobile Association is really of much help either, because, very often the cases which come up from the Automobile Association are cases where the accused desires to contest the case. I have no objection at all if the accused desires to contest the case. He should have that opportunity. That is perfectly correct. But I am talking of the large volume of cases where there is no wish to contest the case, where the accused accepts the guilt and is perfectly ready and willing to pay the fine.

It seems to me that even in excise offences, the same standard could be adopted. There is no reason why it should not be open to an accused person to go before the Excise Commissioner, accept his responsibility for the offence with which he is charged and pay the fine, to be determined by some senior officer in the Excise Department, and rid the law courts of this totally unnecessary volume of work.

Under the records that a magistrate is required to keep, he has got to fill up in each one of these cases the fine he has imposed, the collections made, and maintain returns in all sorts of complicated forms. All this takes time, and it seems to me that by the time a magistrate has sat in court from about 9.30 a.m. to about 1 o'clock dealing with calling of cases, you find that the actual time left for conducting the trials is extremely limited; and in regard to the actual cases contested

what happens is, the magistrates in their anxiety to show that they have covered a large volume of work, record the evidence of one witness in each of about ten cases and postpone the whole lot for another date. By this process we do not really achieve justice. The magistrate, when he comes to write his judgement cannot help it if evidence recorded several months earlier is not as fresh in his mind as it ought to be. In the net result, one does feel that perhaps a complete change of procedures could be achieved and is something worth while thinking about, particularly when the Hon. Minister of Justice is well known as a practitioner in our courts, and the hon. Parliamentary Secretary is one whose knowledge of the law is very deep indeed. It seems to us that these are matters which could be conveniently gone into notwithstanding any errors of omission or commission on the part of former Governments.

I should like to draw the attention of the hon. Parliamentary Secretary to the fact that our laws are so archaic that it is impossible for a litigant if he embarks on litigation to know what is likely to happen ultimately. It is also impossible for a lawyer to predict with certainty what the outcome of a case is going to be. It is not because the lawyer himself is incompetent. Very often, the most competent and the most senior of lawyers are not in a position to predict with any degree of certainty how the law stands on a given question.

Our land laws are so full of doubt and entanglements that it is difficult for a lawyer to advise a client to buy a piece of land. He could never be certain whether he is going to buy a litigation instead! All these problems can be solved. There are solutions for them. It might require, for example, the resuscitation of ancient laws proposed and passed by the Legislature of Ceylon in colonial times. I refer to the registration of titles of land. That is one thing that might be considered.

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

[ඒෆ්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මය.]

Another thing that might be considered is the codification at least, if not anything else, of the ancient principles of Roman Dutch Law which still remain in vogue. It seems to us that sometimes technicalities of the law are permitted to cloud the ultimate interests of justice, and a narrow view may be taken of a case, when in fact it might be much better if a broad view could be taken in the interests of ultimate justice. These are all matters on which, I respectfully submit, there is ample scope for the Justice Minister and his Parliamentary Secretary to spend their time fruitfully, not worrying about coroners, justices of the peace, pardons in some cases, and so on and so forth. These are matters in regard to which their talents could really be utilized to the best advantage of the nation.

In regard to criminal procedure, particularly non-summary cases, much has been said about assigned counsel and their problems, the manner in which murder cases are dealt with, conditions in the prisons and so on. I would like to add my contribution on this subject just on one point. You are well aware that a large number of cases before the assize courts, cases in which charges of murder are taken up for trial, very often end up with a plea of culpable homicide, or a plea of grievous hurt, or some such plea, as a result of which the court does not ultimately have to proceed to trial. It often happens like that. You are aware of it and we all know that judges take the circumstances into account and impose suitable sentences.

Now, it seems to me that if in any such case there was some procedure by which the accused could intimate to the Attorney-General, who is the indicting authority, or his counsel could intimate to the Attorney-General, that it is his desire to plead, it might very well be considered, much earlier and before the case reaches the Supreme Court, whether the case is one in which the Crown could accept a plea or not. Of course,

the Crown may say that although the accused is anxious to plead, they are not accepting that plea. That can very well happen. But at least the opportunity should be created by which an accused person could inform the authorities that he would like to plead. The Attorney-General could then consider whether he is going to accept the plea. And all these cases could then perhaps very conveniently be listed before the Supreme Court for disposal without having to mix them up with a whole lot of trials, without the accused having to retain counsel and to go to outstations time and time again while the case is being postponed and not taken up.

ශ්‍රී ඒම්. ඩී. එච්. ජයවර්ධන (සෞඛ්‍ය ඇමති)

(කෙළරව எம். டி. எச். ஜயவர்தன—சுகாதார அமைச்சர்)

(The Hon. M. D. H. Jayawardena—Minister of Health)

Crown Counsel will want notice in that case.

අ. ආ. 5

ඒෆ්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මය.
(සී. ඊ. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මය.)
(Mr. F. R. Dias Bandaranaike)

That is what I am saying. It would be much better if it could be indicated to the Attorney-General's Department who are the indicting authority and who have the power to accept or reject the plea. I am not saying that the Attorney-General must accept the plea; he should have the power to reject it. What I am suggesting is a short cut in procedure, a procedure which will certainly save a great deal of expenditure before the Supreme Court and on the summoning of witnesses. It would prevent the Supreme Court having to waste a great deal of time and money keeping that case on the calendar. Therefore I do urge that. I have not the slightest doubt that lawyers will make representations in suitable cases. I think they have got sufficient responsibility to be able to distinguish between a case which is indeed

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

a capital case and one which is not a capital case. And so I would put this matter before the hon. Parliamentary Secretary for his serious consideration.

Equally, Sir, there are many matters in regard to which procedures in the courts have become complicated quite unnecessarily. I think the Government Analyst's Department comes under the purview of the Minister of Justice. I, therefore, would like to raise this question under his Votes.

The point I wish to make here is very simple. In non-summary cases particularly, when productions are sent to the Government Analyst, the non-summary proceedings cannot be concluded sometimes for as long as six months or nine months, merely because the reports from the appropriate authorities, from the Government Analyst or the Examiner of Questioned Documents, are not forthcoming. It does seem that this is a matter where additional staff is required to man an important department such as this and the Government should not be niggardly but should take appropriate action to ensure that the functioning of the courts of law is not held up by procedures such as this.

We have tried, during the period of the last Government, to undo some of these hardships. As hon. Members were reminded a little time ago, the law reform by which first complaints and the statements of injured parties were made available to defence counsel was brought about by the S. L. F. P. Government between 1960 and 1964. The amendment to the Excise Ordinance under which a report of the Government Analyst could be produced without the Government Analyst himself being called into the witness box, was a reform introduced by the S. L. F. P. There have been many such reforms—minor things, I grant. But there is plenty of scope for you to consider seriously ways and means by which litigants may be saved harassment in this regard.

Mr. Chairman, those are the few small suggestions I wish to make in regard to the administration of justice proper. But I cannot let this opportunity pass without dealing with the speech made by my good Friend the hon. Member for Vaddukoddai (Mr. Amirthalingam) in regard to the Official Language Department and its Votes.

The hon. Member started and ended his speech with an appeal for a solution of the language problem, as he called it. He is quite right. The language problem must be solved. But we in the Sri Lanka Freedom Party believed up to now that they had already solved it. We believed that by signing a document between your leaders and the leaders of the United National Party the language problem had been satisfactorily solved.

We had speeches from various members of the Federal Party—I do not think the Tamil Congress were in it; you would know it, Sir—and the Federal Party speeches have all gone on the basis that the language problem no longer exists; that the language problem has already been solved. Therefore, it does seem to us rather strange that the hon. Member should stand up on the Floor of this House and tell us, "We want a solution to this problem".

Indeed a solution, as I declared earlier in the course of the Second Reading Debate, is a necessary thing to the relationships between the two races in this country who have ultimately to live together as one nation. But the hon. Member criticizes all the things we did, and he is entitled to do that. We do not object. His complaint against the Sri Lanka Freedom Party is that our attitudes are unrealistic; that our attitudes are wrong. He says, "As far as we are concerned we think we have a grievance, and we want the problem settled".

Now, I really thought that the problem had been settled. I really thought that as far as the Federal Party was concerned at least—

විසර්ජන කෙටුම්පත් පත, 1965-66

—කාරක සභාව

අමිර්තලිංගම් මයා.

(திரு. அமிர்தலிங்கம்)
(Mr. Amirthalingam)

You unsettled it.

එෆ්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මයා.

(திரு. எப். ஆர். டயஸ் பண்டாரநாயக்க)
(Mr. F. R. Dias Bandaranaike)

We have not settled anything. Your complaint against us is that we failed to settle it. Your complaint against us is that we were unable to settle it, and you are entitled to make your criticisms of us, and we have not the slightest objection. But the important question is, have you settled it; if so, what is the settlement? The United National Party answers us and says, "We are not prepared to tell you that."

All right. If you are not prepared to tell us that, it means also that you are not prepared to tell the country. It means that you are not in a position to tell this House or the country what the settlement of this language problem is. If the language problem is settled, and settled right, no one can have any objection; everyone will be very happy, including the Sinhalese people, the Tamil people, the United National Party, the Sri Lanka Freedom Party, and indeed all our other Colleagues in the Opposition. We want the problem solved.

But what are the complaints the hon. Member for Vaddukkodai expressly makes against us? He says, "The Sri Lanka Freedom Party failed to solve the problem". To start with, our crime was that we passed the Official Language Act in 1956 by which Sinhala was declared to be the official language of the country. He says we passed the Tamil Language (Special Provisions) Act in 1958 which we did not implement. He says we passed the Language of the Courts Act during our period under which Sinhala would become the language of the courts but not Tamil. He finds fault with us and asks, "Why did not you people solve the language problem?" He says, we passed the Sinhala Only

Act in 1956, the Tamil Language (Special Provisions) Act in 1958, and the Language of the Courts Act in December, 1960, and as far as the Tamil Language (Special Provisions) Act is concerned we did not implement it. That is our fault, according to the hon. Member for Vaddukkodai. With regard to the Language of the Courts Act, our fault is that there is no provision made for Tamil to be a language of the courts.

Now, Sir, at different times and at different stages political parties have expressed their views. We, for ourselves, have declared that these three statutes form the corner-stones within which a language settlement can be effected. I said that in 1961 and the Members of the Federal Party disagreed with me. They said, "No, you did not insist upon a modification or change in these statutes; we cannot accept the three statutes as they stand." I can give the reference to these statements. It was on August 31st, 1961. I know the dates by heart and the references by heart, and the speeches made by the then hon. Member for Kayts, the late Mr. V. A. Kandiah, and the speech made by the hon. Member for Kankesanturai (Mr. Chelvanayakam). Both of them argued that these three language statutes cannot be accepted and a formula had to be found which would involve a modification of these three statutes. That was what they said then. They gave cogent and compelling reasons as to why these three statutes would have to be changed at that time. I do not propose to read the speeches as it will take time, and there is not very much time left for Committee stage discussions.

But today, the U.N.P. and the Federal Party having arrived at whatever agreement between themselves, which the country is not entitled to know and we can draw our own conclusions from it, the U.N.P. Government has declared that it will not change or amend the Language of the Courts Act. This was declared by the Hon. Prime Minister as is found in HANSARD. With regard to the Reasonable Use

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

of Tamil Act they said that within the framework of that Act they will formulate regulations. When we asked the Federal Party to formulate regulations under the Tamil Language (Special Provisions) Act, they produced a set of regulations which were *ultra vires* this Act. Then, Sir, with regard to the Sinhala Only Act, the Federal Party says, "We accept it. We do not want it repealed now." To that extent, we say that you seem to be making progress. If the Federal Party has dropped their demand for the amendment of the Language of the Courts Act, and are now prepared to accept regulations under the Reasonable Use of Tamil Act which are not *ultra vires*, and are prepared to accept the Sinhala Only Act, no doubt the bonds of capitalism are holding them together fairly close. At least, if on that basis the language problem is settled as far as they are concerned, we have not the slightest objection and we can applaud it.

But, Mr. Chairman, this is the difficulty. We for our part appreciate very much that you cannot find a solution on the basis of undisclosed ultimate objectives. You cannot say to the people of this country, "Here is a statute—we will accept this one; we will draft regulations under this Act; we will accept this Act without any changes in it." But what is their ultimate objective? Is it the objective of the Members of this House that all the people of this country should be as one people and should have one language or not? If that is their intention, it must stand to reason that the entire basis of any settlement is really an interim one to tide over a problem, with a whole generation of people on whom there would be great hardship to ask them to become proficient in Sinhala within a very short time. It is true that for that purpose we ourselves have asked, "What is the attitude of the Federal Party to the simple question of learning or giving the correct leadership to their people to learn Sinhala even in regard to the children who are born from today onwards?" To that, we have had no answer to this day. And indeed if

that is done, I for one am of the firm belief that the language problem will cease to exist automatically by the lapse of time. No one is trying to commit genocide as far as the Tamil language is concerned, to use the very words of the hon. Member for Vaddukkoddai. No one is seeking to deprive the Tamils of their right to learn Tamil, of their pride in their own culture and their determination to preserve their language and their culture which indeed is one of their greatest heritages. There is no dispute on that. But if, on the other hand, the Federal Party takes the line that they are consciously determined to prevent the Tamil-speaking people from learning Sinhala on a political premise, that they are going to prohibit them, that they are going to lead them in the opposite direction, then all I can say is that not all the regulations in the world will achieve a single country with a single language.

The hon. Member referred to the United National Party sessions at Kalutara in which the United National Party declared their policy. I am also aware of that manifesto but as far as I remember the clear definition was that Sinhala shall be the unifying language of the country. If Sinhala is going to be the unifying language of the country, I would like to ask members of the United National Party how exactly they are going to achieve that unless facilities are provided for the teaching of Sinhala in the Northern and Eastern Provinces at least for the future and unless the Tamil leaders accept that. You cannot force people to accept a language. It must be done voluntarily by the good sense of the Tamils and the Sinhalese, and in this respect the Federal Party and also the Tamil Congress have a keen role to play in achieving the unity which we hope will be achieved.

If we are going into the terms of the Tamil Language (Special Provisions) Act—the Statute was passed in 1958—it says that for certain definite purposes the Tamil language may be used. Has anyone of us in the Sri Lanka Freedom Party ever stopped it

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

[ඒෆ්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මයා.]

අ. සා. 5.15

from being used? Have we told anybody, "Do not use Tamil for the specific purposes set out in the Tamil Language (Special Provisions) Act?" The position is that the language can be used, but I would respectfully state that at the time the document was entered into, at the time the document was enacted—the Federal Party Members were not in the House at the time—I think the intention was, and indeed the talks that had taken place between Mr. Bandaranaike and Mr. Chelvanayakam proceeded on the basis, that the Federal Party would also encourage and assist those persons in the Northern and Eastern Provinces who needed to have a knowledge of the Sinhala language, to acquire that knowledge. And, on the other hand, I am quite certain that Mr. Bandaranaike, as a very humanitarian person and as a person with a long range vision, was certainly willing not to set arbitrarily unrealistic time limits but to make life livable for all the Tamil-speaking people in this country who did not know Sinhala, and within a generation the problem would have solved itself.

Now, what has happened? The United National Party enters into an agreement with the Federal Party; and in answer to questions by us, what do they say? First of all, in answer to my first question on this subject, they say, "Yes, we have an agreement but we are not prepared to tell you its contents". That is quite sufficient for us. If the people of the country feel that the United National Party Prime Minister—the most popular man in this country today—has difficulty in explaining the solutions, he is certainly in a worse position than Mr. Bandaranaike was at the time of the Bandaranaike-Chelvanayakam Pact. At least Mr. Bandaranaike was in a position to put his solutions forward to be examined at that time by the country and even to be rejected by the country. He had that courage. But what happens here? The United National Party has solutions which cannot be disclosed.

I raised a further question about a speech made by the hon. Member for Kankasanturai (Mr. Chelvanayakam) at Vanniasingham Square, Maviddapuram, some time ago when they held a reception in honour of the Hon. Minister of Local Government. In the course of that speech what did they say? They said that the Tamils are going to regain their lost rights and that the United National Party Government has promised to make Tamil the language of administration in the Northern and Eastern Provinces. I immediately asked the question, "Is that correct", to which the Hon. Prime Minister's answer was, "Yes, we propose to make Tamil the language of administration in the Northern and Eastern Provinces to the extent necessary to implement the Tamil Language (Special Provisions) Bill". I think the hon. Parliamentary Secretary agrees that that is the text of the answer given to me.

Now what does it mean? Does it mean that the Tamil language becomes the language of administration in every institution in the Northern and Eastern Provinces? Does it mean that we are going to run parallel administrations in Sinhala and Tamil in the Northern and Eastern Provinces for ever? Or does it mean that the Tamil people propose to set about learning Sinhala quietly, slowly, without hardship to anybody, starting, shall we say, with the babies who are to be born tomorrow? Or does it mean that we are going to have this language of administration in a dual form, with this duplication for ever and ever? That is the question we ask and to which we have no answer. Of course, you are not obliged to answer.

The hon. Member for Vaddukkodai (Mr. Amirthalingam) referred to the Sinhala people and the Sri Lanka Freedom Party prior to 1965 as being their masters. He referred to the Tamil people as a subject race. All I can say is, the roles are now reversed. You are now the masters in the

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

U.N.P.-Federal Party coalition. We are prepared to accept the position of not being the masters. All we ask is, when you are dealing with the problem try to deal with it in a realistic manner and ensure that this country will be one nation. We have no objections.

We can see the degree to which the Sinhala language is now being moved out of the administration. I shall have far more to say on this matter when we come to the Votes of the Ministry of Agriculture and Food where I shall be able to demonstrate a complete backsliding on the part of the Government and Government officials in regard to the use of Sinhala.

But, if you now feel that you are not a subject race, if you now feel that you have acquired parity, at least with the U.N.P. if not with the Sinhalese, if you feel that you are today in a position to dictate policy and to determine the manner in which this country is to be administered, all I can say is, I hope that you will drop your ultimate objectives, namely, of establishing in one form or another two separate sets of administration in two different languages in two different parts of the country. You will say "you are uniting the country by means of federalism. I say you are dividing it. It is a way of looking at it. If you wish to argue that what you are doing is going to create a situation in which the Sinhala and the Tamil peoples will come closer together, all I can say is, I disagree with you. By your efforts all that you are succeeding in doing is to drive an arbitrary wedge between them, making it impossible for us to become one nation, at least in time to come.

When I made this point in the course of the Second Reading Debate the hon. Member for Paddiruppu (Mr. Rasamanickam) interrupted me. He asked me the question, "Whom are you trying to unify?" My reply was, "We are trying to unify, in the process we contemplate, the peoples of Ceylon, the Sinhala

and the Tamil peoples who must live together as one nation". The answer of the hon. Member for Paddiruppu was significant. His answer was, "That can never be".

So, we are starting with a premise: we are dealing with a U. N. P.-Federal Party Coalition Government whose hopes and aspirations are running in two different directions. It is not sufficient for the Federal Party to object and say to us, "The time limits offered by the S.L.F.P. were insufficient". Of course, they were, in one sense. It is an almost impossible thing to acquire a sufficient knowledge of a language in three years to be proficient in it. I grant that. From time to time what did our Government do? We extended those time limits. Three years became six years. Six years is now becoming nine years. We do not object to that. From the point of view of a country with a history of 2,500 years, nine or ten years is nothing.

But is it going to achieve the objective of unifying the country? Not unless the Federal Party takes a clear and calculated decision to assist their Colleagues of the U. N. P. by withdrawing their objections to encouraging the teaching of Sinhala at least from the primary classes upwards, so that in a generation the problem will solve itself.

But if, on the other hand, the Federal Party does not want the problem solved, if they set their sights on what the Tamil Congress leader describes as parity and what they describe as federalism, all I can say is, it is not the S. L. F. P. that is making it impossible to settle the problem; you have got to blame yourselves. The U. N. P., with at least a common bond of capitalism between you, will be willing, I think, to make far more compromises, be willing, somehow or other, to maintain your strength and support and solidarity, at least for the limited political objective of remaining in power for the rest of the term of this Parliament. But this is a situation in

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

[ඒෆ්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මයා.]

which I respectfully agree with a statement of the hon. Member for Jaffna (Mr. Ponnambalam), leader of the Tamil Congress, that the problem cannot be settled on the basis of a bilateral deal between two political parties of this country. It is the relationship between the Sinhalese and the Tamil people who are concerned, and on this basis, unless the settlement is fair and just and acceptable to both communities, the problem will remain a problem with us and will remain unsolved.

I believe the Tamil Congress has, as its ultimate objective, parity of status on language. That would be so. While I do not agree with the objective, I can confidently state that I cannot help but admire the realistic manner in which the hon. Member for Jaffna at least has understood the procedure and the processes by which this problem is capable of a solution.

Having pointed out to the hon. Member for Vaddukkoddai, who is in a hurry to leave, the nature of the solution which the Sri Lanka Freedom Party has in mind, I wish to tell you that you cannot charge us with being communalists. You can talk of as communalists only such persons who do not really want a solution, who are determined to fan the flames of communal passion, not wanting a solution, and who are determined to obstruct the solution in order to incite persons of different nationalities to hurt one another. The S. L. F. P. has not done that. We have shown you clearly the sort of language you found in the "Siyarata" in the days gone by, the incitements to murder, to pillage, to rob, to loot, contained in the "Siyarata". I shall not quote them again and again, they are already in HANSARD several times over. But the S. L. F. P. maintains that its ultimate objective is one language and one nation within the shores of our Island. If there is a way to achieve that, if the hon. Member for Vaddukkoddai knows of a good way to achieve it,

he can certainly say, "Why do you not divide our Island into two parts in order to unify it?" That is his argument. By federalism, he maintains, he will unify it. But by establishing separate post offices and becoming Postmaster-General he sought to unify it by printing separate stamps. All I can say is, that is not our conception of unity. The United National Party, which has already solved the problem to the satisfaction of the Federal Party, should, therefore, leave the hon. Member for Vaddukkoddai, unless they have taken him into confidence, to say to himself, "I am perfectly confident that there is no problem left to solve, the U. N. P. and the Federal Party between themselves have already solved it." If it is solved why are you talking about it now?

අමිර්තලිංගම් මයා.

(திரு. அமிர்தலிங்கம்)

(Mr. Amirthalingam)

It will be solved.

ඒෆ්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මයා.

(திரு. எப். ஆர். டயஸ் பண்டாரநாயக்க)

(Mr. F. R. Dias Bandaranaike)

Why should you talk about it if you have already solved it, if you have made your agreement, if you have signed your contract, if you have registered them with the appropriate authorities? I suppose all the transactions are perfect, according to the Hon. Minister of Justice, and he is proud if you have solved the problem to his satisfaction. But, whether it is solved or not will ultimately be resolved when the people of the country are called upon to accept or reject the settlement. It is only at that stage that you will be able to see that the political settlements you have worked out are indeed not settlements. The late Mr. Bandaranaike thought so too when he signed the Bandaranaike-Chelvanayakam Pact and the very reverend priests who brought the U. N. P. into power this time were responsible for the destruction of that very pact squatting outside Rosmead Place.

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

[වෛද්‍යාචාර්ය නාගනානන්]

We in this country under this National Government have joined together to bring about unity and to see that we have a united Lanka just as we have a united Switzerland, a united Russia, a united India and a united Pakistan. In one section of Pakistan people talk Hindi, in another Urdu, and in yet another Bengali. In India there are many languages. In Russia too there are many languages. But they are all loyal people. Here in Ceylon, in one generation, the hon. Member for Dompe wants to get rid of the Tamil-speaking people who have lived in this country for thousands of years, who are an entity and who have a culture of their own. He says, "This is not communal. We have got a solution." Hitler too had a solution. He had a solution for the Jews. His solution was to destroy them, to put them in gas chambers. No doubt my Friend in the search of a solution a little further will put all our babies who are born tomorrow in the gas chambers as a way of solving his problem.

Is this philosophy? Is this logic? Is this civilization? I want to know what it is. When we talk of language we are not against the Sinhalese. We are quite prepared to let our children learn Sinhala, but not that the Sinhalese children shall not learn Tamil. Let there be reciprocity. We like our children and our teachers to come to the Sinhala country. Let there be an interchange of students. Let us have that amount of goodwill in the country. Let there be one people who love each other, who are devoted to each other, and who love this country. This country is yours and ours; this is our motherland. Therefore, in a common motherland we become brothers and sisters and work for our land. Why should anyone interfere with our language? Why are these people anxious to destroy our language in one generation? The hon. Member for Dompe says, "That is our solution."

අ. ආ. 5.30

Let me say what we think of our language. A country is ruled in the language of its master. That is an axiom. That has been so since the dawn of time, ever since man was created and ever since man was ruled by man. When Britain ruled Ceylon she was our master. The British ruled us in their official language, English. Before them the Dutch were in Ceylon, and the language was the language of our colonial master, our imperial master. They ruled us in Dutch. Before them there were the Portuguese who ruled us in their language, the language of the imperial ruler.

Since the British went away, are we Tamils to believe that we have got a new master, the Sinhalese-speaking master? Are we going to be ruled by our Sinhalese-speaking brothers? Are we going to be the subjects of Sinhalese imperialism, successors of British imperialism, or are we going to be brothers in unity? That is the question.

The question of language is also a question of freedom and of democracy because the people must rule themselves in their own language. Democracy is the rule of the people by the people for the people. The people of Sinhala *nadu* must rule themselves in the Sinhala language. The people of Tamil *nadu* must rule themselves in the Tamil language. In Germany the rule of the German people by the German people can only be in the German language. In England the rule of the English people by the English people can only be in the English language. Democracy demands that the people shall rule themselves in their own language. If they are ruled in another language, there is no democracy, there is no freedom. That is the essential point.

We are not against the Sinhalese. If you look at history—I do not think my hon. Friend, the Member for Dompe, knows about the history of the Sinhalese language—you will understand that a lasting contribution

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

to the building up of the literature, the philology, the grammar of the Sinhalese language was made by Tamil scholars.

A few days ago the ashes of that great savant, Dr. Ananda Coomaraswamy, were brought to Ceylon. He was a man who did his best culturally to unite the two nations. But it did not mean the suppression or the complete elimination of one section. That is not unity. What is the hon. Member for Dompe talking about? He is talking in terms of utter savagery, not civilization. Will a civilized man think and talk in the way that he did?

Let me tell you on behalf of my Party that we have no objection whatever to learning Sinhala. But we have every objection to the elimination of Tamil. We do object to the Sinhalese people saying, "We will not learn Tamil, but you must learn Sinhala." It is very galing.

I am very glad that the United National Party in their manifesto have stated openly that the public servants in Ceylon are servants not masters. In the olden days of the British imperialist masters, the public servants were the masters, the rulers, and the people were ruled by them. But today they are the servants of the people. So the public servants must serve the people. How can they serve the people? They must serve the people in the language of the people. So, a Tamil public servant in the Sinhalese country—I grant, I am prepared to accept—should be able to serve the Sinhalese people in the Sinhalese language. Similarly, a Sinhalese officer serving in Jaffna or Batticaloa or Mannar should be in a position, should be able—if he is a real public servant, if he is a servant of the public—to serve them in their own mother tongue. That is the essence of the Public Service, that is the essence of a democratic service, that is the essence of good, clean, virtuous thinking; that is not the rude, crude, savage thinking indulged in by the hon. Member for Dompe (Mr. F. R. Dias Bandaranaike) and people like the Member for Walapane

(Mr. T. B. M. Herath) and the Member for Badulla (Mr. B. H. Bandara). Those people—poor fellows—have not been much educated or cultured. But a man like the hon. Member for Dompe, who says he is educated or pretends to be educated and talks much, has now gone down to their level, to a feudal form of civilization.

Let me say at once that we in our Party have always been against the governments of Ceylon until today, until recently. Why? Because we felt that certain fundamental rights of ours had not been safeguarded. Their policy was against our nation. But when we found that the United National Party and gentlemen like the Hon. Minister of Industries and Fisheries and others had seen in a better light, in a broader light, in a more civilized way that there is room for everybody in Lanka, that in Lanka there will always be Sinhalese, there will always be Tamils, we knew that all would be well.

Let me tell the hon. Member for Dompe that there will always be Tamil-speaking people in this country because the Tamils have lived here for 2,500 years. We form an entity. We form a people. We love this country, and this country belongs to us just as much as it belongs to him. We are prepared to serve this country. And I say that although we opposed the Government earlier, we were prepared to form a National Government with the United National Party and other parties like that of the Minister of Industries. Why did we do so? It is to save this country from disunity, and from what is far worse, bankruptcy, from the worst kinds of bribery and corruption and, above all, corruption of the soul, so that our people and our children may not think that foul is fair and fair is foul, or that when you get into power you must loot the country and not serve it; it is to serve our country, our motherland, to work for the progress of our country. We came to serve this country, not to get Ministries for ourselves. If you ask the Hon. Minister of State, he will tell you

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

[වෛද්‍යවාරිය නානෙතන්]

that we could have got three or four or even five Ministries if we had wanted Ministries. We said, "No. Let not the people think that we have joined you to get something for ourselves". We have always avoided getting something for ourselves; we have tried to serve our people and our country. Today our duty is to serve Lanka. If the ship of state of Lanka sinks we cannot either serve the Tamil people or the Sinhalese people. That is why we jointly threw away this brood of Dompes and Attanagallas which brought disgrace to this country.

I am surprised that the hon. Member for Dompe should have come here and referred to the Language of the Courts Act. Those hon. Members who were present on the day, during the last Parliament, when that Bill was taken up will remember what happened. Practically all the Members of the Opposition and a good number—almost the majority—of Members of the Government and even the Cabinet were most anxious to see that the Language of the Courts Bill was revised and made just and equitable in its application. But who was against it? Who was the villain of the piece? The hon. Member for Dompe and his stable companion, the then Minister of Justice, who is now out of the country—and I hope he goes out of this world altogether—were against re-drafting it.

I know how many Members of the Government, both Front Benchers and back-benchers, and Front Benchers of the Opposition pleaded with him. Since they insisted on passing the Bill as it was, the Members of the Government had to vote with the Government.

What does the Language of the Courts Act mean? Today the hon. Member for Walapane (Mr. T. B. M. Herath) spoke about the difficulties that obtain when English is the language of the courts in Sinhalese areas where the people do not know English. Supposing you introduce

Sinhalese into the Tamil districts: You will find that the complainant is a Tamil, all his witnesses are Tamils, the defendant and all his witnesses are Tamils, the lawyers on both sides—learned counsel and proctors—are Tamils, the people who come to the court are Tamils and, perhaps, even the judge may be a Tamil; the Sinhalese language is alien to all of them. Under those circumstances, how can you get justice? How can people understand what they are being told? Is that justice?

Of course, the hon. Member for Dompe does not understand what justice is; he is uncivilized. His speech today was pure and simple political barbarism. Why does he make such statements in a country where there are Tamil-speaking people, where we must live as brothers, where we must live a good and happy life together and help each other? There is an old proverb, "Live and let live". I say that we should live and help to live. Every Tamil man must live and help the Sinhalese man to live; every Sinhalese man must live and help the Tamil man to live. That is unity. That is the unity that you find in Russia and China. He will understand China—he is very close to China. They are multi-lingual and multi-racial states.

If the Ceylon pattern is followed, if the majority, the people who are strong, must completely eliminate the people who are not so strong, then all the minority languages must be destroyed—

මූලාසනයේ මන්ත්‍රී

(தலைமை தாங்கும் அங்கத்தவர்)

(The Presiding Member)

Your time is almost up.

වෛද්‍යවාරිය නානෙතන්

(டொக்டர் நாகநாதன்)

(Dr. Naganathan)

—One minute, Sir—all the minority languages must be destroyed, all the liberties of the people

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

must be destroyed, the democratic rights of the people must be destroyed, and in that way only the Chinese will live in this world. Because they are in the majority they will say, "We must rule". I am sorry that the hon. Member for Dompe is not here; he always avoids a reply. He must be taught not only Sinhalese, Sir, but civilization.

කොඩෙයි ගරු මන්ත්‍රීතුමා කියන මේ පිළි කාව, වණය කවදාවත් හොඳ වෙන්නට ඒපඩරල් පක්ෂය ඉඩ නොදෙන බවයි නල්ලුර් ගරු මන්ත්‍රීතුමා වන දොස්තර නාගනාදන් මහතාගේ කථාවෙන් පෙනී ගියේ. මෙය ඒපඩරල් පක්ෂයට පමණක් සීමා කළ හැකි චෝදනාවක් නොවෙයි. මා හිතන හැටියට, ආණ්ඩු පක්ෂයේ ඉදිරිපස අසුන්වල සිටින අය ගෙන් විශේෂයෙන්ම ගරු රාජ්‍ය ඇමතිතුමා මේ දේශපාලන වණය උද්දා ගෙන, ඒ වණය නිසා දේශ පාලන ප්‍රයෝජන අරගෙන, දේශපාලන වශයෙන් ජීවත් වන්න උත්සාහ කරන දේශපාලන නායකයින්ගෙන් ප්‍රමුඛ ස්ථානය ගන්නා කෙනෙක්.

මේ රාජ්‍ය භාෂා ප්‍රශ්නය දැනට අවුරුදු 10 කටත් වැඩි කාලයක් තිස්සේ අපේ දේශපාලන ශරීරවලට වැළඳී තිබෙන වණයක් බව මාත් පිළිගන්නව. එකල තිබුණු ආණ්ඩුවත් ඊට පසුව තිබුණු ආණ්ඩුවත් දැන් යළිත් බලයට පත් වී සිටින ආණ්ඩුවත් යන දෙකුත් ගොල්ලම මේ වණයෙන් අයුතු දේශපාලන ප්‍රයෝජන අරගෙන, මේ වණය හොඳ කරන්න උත්සාහ නොකර, මේ වණය හොඳ වන්නට ඉඩ නොදී, භාෂා ප්‍රශ්නය නමැති මේ වණය පෙන්වා ගෙන මහජනයා ඉදිරියට ගොස් දේශපාලන හිඟත්තත් බවට පත්වූ බවයි මගේ අදහස.

ප්‍රින්ස් ගුණසේකර මයා. (හබරාදුව)
(திரு. பிழின்ஸ் குணசேக்கரா—ஹபரதுவ)
(Mr. Prins Gunasekera—Habaraduwa)

ගරු සභාපතිතුමනි, අධිකරණ අමාත්‍යාංශයට අදාළ වැය ශීථි කීපයක් තිබුණත් එයින් වැය ශීථි දෙකකට පමණක් මා මගේ කථාව සීමා කරන්න අදහස් කරනව. එනම්, රාජ්‍ය භාෂා දෙපාර්තමේන්තුවත් එයට ඉතාම කිට්ටුවෙන් සම්බන්ධකම් තිබෙන තිනි සම්පාදක දෙපාර්තමේන්තුවත් යන දෙපාර්තමේන්තු දෙක පිළිබඳ වැය ශීථි දෙකයි. මේ විවාදයේදී මට පෙර කථා කළ, ආණ්ඩුවේ සහකාරයන් වූ ඒපඩරල් පක්ෂයේ ගරු මන්ත්‍රීවරුන් දෙදෙනෙක්ම තමන්ගේ කථාවලදී කියා හිටියේ මේ භාෂා වණය උද්දන්නට එපාය, අපි හැම දෙනාම එක්වී මේක හොඳ කර ගන්නට ඕනෑය කියලයි. ඒපඩරල් පක්ෂයේ ඒ ගරු මන්ත්‍රීවරුන්ට තේරෙන භාෂාවෙන් පාර්ලිමේන්තුවේදී කථා කරන්න තරම් ශිෂ්ට සම්පන්න දෙමළ මා නොදන්නා නිසා මට තේරෙන මගේ මාතෘ භාෂාවෙන් මා කථා කරනව. මේ අවස්ථාවේ ඒ මන්ත්‍රීවරුන් දෙදෙනාම මේ ගරු සභාවේ නැති විම ගැන මා කනගාටු වෙනව.

අ. භා. 5.45

වඩිඩුක්කොඩෙයි ගරු මන්ත්‍රීතුමා (ඒ. අමර්නාත්ම මයා.) තමන්ගේ කථාවේදී කීවා. භාෂා ප්‍රශ්නය මේ රටේ දේශපාලන ශරීරයට වැළඳී තිබෙන පිළිකාවක්ය කියා. එය ඇත්ත නම්, ඒ ගරු මන්ත්‍රීතුමාගේ පක්ෂයේ සිටින දොස්තර මහත්මයා ඒ පිළිකාව හොඳ වෙන්න දෙන්නේ නැති දොස්තර කෙනෙක් බවයි තමන්ගේ කථාවෙන් පෙන්නුවේ. සාමාන්‍ය දොස්තර කෙනෙක් නම් වණයක්, පිළිකාවක් තිබුණාම වෙදකම් කර එය හොඳ කර ගන්නට උත්සාහ කරනව. එහෙත්, වඩිඩුක්

ගරු මන්ත්‍රීවරයෙක්
(கௌரவ அங்கத்தவர் ஒருவர்)
(An hon. Member)
ඒකට කළ යුතු වෙදකම මොකක්ද?

ප්‍රින්ස් ගුණසේකර මයා.
(திரு. பிழின்ஸ் குணசேக்கரா)
(Mr. Prins Gunasekera)
වෙදකම මම පෙන්වා දෙන්නම්. රාජ්‍ය භාෂා ප්‍රශ්නය වැනි බරපතල ප්‍රශ්නයක්, මේ ගරු සභාවට මහජන මතයෙන් තේරී ඇතිව ඇමති බලතල ලබා සිටින කෙනෙකුට බාරදී නොමැතිවීම ගැන මේ විවාදයට සම්බන්ධවන විට මූලිකම මා මගේ කනගාටුව පළ කරන්නට ඕනෑ. මෙය මේ රටේ දේශපාලන ජීවිතයේ කොයිතරම් බරපතල කොයිතරම් වැදගත් ප්‍රශ්නයක්ද කියන එක 1956 යේ සිට මේ දක්වා පැවති හැම මැතිවරණයකදීම ඉතාම වේගවත් ජාතික ප්‍රශ්නයක් හැටියට හැමදෙනාම කතාබහ

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

[ප්‍රින්ස් ගුණසේකර මය.]

කීර්මෙන් හා වාද කීර්මෙන්ම ඔප්පු වී තිබෙනවා. ඒ තරම් බරපතල ජාතික ප්‍රශ්නයක් නම් ඒ ප්‍රශ්නය විසඳීම පිළිබඳ වගකීම නියෝජිත මන්ත්‍රී මණ්ඩලයේ ගරු ඇමතිතුමකු වෙත පවරන්නට ඕනෑ. පාර්ලිමේන්තු ලේකම්තුමා වගකීම් රහිත කෙනෙකුයයි මා මෙයින් අදහස් කරන්නේ නැහැ. නමුත් මේ තරම් බරපතල ජාතික ප්‍රශ්නයක් විසඳීම පිළිබඳ වගකීම මීට වඩා වගකීම් සහිත නියෝජිත මන්ත්‍රී මණ්ඩලයේ ගරු ඇමතිතුමකුට පැවරිය යුතුව තිබෙන බවයි මා කියන්නේ. මේ ප්‍රශ්නය පිළිබඳව බොහෝ විටම පිළිතුරු දියයුතුව තිබෙන්නේ කැබිනට් මණ්ඩලයේ ඇමතිවරුන්ම නිසා එසේ කළා නම් තත්ත්වය මීට වඩා සතුටුදායක බව මගේ හැඟීමයි.

ඇත්ත වශයෙන්ම මේ ප්‍රශ්නය විසඳීමේ වගකීම කැබිනට් මණ්ඩලයේ වෙනත් ඇමතිවරයකු වෙත නොව ගරු අගමැතිතුමා වෙතම පවරා ගන්නවා නම් වඩාත් හොඳය කියා මා කල්පනා කරනවා. රාජ්‍ය භාෂා ප්‍රශ්නය ඒ තරම් වැදගත් බව මේ රජයේ පළමුවන රාජ්‍යසන කථාවෙන්ම පිළි අරගෙන තිබෙනවා. ප්‍රශ්නයේ බරපතලකම පිළිඅරගෙන තිබුණත් මා කරන එකම චෝදනාව නම් අවංකව ප්‍රශ්නය විසඳීමට මොනම පියවරක්වත් මේ දක්වා නොගැනීමයි. මේ නියෝජිත මන්ත්‍රී මණ්ඩලයේදී නොයෙකුත් ප්‍රතිඥා දෙනවා ප්‍රශ්නය විසඳීමට කටයුතු කරනවාය කියා. නමුත් 1956 සිට අද දක්වා බලයේ සිටි ආණ්ඩුව වත් බලයේ සිටින මේ ආණ්ඩුව වත් මේ ප්‍රශ්නය ගැන දීර්ඝ ලෙස, පෘථුල ලෙස, ශාස්ත්‍රීය ලෙස කරුණු සොයා බලා එය විසඳන්නට මොනම උත්සාහයක්වත් ගෙන නැති බව මා කණගාටුවෙන් ප්‍රකාශ කරනවා.

1956 සිට මේ දක්වා රාජ්‍ය භාෂා ප්‍රශ්නය සම්බන්ධයෙන් මේ ගරු සභාව සම්මත කර පනවා තිබෙන පනත් තුනක් තිබෙනවා. පළමුවෙන්ම 1956 දී රාජ්‍ය භාෂා පනත පැනවූවා. ඊළඟට 1958 දී දෙමළ භාෂාව පිළිබඳව පනත පැනවූවා. 1960 දී අධිකරණයේ භාෂාව පිළිබඳ පනත පැනවූවා. ඒ විධියට පනත් තුනක් තිබෙනවා. ප්‍රථමත් තරම් කෙටියෙන් මේ පනත් තුන මොනවාද කියා විග්‍රහ කරන්නට මා අද හස් කරනවා.

1956 ජූලි මස 7 වන දින පනවා තිබෙන ප්‍රථම රාජ්‍ය භාෂා පනතේ එකම වගන්තියක්වත් මේ දක්වා හරිහැටි ක්‍රියාවේ යොදා නැති බව මා ප්‍රකාශ කරන්නේ කණගාටුවෙනුයි. පසුගිය දවස්වල වෘත්තීය සමිති නියෝජිත පිරිසක් සමග ගරු අගමැතිතුමා කළ සාකච්ඡාවකදී ඒ රාජ්‍ය භාෂා පනතේ එකම වගන්තියක්වත් වෙනස් කරන්නේ නැත කියා ගරු අගමැතිතුමා ප්‍රතිඥාවක් දී තිබෙන බව අප පත්‍ර මාගී යෙන් දුටුවා. මේක අප අවුරුදු ගණනාවක් තිස්සේ බොහෝ දේශපාලන නායකයින්ගෙන් අසා පුරුදු කථාවක්. අපට වුවමනා කරන්නේ පනතේ තිබෙන අකුරක්වත් වෙනස් නොකරනවාය කියන ප්‍රතිඥා නොවෙයි. මේ රටේ භාෂා ප්‍රේමීන්ට වුවමනා කරන්නේ මේ තිබෙන භාෂා පනතේ එක වචනයක්වත් වෙනස් නොකර එය හරි හැටි ක්‍රියාත්මක වනවා දැකීමටයි. අපේ පැමිණිල්ල, අපේ කණගාටුව, අපේ චෝදනාව ඒ භාෂා පනත් තුනෙන් එක පනතක්වත් මේ දක්වා ක්‍රියාත්මක නොකිරීම ගැනයි. ඒ නිසා රාජ්‍ය භාෂාව හරිහැටි නොතේරුණත් මා පාර්ලිමේන්තු ලේකම්තුමාගෙන් රාජ්‍ය භාෂාවෙන් ඉල්ලා සිටින්නේ ඒ පනතේ වචන දෙක තුනක්වත් මේ ඉදිරි අවුරුදු කීපය තුළදී හරිහැටි ක්‍රියාවේ යොදන ලෙසයි.

එක්සත් ජාතික පක්ෂයේ නායකයන් බොහෝ සභානවලදී කියනවා, අපි රාජ්‍ය භාෂා පනතේ එක අකුරක්වත් එක ඇල පිල්ලක්වත් වෙනස් කරන්නේ නැත කියා. නමුත් භාෂා ප්‍රශ්නය විසඳන්නේ කොහොමද කියා ඒ අය ටිකක්වත් සිතා බලා තිබෙනවද කියා මා ප්‍රශ්න කරන්නට සතුටුයි. තර්කවලදී නම් කියනවා පපුවට අත තබා අසන්නටය කියා. නමුත් මම එහෙම කියන්නේ නැහැ. ඒ අයගේ පපුවට අත තබා තට්ටු කළාම සිංහල පිළිබඳව බොල් හඬක් නැගෙන්නේ. එක්සත් ජාතික පක්ෂයේ නායකයන්ගේ පපුවලින් සිංහල භාෂාවට කිසිම ආශාවක් ආදරයක් නැති බොල් හඬක් නිකුත් වන බව අත තබා බැලුවොත් පෙනී යනවා ඇති. ඒ නිසා පපුවට අත තබා තට්ටු කර බලන්නට ය කියා මා කියන්නේ නැහැ.

1965-66 අයවැය ලේඛනය අපි විකක් පෙරළා බලමු. රාජ්‍ය භාෂා පනත ක්‍රියාවේ යෙදීමට මීට ඉහත අවුරුදුවලට වඩා ශතයක් වත් වැඩිපුර මුදලක් මේ අයවැය ලේඛනයෙන් වෙන් කර තිබෙනවාද?

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත හා සම්බන්ධ අයවැය ඇස්තමේන්තුව පෙරළා බලන්න. සිංහල භාෂා පනත රැක දෙනවාය කියමින් මුළු රටම රැවටීමට උත්සාහ කරන නමුත් ඇත්ත වශයෙන්ම පසුගිය ආණ්ඩුවෙන් කරගෙන ගිය වැඩ පිළිවෙලට වඩා යමක් ක්‍රියාත්මක කිරීමට මේ ආණ්ඩුවෙන් වුවත් පියවරක් නොගෙන තිබෙන බව එතකොට නමුත්තාත්සෙට පැහැදිලි ලෙස පෙනී යනවා ඇති.

මා කියන කාරණය වඩාත් හොදින් තේරුම් ගත හැකි වන සේ නිදර්ශනයක් වශයෙන් අධිකරණ අමාත්‍යාංශයේ රාජ්‍ය භාෂා දෙපාර්තමේන්තුවේ වැය ඇස්තමේන්තුව ගැන සඳහන් කරන්නම්. 1965 ඔක්තෝබර් 1 වැනිදා සිට 1966 සැප්තැම්බර් 30 වැනිදා දක්වා වූ මුදල් වර්ෂය සඳහා ලංකාණ්ඩුවේ අය හා වැය ඇස්තමේන්තු දැක්වෙන පොතේ K 62 වැනි පිටුව බලමු. එහි සඳහන් වන හැටියට රාජ්‍ය භාෂා දෙපාර්තමේන්තුව විසින් 1964-65 ආදායම් වර්ෂය තුළදී වැය කරනු සඳහා පසුගිය ආණ්ඩුව විසින් වෙන් කරන ලද මුදල රුපියල් 14,53,594 ක් බව පෙනෙනවා. ඒ පිටුවෙම මේ ආණ්ඩුව විසින් 1965-66 ආදායම් වර්ෂය තුළ එම දෙපාර්තමේන්තුවේ වැඩ කටයුතු සඳහා වෙන් කරන්නට යෝජනා කරන මුදල රුපියල් 14,65,560ක් බව පෙන්වා දී තිබෙනවා. මේ ඉලක්කම් අතර විශාල වෙනසක් ඇත්තේ නැහැ. සුළු වැඩිවීමක් තිබෙන බව සැබෑ නමුත් ඒ වෙනස තිබෙන්නේ විශේෂ දෙපාර්තමේන්තුවක් හෝ විශේෂ නිලධාරි මණ්ඩලයක් හෝ වෙනත් විශේෂ වැඩ පිළිවෙලක් හෝ ඇති කිරීම නිසා නොව, පසුගිය අවුරුද්දේ සේවයේ යෙදී සිටි නිලධාරීන්ට ඉදිරි වර්ෂය තුළදී ලැබිය යුතුව තිබෙන වාර්ෂික වැටුප් වැඩිවීම නිසා ගෙවීමට සිදු වන අමතර මුදල ඇස්තමේන්තුවට ඇතුළු කිරීම නිසයි. අලුතින් භාෂා පනත ක්‍රියාත්මක කිරීම සඳහා යෙදූ කිසියම් ක්‍රියා මාර්ගයක් නිසා වැඩි වූ දෙයක් නොවෙයි. ඒ වැය ශීර්ෂයේ වැඩි වීම.

නව දුරටත් පරීක්ෂා කර බලමු. අධිකරණ අමාත්‍යාංශය යටතේ පවතින හැම දෙපාර්තමේන්තුවක්ම සෝදිසි කර බලන්න පුළුවනි. රාජ්‍ය භාෂා දෙපාර්තමේන්තුව හෝ වේවා, නීති කෙටුම්පත් සම්පාදක දෙපාර්තමේන්තුව හෝ වේවා පරීක්ෂා කර බැලුවොත් නමුත්තාත්සෙට පෙනී යනවා ඇති, පසුගිය ආදායම් වර්ෂය තුළ සිටි නිලධාරීන්ගේ ගණන වැඩි වෙලා නැති බව. ඒ හැම දෙපාර්තමේන්තුවකම නිලධාරි සංඛ්‍යාව එහෙමමයි ලබන ආදායම් වර්ෂයටත් තිබෙන්නේ. එහෙම නම්, ගිය වර්ෂය තුළ පසුගිය ආණ්ඩුව විසින් ක්‍රියාත්මක කිරීමට අපොහොසත් වූ දේවල් කරන්නට අප බලාපොරොත්තු වෙනවාය කියා අවංකව කියන්නේ කොහොමද? අය වැය යෝජනා යටතේ ගිය අවුරුද්දේ ණිටපු නිලධාරීන්ම ඒ විධියටම ක්‍රියා කරනවා නම්, පසුගිය ආණ්ඩුවට දොස් පවරමින්, ඒ ආණ්ඩුව භාෂා පනත ක්‍රියාත්මක කිරීම සඳහා සැහෙන විධිවිධාන යෙදුවේ නැහැයි කියමින්, මේ ආණ්ඩුවත් අලුතින් කිසිම විධිවිධානයක් ඇති කරන්න පියවරක් අරන් නැත්නම් තමන් මේ භාෂා පනත ක්‍රියාත්මක කරනවාය කියන්නේ කොහොමද? මේ වැය ඇස්තමේන්තුවලින් සතයක් වත් අමුතුවෙන් නොයොදා, කලින් සිටි නිලධාරීන් ලවා භාෂා පනත ක්‍රියාත්මක කරවන්නේ කොහොමද? නීති කෙටුම්පත් සම්පාදක දෙපාර්තමේන්තුවේ වියදම් ශීර්ෂයත් පෙරළා බලමු. ඇත්ත වශයෙන්ම මේ ප්‍රශ්නය විසදීම සඳහා නියම අවබෝධයක් නැතිව, අවංක උත්සාහයකුත් නොගෙන රාජ්‍ය භාෂා පනත ක්‍රියාත්මක කරන්නේ කොහොමද? මේ විධියට නම් ඒ සඳහා අවංක පියවරක් ගන්න බැරි බව මා කෙලින්ම කියනවා. ඇත්ත වශයෙන්ම රාජ්‍ය භාෂා පනත ක්‍රියාත්මක කරන්න වුවමනාවක් තිබෙනවා නම් පළමුවෙන්ම එය පටන් ගත යුත්තේ මේ ගරු සභාවෙන්, නීති කෙටුම්පත් සම්පාදක දෙපාර්තමේන්තුවෙන්, උසාවිවලත් බව කියන්න කැමතියි. මේ ආයතන තුනේම රාජ්‍ය භාෂාව කොයි විධියට ක්‍රියාත්මක වෙනවද කියා කල්පනා කර බලමු. අපි ඒ කාරණය හරි හැටි පරීක්ෂා කර බලමු. මේ ගරු සභාව ඉදිරියට

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

[ප්‍රින්ස් ගුණසේකර මයා.]

එන කිසිම සිංහල පනතක් උසාවිය ඉදිරියේදී පිළිගන්න නීතියක් හැටියට මේ තාක් සම්මතයක් නැත්නම් සිංහල රාජ්‍ය භාෂා පනත කියන එකේ තේරුම මොකක් ද? අද උදේ පනත් කෙටුම්පත් පිළිගත් වන අවස්ථාවේ මේ ගරු සභාවට පනත් කෙටුම්පත් තුනක් ඉදිරිපත් කර තිබෙනවා. ඒ එක් එක් කෙටුම්පත සිංහලෙන් සහ ඉංග්‍රීසියෙන් ඉදිරිපත් කරන්න යෙදුණා. ඒ පනත් කෙටුම්පත් තුනේ නම් මම කියවන්නම්. සාප්පු සහ කාර්යාලීය සේවකයන් පිළිබඳ (සේවය හා වෙනත් විධිමත් කිරීමේ) (සංශෝධන) පනත් කෙටුම්පත, ප්‍රසූතිකාධාර (සංශෝධන) පනත් කෙටුම්පත, රජයේ නිවාස (සවිමත් වය ආපසු ලබාගැනීමේ) පනත් කෙටුම්පත, යනු ඒ පනත් කෙටුම්පත් තුනයි. මේ කෙටුම්පත් තුනම සිංහලෙන් සහ ඉංග්‍රීසි යෙන් ඉදිරිපත් කර තිබෙන නමුත් එයින් මේ ගරු සභාව විසින් සම්මත කරනු ලබන්නේ සිංහල භාෂාවෙන් තිබෙන කෙටුම්පත ද, එහෙම නැත්නම් ඉංග්‍රීසි භාෂාවෙන් තිබෙන කෙටුම්පත ද? මේ ගරු සභාවෙහි බල පාත ස්ථාවර නියෝග යටතේ—13 වන ස්ථාවර නියෝගය වෙන්ම ඕනෑම—සඳහන් කර තිබෙනවා, අපේ වැඩ කටයතු සිංහලෙන්—රාජ්‍ය භාෂාවෙන්—කරන්න පුළුවන් කියා. එහෙත් වැඩිපුරම ඉදිරිපත් වන්නේ ඉංග්‍රීසි පනත්. එතකොට මේ ගරු සභාවේ ක්‍රියාත්මක වන්නේ සිංහල පනතද, ඉංග්‍රීසි පනතද? මේ ගරු සභාවෙන් සම්මත කරන්නේ සිංහල පනතද ඉංග්‍රීසි පනතද? මේ විධියට වැඩ කරගෙන යාම මුළු රටම අවුලෙන් අවුලට ගෙන යාමක් නොවෙයිද? මේ ගෙන යන වංචාව සහ ප්‍රෝඩාව නිසා සිදු වන්නේ කුමක්ද? තවත් අවරුදු පහක් හයක් ගිය තැන මේ රටේ නීතිගත ග්‍රන්ථ තුළට ඇතුළු වෙනවා, ඉංග්‍රීසි සහ සිංහල පනත් රාශියක්. ඊට පස්සේ තවත් නීතියක් පනවන්න වේවි, පසුගිය අවරුදුවල මේ ගරු සභාවේ දුරදිග නොබලා කරපු මේ නීති සම්පාදනය නිසා, අප මෙයින් පස්සේ පිළිගන්නේ අහවල් නීතිය පමණක් කියා.

එම නිසා මා බලාපොරොත්තු වෙනවා මේ ප්‍රශ්නය ගැන මෙයට වඩා ශාස්ත්‍රානුකූලව සොයා බලා, රාජ්‍ය භාෂා පනත සිංහල

මිනිසුන් කෙරෙහි දෙමළ මිනිසුන් කෙරෙහි වර්තමාන පාලන යන්ත්‍රය කෙරෙහි කොයි විධියට බලපානවාද කියා ශාස්ත්‍රානුකූලව—විද්‍යානුකූලව—සොයා බලා, මේ භාෂා පරිවර්තනයට ගැලපෙන නිර්දේශ ඉදිරිපත් කරන්න පුළුවන් කොමිටියක් මගින් තමුන්තාත්සෙලාගේ ආණ්ඩුව උපදෙස් ලබාගන්නවා ඇත කියා. මෙය දේශපාලන ප්‍රශ්නයක් හැටියට හිතන්න එප. ඊට වඩා බරපතල ජාතික ප්‍රශ්නයක් හැටියට හිතන්න. තමුන්තාත්සෙල ආණ්ඩු පක්ෂයේ සිටින විට සිංහල දෙමළ සමගිය ගැන කථා කලා. විරුද්ධ පාර්ශ්වයට ආවාම ඒක අමතක කරදමා, දෙමළ සිංහල හේද ඇති කර එයින් ප්‍රයෝජනය ගන්න බලනවා. ඒ විධියට කල්පනා කරන්නේ නැතුව, භාෂා ප්‍රශ්නය විසඳන්න නම්—මේ කියන වණය සදකාලීක හොඳ කර ගැනීමට නම්—විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ දේශපාලන පක්ෂ වල සහයෝගය ඇතුළු ක්‍රියා කරන ලෙස මා මතක් කරනවා. මා හිතනවා, මේ ජාතික ප්‍රශ්නය විසඳා ගැනීමේදී තමුන්තාත්සෙලාට අවශ්‍ය සහයෝගය විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ වගකිව යුතු දේශපාලන නායකයින් ගෙන් ලැබෙනවා ඇත කියා.

සිංහලත් දෙමළත් ගැන කථා කරමින් සමහරුන් සිංහලට හා දෙමළට සමතාන් දෙන්න එපාය කියා විරුද්ධ වෙමින් ගෙන යන ව්‍යාපාරය නිසා ඇත්ත වශයෙන්ම සිදු වී තිබෙන්නේ දෙමළට සිංහලට සමතාන් ලැබීම හා ඉංග්‍රීසියට විෂම තැනක් ලැබීමයි. දැන් හැම දෙයක්ම කෙරෙන්නේ ඉංග්‍රීසියෙන්. සිංහලටත් දෙමළටත් දෙවැනි තැන—ලැබී තිබෙන සමතාන්—එයයි. නොලැබිය යුතු සමතාන් මේ නිසා සිංහලටත් දෙමළටත් ලැබී තිබෙනවා. ඉංග්‍රීසියෙන් හැමදෙයක්ම වාගේ සිදුවීගෙන යනවා. එම නිසා ඉංග්‍රීසියට විෂම තැන ලැබීම නවතා දමා රාජ්‍ය භාෂා පනත හරිහැටි ක්‍රියාවේ යොදවන්නට තමුන්තාත්සෙලා උත්සාහ ගන්න. විශේෂයෙන් පෙබරල් පක්ෂයේ මන්ත්‍රීවරුන්ට මම කියා සිටිනවා. ඔවුන් දෙමළ ජනතාව—දැන් කර ගෙනයන විධියට—රටටත්තේ නැතුව, ඔවුන්ට එහි යථා තත්ත්වය තෝරාදී ඔවුන් සිංහල ජනතාව කෙරෙහි කුලප්පු කරවන්නේ නැතුව, මේ ප්‍රශ්නය විසඳන්න උත්සාහ ගන්නා ලෙස. වඩිනුකිකොඩෙයි ගරු මන්ත්‍රීතුමා

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

(ඒ. අමීර් නලිංගම් මයා.) දෙමළ භාෂා විශේෂ විධිවිධාන පනත ක්‍රියාවේ යෙදීමට මේ ආණ්ඩුව ප්‍රතිඥා දී තිබෙනවාය කියා ප්‍රකාශ කළා. මම කනගාටුවෙන් චුණත් අහනව ඒ මන්ත්‍රිතුමාගෙන්, දෙමළ භාෂා පනත සිංගක් වත් කියවා තිබෙනවාද කියා. ඇත්ත වශයෙන් දෙමළ භාෂා පනතෙහි 2 වන වගන්තිය යටතේ දැන් ඒ පනත නීති ගත පනතක් නොවෙයි. ඔබතුමාට මගේ තර්කය සනාථ කිරීමට දෙමළ භාෂා පනතෙහි අවසන් වගන්තිය—7 වන වගන්තිය—කියවන්නම්.

“This Act shall have effect subject to such measures as may have been or may be adopted under the proviso to Section 2 of the Official Language Act, No. 33 of 1956, during the period ending on the 31st day of December 1960.”

ඒ කියන්නේ, මේ භාෂා පනත යටතේ කිසියම් රෙගුලාසියක් පැනවිය හැකි නම් නියෝගයක් නිකුත් කළ හැකි නම් එය කළ යුත්තේ, 1960 දෙසැම්බර 31 වනදා දක්වා පමණයි. වෙනත් වචනවලින් කිය නවා නම් පෙබරල් පක්ෂය අද මහජනතාව ඉදිරියට, දෙමළ ජනතාව ඉදිරියට දමන්න හදන මේ දෙමළ භාෂා පනත නීතිගත පණතක් නොවෙයි. අහෝසි වුණු, බලයක් නැති පනතක්. එම නිසා මේ විධියේ දේව ලින් දෙමළ ජනතාව රවටන්න එපා, නොමග යවන්න එපා. ඇත්ත කියන්න. එක්සත් ජාතික පක්ෂය සමග ඇති ගිවිසුම මේ පණත ක්‍රියාවේ යොදවන්න නම් එහෙම නම් එක්සත් ජාතික පක්ෂයට එය නීතිගත කිරීම සඳහා, මේ සභාව ඉදිරියට ගෙන එන්නට වේවි. එම නිසා මම මේ විවාදයේදී දෙපක්ෂයෙන්ම ඉල්ලා සිටින්නේ සිංහල—දෙමළ අතරේ හේදයක් ඇතිකර, ඉංග්‍රීසිය සදාකාලික රජකරන තත්ත්වයක තබන්නේ නැතුව, මේ රටේ සාමාන්‍ය මිනිසුන්ගේ භාෂාවන් වන සිංහලටත්, දෙමළටත්, ඒ ඒ භාෂාවන්ට ලැබිය යුතු සුදුසු තැන් ලැබෙන පරිදි ක්‍රියා කරන ලෙසයි. මගේ කථාව කෙළවර කරන්නට කලින් තවත් එක කාරණයක් මතක් කරන්නට තිබෙනව. මේ භාෂා ප්‍රශ්නය උසාවිවලට කොයි අන්දමින්ද බලපාන්නේ යන්න 1957 දී ගරු අධිකරණ ඇමති වරයා වෙත මා සන්දේශයක් ඉදිරිපත් කළා. ඒ සන්දේශයෙන් උසාවිවලට සිංහල

රාජ්‍ය භාෂාව කොයි විධියෙන් වැද්දගත යුතුද යන්න ගැන කරුණු කීපයක් මා යෝජනා කර සිටිය. ඒ සන්දේශය මගේ කථාවට ඇතුළත් කරන ලෙස මා දැන් එය තමුන්තාන්සේ ඉදිරියට පත් කරනව*

ගරු මන්ත්‍රිවරුන් ඉදිරිපත් කළ කාරණයක් වන, උසාවියේ සිංහල—දෙමළ නැති කම නිසා නඩුකියන්නන්ට සිදුවන බර පතල හානිය වැළැක්වීමේ චේතනාවෙනුයි. මා ඒ සන්දේශයෙහි සඳහන් යෝජනා ඉදිරිපත් කළේ. එහෙත් මට කනගාටුයි, කියන්න, අවුරුදු 8ක් ගත වෙලත් මේ යෝජනාවලින් එකක්වත් තවම ක්‍රියාත්මක වී නැහැ කියා. සිංහල—දෙමළ සම්බන්ධයක් ඇති කරන්නට; සිංහල—දෙමළ මිත්‍රත්වයක් ඇති කරන්නට, ප්‍රතිඥා දී තිබෙන මේ ආණ්ඩුවෙන් ඒ ගැන විමසීල්ලෙන් ක්‍රියා කර උසාවියට සිංහල දෙමළ ඒ ඒ අවස්ථාවට සුදුසු විධියට යොදා ගන්න පියවර ගන්නා මෙන් ඉල්ලමින් මගේ කථාව කෙළවර කරනව.

*** ඉදිරිපත් කරන ලද සන්දේශය මෙසේයි :**
 අප ඉදිරිපත් කරන සංදේශයට ඇතුළත් කිරීමට යෝජනා කර ඇති වැඩ ක්‍රමයේ කෙටුම්පත උසාවියේ සිංහල

වැඩ ක්‍රමය :
 හැම උසාවියකම පිළිගත් රාජකාරි භාෂාව සිංහල විය යුතුයි.

- මේ අනුව :—**
1. නඩුවක පැමිණිල්ල, උත්තරය, සංශෝධන, තීන්දු කළ යුතු කරුණු නඩු වාර්තාව නඩු තීන්දු ආදී නඩුවේ හැම අවස්ථාවක් ම පිළිබඳ විස්තරය සිංහලෙන් තිබිය යුතුය. නඩු තීන්දුවට විරුද්ධ ඇපැල සිංහලෙන්, ඇපැල් තීන්දුව සිංහලෙන්.
 2. නැ/උ පළාත්වල උසාවිවල නඩු විභාගය දෙමළෙන් එහෙත් ඒ පළාත්වල වුවද නඩුවේ පැමිණිල්ල, උත්තරය ආදී සියල්ල සිංහලෙන්, නඩු තීන්දුවද සිංහලෙන්, ඇපැල සිංහලෙන්, දෙමළ නඩු විභාගය තෝල්කයිත් මාර්ගයෙන් සිංහලට හරවා වාර්තා කළ යුතුයි. නැ/උ පළාත්වල විනිශ්චයකාර වරුන් දෙමළ-සිංහල දෙකම හොදින් උගත් අය නම් වඩාත් මැනවි.

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

[ප්‍රින්ස් ගුණසේකර මයා.]

3. නා/උ පළාත් වල නඩු කියත්තත් ගේ පහසුව සඳහා හැම නඩුතීන්දුවකම නඩු කියන අය ඉල්ලා සිටි කල්හි පිළිගත් දෙමළ පරිවර්තකයන් ලබාදිය යුතුයි.

4. පොලිසියේ පැමිණිලි පොතේ සටහන් ද සිංහලෙන්ම විය යුතුයි. නා/උ. පළාත් වල පැමිණිලි දෙමළෙන් සටහන් කොට, පැමිණිලි ඉදිරිපත් කරන විට එහි සිංහල පරිවර්තනයක් මත නඩුව පැවරිය යුතුයි.

මේ වැඩපිළිවෙළ ක්‍රියාවට නැංවීමට නම්:—

1. නීතිය සිංහලෙන් තැබිය යුතුයි.
2. විනිශ්චයකාරවරුන් සිංහල දත යුතුයි.
3. නීතිඥයින් සිංහල දත යුතුයි.
4. උසාවියේ ලඝු ලේඛන-ලිපිකාර සේවකයින් සිංහල ලඝු ලේඛන-ටයිප් කරුවන් විය යුතුයි.
5. නීති පදාර්ථය විස්තර කරන පිළිගත් පදමාලා වක් තිබිය යුතුයි.

1 නීතිය සිංහලෙන් :

අ. නීති ව්‍යවස්ථා මාලාව සිංහලට පෙරලීම.

(ආ) නීති කෙටුම්පත් දෙපාර්තමේන්තුවට සිංහල උගත් සහකාර නිලධාරීන් සැහෙන ගණනක් පත් කිරීම.

(ඇ) අලුතින් පනවන නීති සියල්ල එක්වරම සිංහලෙන් කෙටුම්පත් කිරීම.

(ඈ) “නොලියැවුණ, පිළිගත්” ව්‍යවහාර පොදු නීතිය” සම්බන්ධයෙන් දැනට පවත්නා ඉංග්‍රීසි පොත්ම භාවිතය කළ හැකිය. නඩු තීන්දු වාර්තා ග්‍රන්ථ වුවද සිංහලට පරිවර්තන කිරීම අවශ්‍ය නොවේ. තර්ක කිරීමේදී ඒ තීන්දු ඉංග්‍රීසියෙන්ම ගෙන හැර පා සඳහන් කළ හැකිය.

(ඉ) රටේ බලපවත්වන සියළු නීති සම්පිණ්ඩනය කොට, ග්‍රන්ථාරූඪ කරනු සඳහා නීති සංගායනා කොමිසමක්” පත් කළ යුතුය. මෙහි කටයුතු ඉංග්‍රීසියෙන් සිදුවීම නොවැළැක්විය හැකි බැවින් මේ කොමිසම කාර්යාරම්භ කරනවාත් සමගම එයින් සංගාහිත නීතිය සිංහලට පරිවර්තනය කළ හැකිය. සංගායනා කොමිසම වැඩ ගමාර කර මාස කීපයක් ඇතුළත අංග සම්පූර්ණ නීති ග්‍රන්ථ මාලාව සිංහලෙන් සකස් කළ හැකිය. වර්තමාන නඩු තීන්දු වාර්තා ග්‍රන්ථ පරිවර්තනය අනවශ්‍ය වන්නේ එහෙයිනි.

(ඊ) නීති විෂයයන් පිළිබඳ හැම ග්‍රන්ථයක් ම සිංහලෙන් තිබීමද අනවශ්‍යය. උසාවියේ සිංහල වැඩ කිරීමෙන් අදහස් කරන්නේ නඩු කියන අයට උසාවියේ සිදුවෙන දේ තේරුම් යන පරිදි විභාගය පැවැත්වීමයි.

2. විනිශ්චයකාර වරුන්ගේ සිංහල දැනීම.

(අ) නීතිය විවරණයටත්, නඩු තීන්දු ලිවීමටත් ප්‍රමාණවත් වූ ව්‍යාකරණානුකූල ශාස්ත්‍රීය භාෂාඥනයක් විනිශ්චයකාර වරුන් සතු විය යුතුයි.

(ආ) අවුරුදු දෙක තුනක් ඇතුළත මේ දැනීම ලද හැකි වන පරිදි ඔවුන්ට පහසුකම් සැලසිය යුතුයි. මෙය නීති විද්‍යාලයට හෝ නීති අධ්‍යාපන මණ්ඩලයට පැවරිය හැකිය.

3. නීතිඥයින් ගේ සිංහල දැනීම :

(අ) නීති විද්‍යාලය නීතිඥයින්ට සිංහලෙන් පුහුණුවක් දීම වහාම ආරම්භය යුතුයි.

(ආ) යටත් පිරිසෙයින් අවසාන වමේදී පැමිණිලි හා උත්තර බැඳීම පිළිබඳ විෂය සිංහලෙන් ඉගැන්විය යුතුයි.

(ඇ) පැරණි සිංහල ව්‍යවහාර නීතිය, විහාර නීතිය, තේසවලමේ, මුස්ලිම් නීතිය ආදී විෂයයන් සිංහලෙන්ම ඉගැන්විය හැකිය.

(ඈ) සිංහල නොදත් ජ්‍යෙෂ්ඨ නීතිඥයින්ගේ පහසුව තකා නීති විද්‍යාලයට විශේෂ අභ්‍යාස පංති මාලාවක් සකස් කළ හැකිය.

(ඉ) නීති විද්‍යාලය ප්‍රවේශ කොන්දේසි අවශ්‍ය පරිදි සංශෝධනය කොට, උසස් සිංහල විභාග වලින් සාමාර්ථය ඕනෑ කරන පරිදි පැනවිය යුතුයි.

4. අධිකරණ ලිපිකාර සේවය :

(අ) සිංහල ලඝු ලේඛනය හා ටයිප් ගැසීමෙහි දක්ෂ ලිපිකාර සේවක මණ්ඩලයක් වහාම පුහුණු කරවා ගත යුතුයි.

(ආ) දෙමළ පළාත් වලට අවශ්‍ය වන තුන් භාෂාවම දත් භාෂා පරිවර්තකයින් පුහුණු කළ යුතුයි.

5. නීති පද මාලාව :

(අ) උසාවිය පිළිගත් සරීර වූ සම්මත පද මාලාවක් හා සම්මත කළ අර්ථ විවරණ යක්ද සකස් කළ යුතුයි. මේ ශබ්ද කෝශය අවුරුදු කීපයක භාවිතයෙන් පසු පද මාලාවට සරීර අම් එක්වූ විට අත්හැර දැමිය හැකිය.

කාලසීමාව :

මේ මූලික අවශ්‍යතාවයක් සම්පූර්ණ කර ගැනීම සඳහා කොපමණ කාලයක් අවශ්‍යද යන්න මිලඟට පිළිතුරු දිය යුතු ප්‍රශ්නයයි

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

නීති ව්‍යවස්ථා මාලාව පරිවර්තනයට, විනිශ්චය කාරුවරුන් හා නීතිඥවරුන්ට සිංහල භාෂාඥනයක් ලබාගැනීමට සහ අධිකරණ ලිපිකාර සේවකයින් පුහුණුවටද පස් වර්ෂීය කාලය හොඳම ප්‍රමාණ වත් බව අපේ හැඟීමයි.

මේ වැඩ කටයුතු එකිනෙක ගලපා යාම පරිදි සංවිධානය කොට මෙහෙයවීමේ කාර්යය සඳහා කොමිසමකට හෝ මණ්ඩලයකට පැවැරුවහොත් යෙහෙකැයිද අපි විශ්වාස කරමු. නියමිත කාල සීමාව තුළ මේ කාර්යය සම්පූර්ණ කිරීමෙහිලා මුළු වගකීම ඒ කොමිසම හෝ මණ්ඩලය වෙත පැවරිය යුතුය.

වෛද්‍යාචාර්ය ඒ. රත්නපාල (පත් කරන ලද මන්ත්‍රී)

(வைத்திய கலாநிதி ஏ. ரத்னபால—நியமன அங்கத்தவர்)

(Dr. A. Ratnapala—Appointed Member)

Mr. Chairman, I too would like to make a few observations regarding our prisons and prisoners. I am sorry the hon. Member for Akuressa (Dr. S. A. Wickremasinghe) is not here. Yesterday he had made the startling discovery that I am representing the interests of Nadars and other merchants. He said he had been puzzled as to how I came to be an Appointed Member of this House. Now, today, when I speak of the prisons, he would make yet another discovery and say that I am representing the interests of reconvicted prisoners. I am sorry that such words had come from a member of an honourable profession. I considered him to be a respected gentleman, but he resorts to low depths to make ugly and unwarranted remarks against me. If he was so anxious to find out why I am here, he should have asked the Hon. Prime Minister who would have undoubtedly told him to mind his own business, that it was none of his business. I am not going to cast any aspersions on the hon. Member for Akuressa, but if I were to say that he is representing the Soviet communist interests or that he had, in the past, flirted with the Nadars, Konars and Moonas, in the hope of getting their support to establish a dictatorship in this country, would he like it? I hope that he would maintain the dignity of this House. He should bear

that in mind when referring to hon. Members of this House who have come here on the same level as he. Mr. Speaker has often told hon. Members to be careful when they make personal references to other hon. Members. I am ashamed that these remarks came from the mouth of a learned, professional gentleman. I shall not say anything more on that matter.

Coming now to the subject under discussion, I am in agreement with several hon. Members who referred to our prisons. In this connexion, it should be pointed out that the Gratiaen Commission, which was appointed in 1949, issued a full and comprehensive report within a few weeks. In that report the commission made very far-reaching recommendations. One recommendation was with regard to the gross over-crowding in the prisons and the acute shortage of staff. Several hon. Members mentioned this matter and so I do not want to enlarge on it.

In 1963-64, there have been 8,861 convicted prisoners, 19,632 unconvicted prisoners, making a total of 28,493. When you add the offenders placed on probation, that is, 1541, the total comes to 30,034. Most of these offenders have been sent to prison for non-payment of fines. As previous speakers pointed out, the Ministry should take action to see that the prisons are not over-crowded with this type of offenders who can be made to pay their penalty in some other manner.

In his administration reports, the Commissioner of Prisons has pointed out over and over again that the remand prisons are over-crowded to the point of suffocation, with the result that unimaginable difficulties and inconveniences are experienced by both the administration and the remand prisoners. There is something wrong somewhere, and it is high time it is looked into.

The reconviction rate comes to about 40 per cent. and it has been like that for several years. This is a matter for consideration because there is

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

[වෛද්‍යාමාර්ග ඒ. රත්නපාල]

something wrong when a person who comes out of prison goes back again to the prison. The idea of sending a man to prison was quite different to what may be called the accepted purpose today. When a man is sentenced to prison that alone is a sufficient punishment—the shame of being imprisoned, the loss of personal liberty, separation from the family and friends, subjection to disciplinary control, forced labour, are all punishments. If a person sentenced to prison is further to be punished inside the prison, I do not know whether it is in order; I do not know whether it is right for any human being to be subject to dual punishment. When we consider this point, we must seriously think of the reasons why they are coming back. When a person is imprisoned, he must be looked after both physically and mentally. He should not be subjected to unnecessary strain. There should not be any discrimination in the treatment of prisoners and they should be provided with recreation and other library facilities; they must be given out-of-door exercises, and further education facilities too should be provided.

Another point that has been recorded in many Administration Reports is this—I am reading from the Administration Report for 1958-59—

“General improvement in discipline must to some extent be attributed to the emphasis now placed on the religious, moral and educational aspects of prison treatment...”

Then again in the Administration Report for 1959, it says :

“It has always been the accepted policy to foster moral and religious education in all our institutions and the emphasis on this aspect of prisoners’ training has always produced the best results”.

The Administration Report for 1960 has this to say :

“A significant feature of the religious work in prisons during the last year has been the contribution made by the Abhidhamma classes, conducted by a band of workers under Dr. W. F. Jayasuriva. These classes have been of the greatest assistance to prisoners and there is every

indication that such classes are producing good results. There were 140 prisoners on the roll in December...”

Then again it says :

“The Central Committee of the P. W. A. has also adopted a resolution that greater attention should be paid to the teaching of theoretical and practical religion in prison with a view to making efforts to reduce the large percentage of reconvictions”.

Then, again, the Administration Report for 1961 states this :

“The stronger emphasis now being laid on religion and education in prisons has no doubt helped considerably.”

That is in making prisoners more amenable to discipline. Also,

“This approach coupled with more individual attention and greater stress on the religious and educational aspects would appear to be paying dividends.”

These are the observations made in the administration reports year after year.

අ. ආ. 6.15

I would like to ask the hon. Parliamentary Secretary whether sufficient encouragement is being given to religious education in the prisons. Every prisoner must be given instruction in his religion, whatever it be. At present religious instruction to prisoners is being done by volunteers to whom sufficient encouragement is not given. At present we have a chaplain there—I am speaking of the Buddhists—but I do not know whether he is doing sufficient work. In other countries there is a chaplain’s department. It has been reported that all those prisoners who attended the religious instruction classes—I do not know about the other religions—and who passed the Dhamma examinations have not come back. They have not been reconvicted. That alone proves the value and good results that can be obtained by religious instruction.

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

Some time ago the Buddhist Advisory Council went into the question and they produced a report. Some of the recommendations are these :

“1. The religious practices of the Buddhist prisoners are not observed in sufficient measure or in proper manner.

2. Buddhist prisoners are subjected to hardships on account of their religion.

3. The oppression of Buddhist prisoners by other religions and particularly by Catholic Action has been most pathetic.”

These are some of the recommendations made by the committee appointed by the Cultural Affairs Ministry. That is about a year or so ago.

These and several other matters call for attention on the part of the Ministry of Justice. I hope in the very near future a commission will be appointed to go into all these matters as was suggested by hon. Members previously. The recommendations made by the Gratiaen Commission have not been implemented in many instances.

I also hope the Ministry will do all that is necessary for the rehabilitation of prisoners. A prisoner when he comes out of jail must be a better man than when he went to jail.

වී. බී. තෙන්නකෝන් මයා. (දඹුල්ල)

(කීරු. ඊ. ඩී. ගෙන්නකොන්—தம்புளை)

(Mr. T. B. Tennekoon—Dambulla)

ගරු සභාපතිතුමනි, මේ අමාත්‍යාංශය යටතේ කරුණු කීපයක් පිළිබඳව මමත් වචන ස්වල්පයක් කලා කිරීමට අදහස් කරනවා. මා උසාවි ගැන සදහන් කරන්නට වුවමනාවක් නැහැ. අපේ නීතිඥ මන්ත්‍රීවරු උසාවිවල කටයුතු පිළිබඳවත්, නීති සකස් වන සැටි පිළිබඳව සහ ඒවා ක්‍රියාවේ යෙදෙන සැටි පිළිබඳවත් විස්තර සහිතව කරුණු ඉදිරිපත් කලා. ගම්බද පෙදෙස්වල සමගි මණ්ඩල ඇති කළ නිසා ඒ ගම්බද පෙදෙස්වලට ඉතා විශාල ප්‍රයෝජනයක් අත් වූ බව මම මේ අවසානවදී කියන්නට කැමතියි. ඉඩම් පිළිබඳවත්,

මායිම් පිළිබඳවත්, වෙනත් නොයෙක් කරුණු සම්බන්ධයෙන් මිනිසුන් අතර තිබෙන නොයෙක් විධියේ ආරාධනා—සමහරවිට උසාවි ගොස් ඉතා විශාල මුදලක් වියදම් කර බේරුම් කර ගන්නට බැරි විධියේ ආරාධනා, නීතිඥයන්ට විශාල ගාස්තු ගෙවා බේරුම් කර ගන්නට බැරි විධියේ ආරාධනා—බොහොමයක් මේ සමගි මණ්ඩල මගින් පසුගිය කාලයේදී බේරුම් කර තියෙනවා. ඒ සමගි මණ්ඩලවල සේවය කළ සභාපතිවරුන් සහ සාමාජික මහත්වරුන් මේ කටයුත්ත සදහා ඔවුන්ගේ කාලය යෙදුවේ නොමිලයේයි. ඒවා නි උසස් සේවයක් නොමිලයේ කළ ඒ සමගි මණ්ඩලවල සභාපතිවරුන්ටත්, සාමාජිකයන්ටත් මේ ගරු සභාවේදී ස්තූති කරන අතර ඉතා සාර්ථක අත්දැමින් ගෙන ගිය ඒ සමගි මණ්ඩල ව්‍යාපාරයේ යම් යම් අඩු පාඩුත් සම්පූර්ණ කරගෙන ඒ ව්‍යාපාරය දිගටම ගෙන යන ලෙස ගරු පාර්ලිමේන්තු ලේකම්තුමාගෙන් අපි ඉල්ලා සිටිනවා.

ගරු සභාපතිතුමනි. රාජ්‍ය භාෂා ප්‍රශ්නය පිළිබඳවත් වචනයක් ප්‍රකාශ කරන්නට කැමතියි. මේ කටයුත්ත අප විසින්ම කළ යුතුය, මේ ප්‍රශ්නය අප විසින්ම විසදිය යුතුය, මෙය මා මන්ත්‍රීවරයෙක් වෙලාම කළ යුතුය, මා ඇමතිවරයෙක් වෙලාම කළ යුතුය, අපේ පක්ෂයෙන්ම කළ යුතුය කියා අප කිසිම කාරණයක් ගැන—කිසිම ප්‍රශ්නයක් ගැන—කල්පනා කරන්නේ නැහැ. අපි මේ රටේ යම් කිසි වැඩක් කළ යුතුය කියා අධිෂ්ඨානයක් ඇති කර ගත්තා නම් ඒ වැඩය කාගෙන් කෙරුණත් අපි සත් තෝෂ වෙනවා. අප කරන්නට අදහස් කළ දෙයක් වෙන කෙනෙක් කර තිබෙනවා නම් ඒ දේ අපෙන්ම කෙරුණට වඩා අපි ඒ ගැන ප්‍රීතිවෙනවා. ඒ අන්දමට රාජ්‍යභාෂා ප්‍රශ්නය කාගෙන් විසඳුණත් එසේ විසඳෙනවා දකින්නට සතුටු පුද්ගලයෙක් මම. මා මන්ත්‍රීවරයෙක් නොවුණත් භාෂා ප්‍රශ්නය අප අදහස් කළ පරිද්දෙන් විසඳෙනවා නම් මම ඒ ගැන ඉතාමත් සතුටු වෙනවා. අපේ රටේ හෝ ජාතියේ බෙදීම පිණිස අපි කවදාවත් භාෂා ප්‍රශ්නය ඉදිරිපත් කර නැහැ. මේ භාෂා ප්‍රශ්නය ඉදිරිපත් කර ගෙන අප කටයුතු කළේ, ලංකාවේ ජාතීන් සියල්ලම එකට එකතු කිරීම—ලාංකිකයන් සියළු දෙනාම එකට එකතු කිරීම—අධිෂ්

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

[වී. බී. තෙන්නකෝන් මයා.]

යාන කරගෙනයි. අප කුඩා කාලයේ අපේ මුස්ලිම් සහෝදරවරුන්ට දෙමළ පාඨශාලා තිබුණේ නැහැ. අපේ ඒ මුස්ලිම් සහෝදර වරු අප සමග එකම පාඨශාලාවේ එකට සිංහල ඉගෙන ගනිමින්, ලොවැඩ සඟරාව වැනි පොත්වල කවි එකට කිව්ව. මුස්ලිම් සහෝදරවරු සහ අවට වාසය කළ දෙමළ සහෝදරවරු ඒ කාලයේ අප සමග භාෂාව පිළිබඳව එකඟත්වයක් ඇති කරගෙන සිටිය. අධිරාජ්‍යවාදීන්ට වුවමනා කර තිබුණේ රටේ හේද ඇති කර ආණ්ඩු කර ගෙන යාමටයි. අධිරාජ්‍යවාදීන්ට තවදුරටත් මේ රට ආණ්ඩු කරගෙන යන්ට ආසාව තිබුණ. සිංහල මහ ජාතිය සුළු කරල, සුළු ජාතියක් නගා සිටුවල ඒ දෙගොල්ල අතර භාෂාවෙන් මෙන්ම ජාතීන් වශයෙන් හුවමනා ඇති කිරීමෙන් පමණක්ය, මේ රටේ අපට වැඩ කරගෙන යන්ට පුළු වන් වෙන්නෙ කියන ගැහිමක් අධිරාජ්‍යවාදීන් තුල තිබුණ. ඒ කල්පතාව උඩ අධිරාජ්‍යවාදීන් උතුරු නැගෙනහිර පළාත්වල දුටුව උදවියට සිංහල වහ කදුරු කරන අතරතුර, ගම්බද මුස්ලිම්වරුන් භාවිතා කර ගෙන ආ සිංහල භාෂාව ඒ අයගෙන් ඇත් කර ඒ උදවියට දෙමළ භාෂාව ඉගැන්වීමේ ව්‍යපාරයක් ගෙන ගියා. මේ කපටිකමම, මේ තක්කඩිකමම අපේ ඉංග්‍රීසි භාවිතා කරන උදවියත්, සිංහල සහ දුටුව භාෂාවලට කරගෙන යනව, දීර්ඝ කාලයක් තිස්සේ අධිරාජ්‍යවාදීන් කරගෙන ආව පිළිවෙලටම. ඒ අය දෙමළ උදවියට ගිහින් කියනව, අපි කැමති වෙන්නෙ මේ රට දෙමළ භාෂාවෙන් ආණ්ඩු කරනවාටයි, කියා. සිංහල ගම්වලට ගිහින් සිංහල භාෂාවට පණ දෙන්ට යනව. භාෂාව ගැන ඒ උදවියට වඩා කැක්කුමක් ඇති වෙනත් උදවිය නැති හැටියටයි, ඒ අය ගම්බද සිංහලයින් අතර කථා කරන්නෙ. මේ සභානයට ආවාමත්, වෙනත් සභානවල සැලකිය යුතු වැඩ කට ගියාමත්, ඒ උදවියට සිංහල භාෂාව ගැන හෝ දෙමළ භාෂාව ගැන හෝ මේ ඇල්ම ඇත්තේ නැහැ. අපට පෙනී යනව, සිංහල-දෙමළ දෙපක්ෂයේම ඉංග්‍රීසි උගන්, ඉංග්‍රීසියට කැමති උදවිය කරන්නේ මහජනය ධවමක් බව.

ගරු මන්ත්‍රීවරයෙක්

(கௌரவ அங்கத்தவர் ஒருவர்)
(An hon. Member)

කවුද?

වී. බී. තෙන්නකෝන් මයා.

(திரு. ரீ. பி. தென்னகோன்)
(Mr. T. B. Tennekoon)

මොන පක්ෂයේ වුණත් ඒ තත්වයට නැග්ග උදවිය ඒ අන්දමට මහජනයා ධවමට වැඩ කටයුතු කරගෙන යන බව පැහැදිලියි. දීර්ඝ කාලයක් තිස්සේ අපිව බෙදල වෙන් කරල ආණ්ඩු කරගෙන යන්ට වැයම් කළ අධිරාජ්‍යවාදීන්ටත් එය කර ගෙන යන්නට බැරි වුණා. එම නිසා මේ දෙමළ උදවියට වුණත්, සිංහල උදවියට වුණත් මේ කටයුත්ත වැඩි කලක් කර ගෙන යන්ට පුළුවන්කමක් ලැබෙන්නෙ නැහැ. සිංහලෙන් ආණ්ඩු කරන්ටය කියා මේ සභාවේදී කථා කරන්නෙ ඉංග්‍රීසියෙන්. දෙමළෙන් ආණ්ඩු කරන්ට කියා කථා කරන්නෙත් ඉංග්‍රීසියෙන්. මේක හරියට අම්බලමේ අඟුරු ඇදීමේ කථාව වගේ වැඩක්. අම්බලමේ ලියා තිබුණලු අඟුරු වලින් අම්බලමේ ලියන්ට එපා කියා. අඟුරුවලින් අම්බලමේ ලිවීම ඉතාම තරක වැඩක්ය කියා අම්බලමේ ලියා තිබෙන්නේ අඟුරුවලින්මයි. ඒ වගේම, ඉංග්‍රීසියෙන් මේ රට ආණ්ඩු කරන්න එපාය කියා දෙමළ උදවිය කථා කරන්නෙත්, සිංහල උදවිය කථා කරන්නෙත් ඉංග්‍රීසියෙන්මයි. අන්න එතැනයි හොරේ. ඒ නිසා අවංක භාෂා ප්‍රේමිත්වයක් තිබෙනවා නම්, සියලු දෙනාම සිංහලෙන් වැඩ කිරීමට ආශාවක් දක්වනවා නම්, සිංහලෙන් වැඩ කිරීමට දැන්වත් සුදානම් වීම මහජනතාව විෂයෙහි ඉතාමත් වැදගත් කාරණාවක් බව මේ ගරු සභාවේදී මම ප්‍රකාශ කරන්න කැමතියි.

ජාතිය බෙදීමක් ගැන වඩිඩුක්කොඩෙයි ගරු මන්ත්‍රීතුමා (ඒ. අමර්තලිංගම්මයා.) කිව්වා. සිංහල සහ දෙමළ අය සාමදාම ඉන්නවාය, බණ්ඩාරනායකලා එනවාය යනවාය කියා කිව්වා. මම කියන්න කැමතියි, එදා එළාරලත් ආවා, ගියා. අසේලාලත් ආවා, ගියා. දාවිය පීටිය ආදී උදවියත්

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

ආවා, ගියා. නමුත් අපේ ජාතිය එකාකාරව තිබෙනව. මහනුවර රජ කලයේ ශ්‍රී විජය රාජසිංහ, කිරිති ශ්‍රී රාජසිංහ ශ්‍රී රාජාධි රාජසිංහ සහ ශ්‍රී වික්‍රම රාජසිංහ ආදී නායක්කාරී වාංශික රජවරුන් 4 දෙනෙක් රජ වුණා.

ගරු මන්ත්‍රීවරයෙක්

(கௌரவ அங்கத்தவர் ஒருவர்)

(An hon. Member)

ඇයි ටී. බී. තෙන්නකෝන් ?

ටී. බී. තෙන්නකෝන් මයා.

(திரு. டி. பி. தென்னகோன்)

(Mr. T. B. Tennekoon)

ටී. බී. තෙන්නකෝන්ගේ සමහර විට රජවෙන්න පුළුවන්. ඒ කියපු 4 දෙනාම සිංහලයන්ගේ රජ වරු බවට පත් කර ගත්ත.

ගරු ජේ. ආර්. ජයවර්ධන

(கௌரவ ஜே. ஆர். ஜயவர்தன)

(The Hon. J. R. Jayewardene)

කවුද ?

ටී. බී. තෙන්නකෝන් මයා.

(திரு. டி. பி. தென்னகோன்)

(Mr. T. B. Tennekoon)

සිංහල මිනිසු සු ; මේ රටේ වැසියන්. ඒ සිංහල නොවූ රජවරු 4 දෙනාම මේ රටේ වැසියන්ගේ කැමැත්තෙන් රජකමට තෝර ගත්තා. ඒ රජවරු සිංහල භාෂාවෙන් රජ කිරීමටත්, බුද්ධාගම ඇදහීමටත් භාර ගත් නිසා ඔවුන්ගේ ජාතිය ගැන කලි පතා නොකර ඔවුන් රජකමට තෝරා ගත්ත. ඔය විධියට ඇවිත් 1815 මාර්තු 2 වෙනිදාත් ඒ විධියටම රටවැසියන්ගේ කැමැත්තෙන් තමයි ඉංග්‍රීසි රාජ්‍යය ලංකාවෙන් රාජ්‍යය හැටියට තෝරා ගත්තේ. එදා තිබුණ විධියටම සිංහලෙන් ආණ්ඩු කිරීම පිළිබඳ තත්ත්වය මොන අයුරකින් වත් වෙනස් කරන්නට ඉංග්‍රීසින්ට කොහෙත්ම පුළුවන්කමක් තිබුණේ නැහැ. නමුත් සිංහලයන් පහත් වුණාට පසුව, ඉංග්‍රීසින් උසස් වුණාට පසුව, තක්කඩි කමින්, කපටිකමින් කෙරුවිකකමින් ඉංග්‍රීසින් මේ රටේ භාෂාවත් ජාතික ගතියත් විනාශ කර දැමූ බව අපට කියන්න පුළුවන්. ඒ නිසා දැන් අපි සිංහලෙන් මේ රට ආණ්ඩු කළ යුතුය කියා ඉප්පා

සිටින්නේ උතුරේ ද්‍රවිඩ සහෝදරයින්ගේ ජාතිය හෝ භාෂාව හෝ නැති කර දැමීම පිණිස නොවෙයි. අප සියලු දෙනාම එකා මෙක් එකට සිටිය යුතු පිරිසක් වශයෙනුයි ; එකට කලා කරන පිරිසක් වශයෙනුයි. ඒ නිසා මේ රටේ ආණ්ඩුව එක්සත් ජාතික පක්ෂයෙන් කරගෙන ගියත්, පෙබරල්-එක්සත් ජාතික පක්ෂයෙන් කරගෙන ගියත්, හවුලෙන් කරගෙන ගියත්—

ප්‍රේමදාස මයා.

(திரு. பிரேமதாச)

(Mr. Premadasa)

රත්වත්තෙ උඩ රට ගිවිසුම අත්සන් කෙළේ මොන භාෂාවෙන්ද ?

ටී. බී. තෙන්නකෝන් මයා.

(திரு. டி. பி. தென்னகோன்)

(Mr. T. B. Tennekoon)

ඒ කාලෙන් දැන් කරනව වගේ මෝඩ කම් කළ මිනිස්සු හිටිය. අපට මතකයි අපි පොඩි කාලේ බොහෝම උදවිය ඉංග්‍රීසි භාෂාවෙන් අත සන් කරන්න ඉතාමත් ආශාවක් දැක්වූ බව. සමහර විට කීප දෙනෙක්—

ප්‍රේමදාස මයා.

(திரு. பிரேமதாச)

(Mr. Premadasa)

කවුද ඒ ?

ටී. බී. තෙන්නකෝන් මයා.

(திரு. டி. பி. தென்னகோன்)

(Mr. T. B. Tennekoon)

උඩ රට ගිවිසුමේ ඒ සියලු දෙනාගේම නම් තිබෙනව. මට සියලු දෙනාගේම නම් කටපාඩම් නැහැ. ඕනෑ නම් ගිවිසුම ගෙනත් කියන්නම්. සමහර උදවිය දෙමළෙනුත් අත්සන් කර තිබුණ.

ප්‍රේමදාස මයා.

(திரு. பிரேமதாச)

(Mr. Premadasa)

රත්වත්තෙ අත්සන් කෙළේ දෙමළෙන්.

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

අ. භා. 6.30

ටී. බී. තෙන්නකෝන් මයා.

(*திரு. பி. பி. தென்னகோன்*)
(Mr. T. B. Tennekoon)

සිංහල ජාතිය කියන්නේ රත්වත්තෙලා නොවෙයි; නම් වශයෙන් අර ගත හැකි පුද්ගලයෙක් හෝ පුද්ගලයන් කීප දෙනෙක් හෝ නොවෙයි. ඒ කාලෙ එක් කෙනෙක් දෙන්නෙක් එහෙම අත්සන් කරන්න ඇති. දැන් මේ කාලයේ දහස් ගණන් උදවිය ඉංග්‍රීසියෙන් අත්සන් කර නව. ඒ නිසාම ඒ සියලු දෙනාම ඉංග්‍රීසි පිරිසක් ය කියා භාර ගන්නට අපට පුළු වන්නකමක් නැහැ. හැබැයි මම කවදාවත් අත්සන් කළේ නැහැ, ඉංග්‍රීසියෙන්. එදත් අත්සන් කෙළේ සිංහලෙන්, අද අත්සන් කරන්නේත් සිංහලෙන්, හෙට අත්සන් කරන්නේත් සිංහලෙන්මයි. ඒ බව ඉතා ආඩම්බරයෙන් මම කියන්න කැමතියි. අපි නම් වෙනස් කෙළේ නැහැ.

ප්‍රේමදාස මයා.

(*திரு. பிரேமதாச*)
(Mr. Premadasa)

ටී. බී. කියන්නේ මොකද?

ටී. බී. තෙන්නකෝන් මයා.

(*திரு. பி. பி. தென்னகோன்*)
(Mr. T. B. Tennekoon)

ඕන කෙනෙක් එහෙම කියා ගන්න දෙන්න. මගේ නම විකිරි බණ්ඩා. ටී. බී. හරි මොකක් හරි කියල මිනිස්සු නම් කළොට මට කරන්නට දෙයක් නැත.

මේ රට එකම භාෂාවකින් ආණ්ඩු කරන්න ගෙන යායුතු ව්‍යාපාරය කවුරු විසින් කරනු ලැබුවත් අපි ඊට සහයෝගය දෙනව; සම්පූර්ණ ධෛර්‍යී දෙනව. අපි සම්පූර්ණයෙන්ම දේශපාලන බිමෙන් වෙන් වුණත්, ඒ ප්‍රශ්නය පමණක් ඉටු කරන්න යමෙක් සමර්ථ වෙනව නම් අපි සියළු ආධාර දෙන්නට ලැස්තියි. මෙසේ අවංකව වැඩ කරනවා නම් මිස, එයින් පිටස්තරව ජාතික සමගියක් ඇති කිරීම සඳහා කටයුතු කරන්න අපට පුළුවන්කමක් නැහැ.

මට නව එක කරුණක් මතක් කරන්නට තිබෙනව. ඒකත් දීර්ඝ වශයෙන් සඳහන් කළයුතු කාරණයක්. එය බොහෝ දෙනා අතර අරගෙන සිටින අය හිතුවක්කාර විධි

අමතක කර ඇති ප්‍රශ්නයක්. අපේ මහා භාරකාර තුමාගේ දෙපාර්තමේන්තුව සම්බන්ධකොටගෙනයි, මම ඒ කාරණය ඉදිරිපත් කරන්නේ. අපේ පුරාණ වැඩවසම් ක්‍රමයේ නීති රීති නිසා, මහා භාරකාර දෙපාර්තමේන්තුව මගින් ආරක්ෂා කරන සිද්ධිස්ථානවලින් මහජනයාට ඉතා විශාල හිරිහැර සිදු වන බව පේනව. මේ දෙපාර්තමේන්තුව යටතේ විහාර දේවාලගම් තිබෙනව; නින්දගම් සහ බණ්ඩාරගම් තිබෙනව.

බණ්ඩාරගම්වල අධිපතියන්ට බස්නායක වරුන්ට, භාමුදුරුවරුන්ට හෝ වෙනත් භාරකාර කොටසකට වෙන්ට පුළුවනි—ඒවා බදු දෙන්නට පුළුවනි. නමුත් නින්දගම් පවරා දී තිබෙන්නේ යම් යම් රාජකාරි කිරීම පිණිසයි. දඹුල්ලේ එවැනි රාජකාරි යක් ගැන මම කියන්නම්. මහනුවර සිට දඹුල්ලට යන භාමුදුරුවරු පල්ලාක්කිය යක එහෙම නැතිනම් දෝලාවක තියාගෙන වඩවත්ට ඕනෑ, නමුත් දැන් ඉන්න භාමුදුරුවරු දෝලාවෙන් යන්න බැරිය කියනව. ඒ නිසා කාර් සපයන්නට ඕනෑ. භාමුදුරුවරු 80 ක් සිටිනව නම් වාහන සඳහා එක් නමකට රුපියල් 5 ක් ඕනෑ. දැනට ක්‍රියාවේ නොයෙදවෙන තවත් නොයෙක් විධියේ රාජකාරි තියෙනව. කිරි පැණි කදක්, මොර කදක් සපයන්නට ඕනෑ. හම්බා රාජකාරිය—වී අටුවට දමන එක සහ ඒව බලාගන්න එක—කරන්න ඕනෑ. නමුත් දැන් වී අටුවේ දැමීමක් නැහැ. වී මලු කමතෙදීම බාරගෙන ගිහින් බුසල රුපියල් 12 ගණනේ විකුණන එකයි, දැන් කරන්නේ. ඒ විධියේ රාජකාරි කෙරෙන්නේ නැහැ. නමුත් එවැනි දේට ගෙවන්න සිදු වී තිබෙනව. දඹුල්ලේ නින්දගම්වල පදිංචිව සිටින අයගෙන් රුපියල් 373.50 ගණනේ ඉල්ලා දැනට නඩු දමා තිබෙනව. කහ මිරිස් කෑම සඳහා, එක් සංඝයා වහන්සේ නමකට අවුරුද්දකට රුපියල් 2 ගණනේ ඕනෑ. දැන් කාලේ හැටියට රුපියල් 2 න් කහ මිරිස් කන්න බැහැ, අවුරුද්දක්.

මූලාසනාරූප ගරු මන්ත්‍රීතුමනි, විහාර ගම්වල සහ දේවාලගම්වල පාලන බලය

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

යට කටයුතු කරනව ; ඒ ඉඩම් සහ කුඹුරු යනාදිය භුක්ති විදින අයට අසාධාරණකම් කරනව. කියන්න කනගාටුයි, බුද්ධිගමේ නාමයෙන් සිටින සංඝයා වහන්සේලා මේ වයෙ භාරකාරත්වය අතට අරගෙන ඒ මිනිසුන්ට ලොකු ලොකු අමාරුකම් ඇති කරනව. එම නිසා කොමිෂන් සභාවක් පත් කර ඒ වයෙ පදිංචිව සිටින ගම්බද ජනතාව බේරා ගැනීමට යම් කිසි ක්‍රියා මාගී යක් ගන්නා හැටියට මා ඉල්ලා සිටිනව. මහා භාරකාර දෙපාර්තමේන්තුව මගින් පාලනය කෙරෙන විහාර සහ දේවාලගම් වල පදිංචිව සිටින අයට සහනයක් සලසා දීම සඳහා ඉක්මණින් ක්‍රියා කරන ලෙස නැවත වරක් ඉල්ලා සිටිමින්, තවත් මන්ත්‍රීවරුන්ට යම් යම් කරුණු ඉදිරිපත් කරන්ට ඉඩ දීම යුතුකමක් නිසා මගේ වචන ස්වල්පය අවසාන කරනව.

කේ. ඩබ්ලිව්. දේවනායගම් මයා. (කල් කුඩා)

(කි.රු. ජෙ. උපිඤ්ජු. ජෙවනායගම්—කල්කුදා)

(Mr. K. W. Devanayagam—Kalkudah)

Mr. Chairman, it is real irony that when I did really want to speak on the Votes of the last Ministry there was no time left, although there were so many hon. Members who were prepared to take part in the Debate. I think it is an elementary right of Members who want to make a contribution to be able to do so whenever a Debate takes place in this House. Therefore, I hope that some arrangement will be made to extend the time available to make it possible for every Member to take part in a Debate whenever he chooses to do so.

I want to refer to two matters, but before I do so, I would like to refer to the hon. Member for Walapane (Mr. T. B. M. Herath) who, whenever he rises in this House, seems to have a hallucination that the Official Language Act is going to be sabotaged. He really wants the Act to be implemented in the courts immediately. I would like to tell the hon. Member that justice does not begin to be administered in the courts

in Sinhala or Tamil merely by speaking Sinhala or Tamil in the courts ; before that can be done, the enormous amount of legislation and case law, on which the administration of justice depends, will have to be translated into both the languages. If the implementation of the Official Language Act is attempted in the courts before this is done, we will not be dispensing justice in this country according to the law, but, we will be dispensing justice according to the "Sinhala Only" Act.

I would also like to refer to the hon. Member for Baddegama (Mr. Neal de Alwis) who said that the Supreme Court should be restrained from calling for records and interfering with sentences. In this country, the only safeguard we have is the independence of the judiciary, and if we try to interfere with the independence of the judiciary, I think we will be really obstructing the enforcement of the rule of law which has been admirably performed by our judiciary.

Coming to two other matters in regard to the administration of justice in this country, in all courts, as you know, the administration of justice is assisted in a number of ways—by counsel appearing in a case, by cross-examination and various other ways. But, in rural courts no such assistance is given to the president. Therefore, the possibility of making an error or a mistake is greater in the proceedings of rural courts. Of course, in every court there is a measure whereby, when a judgment has been entered erroneously or by mistake, an appeal can be made to a superior court. In the case of rural courts this appeal is restricted merely to a petition which is, in the normal course of routine, dealt with in the office. In such a case, where no assistance as in other courts is given to the presidents of rural courts, I suggest that when an appeal comes up from a rural court, the appeal be heard in open court by a district judge. If this is done, whatever assistance can be given may be given to the

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

[දේවනායකම් මය.]

judge, so that the correct measure of justice is meted out to the parties. Section 41 of the Rural Courts Ordinance provides for dealing with not only one aspect of error in a judgment but all aspects of error in a judgment. There is a proviso to this section. May I read the proviso?

“Provided that nothing in this section shall be deemed to authorize the District Judge to enhance any sentence or to reverse or in any way interfere with any order of acquittal in the Rural Court.”

Therefore, the principle is that it is only where an error has been made in regard to a conviction, that an appeal can be made to the district court, but where an error has been made with regard to an acquittal there is no remedy according to this section.

Therefore, I would urge the Parliamentary Secretary to the Minister of Justice to see that in regard to an appeal from a decision of the rural court to a district court, an opportunity is given to a litigant who has cause to be aggrieved to prefer an appeal not only in regard to a conviction but also in regard to an acquittal.

The next matter I want to refer to is in regard to the Batticaloa courthouse. I think, the Hon. Minister has come and seen the Batticaloa courthouse once. Sometimes, justice is administered under very hard circumstances. There was a time when the entire roof leaked during rain. However, the Hon. Minister has been good enough to see to it that the Batticaloa courthouse has a new roof. That is not sufficient. The entire structure deserves demolition because there is no provision either for the productions or the records to be maintained properly. There are even no proper amenities for the employees in that courthouse. It is an ancient, dilapidated courthouse. It is a building it is true in which justice is dispensed but that should not be done under such trying circumstances. Judges should be able

to mete out justice in proper surroundings and a comfortable atmosphere. Therefore, I hope the hon. Parliamentary Secretary will make it a point to see that proper accommodation is made available for the courthouse.

The next matter I wish to bring to the notice of the hon. Parliamentary Secretary is with regard to the holding of the Supreme Court sessions in Batticaloa. From time immemorial it has been the practice to hold the Supreme Court sessions at Batticaloa. It is on record that it is here that the only instance has ever occurred in this country where, on the arrival of a Supreme Court Judge, a white glove was handed to him.

But now what has happened? Supreme Court sessions are now held in Trincomalee for the simple reason that there is no bungalow for the Supreme Court Judge presiding at the sessions at Batticaloa.

I have got with me the record of the cases that have come up before the Assize Judge. In 1963 there were 18 cases from the Batticaloa District as against 7 from Trincomalee. Consider the number of official witnesses that would have been necessary for those cases and, as a result, the expense to the State in taking all those people connected with the 18 cases to Trincomalee which is 154 miles away, rather than having to bring those connected with the seven cases from Trincomalee to Batticaloa. At the second session for 1963 there were 11 cases listed from Batticaloa as against four from Trincomalee. And yet the sessions were held in Trincomalee. In 1964 there were nine cases from Batticaloa as against three from Trincomalee. At the second session in 1964 there were three cases from Batticaloa as against one from Trincomalee.

අ. ආ. 6.45

It will be seen that the great majority of cases is from the Batticaloa District because it happens to be a larger area, including, as it does,

விசேஷக் கெடுதலின் பணம், 1965-66

—காரைக்கலை

Amparai also. It is a lame excuse to say that the Assize Judge cannot be provided with a bungalow in Batticaloa, and, for that reason, to take all the people required for cases to Trincomalee from Batticaloa is an utter waste of time and money.

I think the Ministry should therefore take steps to provide the Assize Judge with a suitable bungalow or see to it that a suitable bungalow is obtained and properly furnished. I do not blame the judges, it is the duty of the Ministry of Justice to see that a proper bungalow is provided for the judges. I hope the hon. Parliamentary Secretary will take note of this and see that at least hereafter the sessions are held in Batticaloa.

பெர்னாட் சோய்ஸா மிஸ்டர். (தெற்கு கிழக்கு)

(திரு. பெர்னாட் சோய்ஸா—கொழும்புத் தொற்கு அங்கத்தவர்)

(Mr. Bernard Soysa—Colombo South)

A discussion of the Votes of the Ministry of Justice could possibly range over a large variety of subjects. That, I suppose, is the case with most Ministries.

The hon. Member who just preceded me had a complaint to make that he had failed to catch the Chairman's eye for quite some time. Now, Sir, I want to extend my sympathies to him in the first instance, for, after all a Member who is elected, or who comes here even as an Appointed Member, feels the urge to say something, to get on his hind legs and say what he has to say.

This, after all, is a talking shop, but while the urge may be there, there are certain limits that have to be imposed on account of the necessity of getting through business. Now, how to strike a balance in order to see that the hon. Member is not deprived of the chance of speaking and at the same time to see that business is transacted within reasonable limits of time, depends so much upon the guidance from the Chair as well as

the offer of co-operation on the part of hon. Members. Now, that co-operation is not extended by hon. Members insisting upon a prerogative right to speak, or insisting upon saying: "I have given my name and, therefore, I must be called". Giving one's name is only a matter of an arrangement that has been arrived at for the speedy disposal of business. The question whether a Member is able to speak or not, fair or unfair, just or unjust, depends on whether he happens to catch your eye.

Now, while on this subject I want to extend my sympathies to the hon. Member for Kalkudah (Mr. Devanayagam) for the lack of opportunity he has had to give expression to his deepest thoughts and feelings on this subject of justice all these many hours from this morning till now. We for our part want to extend our co-operation to you in getting through this Vote as soon as possible. After all that is also the desire of the Government, to see that this Budget Debate is successfully concluded.

Mr. Chairman, there is just one subject I want to confine myself to on this occasion, and that is the subject of prisons. I am told there have been many valuable contributions so far on this subject, but while I do not want to cover ground that has already been covered, there are certain observations that I wish to make. I think the first thing that any Government ought to realize is that a system of imprisonment where coercion is applied by one human being over another is, in its very nature, a corrupting institution. It is bad for those who are so curbed, and it is bad for those who are placed in charge of such institutions. That is fundamental. Our system of social organization requires that there shall be institutions of this kind. The enforcement of laws, the management of social relations, have not developed anywhere in the world to the point at which the State can cease to exercise force as an instrument for

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

[බර්නාඩ් සොයිසා මයා.]

the maintenance of peace, law and order and the adjustment of human relations.

Now, that is a sad fact. However sad it may be, it is true. But while that is so, if you have to keep this wretched system going, there is something inevitable about it. Let us recognize its limitations, let us recognize its implications and consequences, and see how far we can minimize the unpleasant ones. Therefore I want the whole question to be considered from the premise that the use of coercion by one set of human beings upon another, restraints of that kind, punishments of that kind, where they are treated on a different footing, where they are herded together like animals, and looked after in a particular way, treated like a special group of persons, is not in the interests of society. Any kind of institution which requires that sort of treatment is a corrupting institution. Most evils that have been complained of flow from the fact of the impact of these institutions upon those who are called up to manage them.

I feel extremely sorry for all prisons staff from the Commissioner of Prisons right down to the labourer or employee in the Prisons Department. I feel a great sense of pity in regard to them because they have been unfortunately placed in the matter of employment. They have drifted into this particular section of society and have been placed in the unfortunate plight of having to earn their daily bread by exercising coercion on another set of human beings.

Now, Sir, I am not necessarily pleading for something idealistic. I am not asking you to be sentimental. I am not asking for the adoption of the principle of punishment adopted by Samuel Butler in his book "Erewhon", where the prisons are really hospitals and hospitals are prisons, where a person can be punished for having a severe cold, and a person can be almost sentenced to death for suffering from pneumonia. He is

treated with considerable care and attention and nursed back to normalcy if he should commit a theft; or if he should be guilty of attempted murder, he is carefully nursed back to health. I am not asking for anything like that. That was an excellent satire on social relations as they obtained in England at that time in the 19th Century.

I am only appealing for certain basic changes in attitude in regard to this matter. I can say that attitude has not changed in spite of the very valuable effort of Mr. E. F. N. Graciaen in his report that has been quoted so many times on the Floor of this House.

Attitudes have not changed. I will give one example to prove that. It is a recognized fact that there is specialization in architecture today. The architecture for schools should be of one kind, the architecture for hospitals of another kind, for prisons of yet a different kind, and so on. The architectural principles are supposed to conform to the particular functional requirement of the building.

Now, Sir, we are building prisons today but we are building on the same old pattern of the 19th Century. The fact that there has been some change in attitude towards the whole question of penology or penal reform in this country does not seem to have been taken note of in regard to prison extensions and the like.

Now, I want to make a plea on behalf of prisons staff—the jail-guard. I have always been a champion of the policeman, the jail-guard and people of that kind, the other ranks in the army and so on.

නයිනා මරිකාර් මයා.

(ஜனப் நயினா மரிக்காரர்)

(Mr. Naina Marikar)

Self-interest !

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

බර්නාඩ් සොයිසා මයා.

(திரு. பெர்னாட் சையசா)

(Mr. Bernard Soysa)

I have a certain broad sympathy for persons in that category ; belonging to the other ranks myself, I have a natural sympathy that I extend towards them.

My first complaint is that persons engaged in this kind of activity are grossly under-paid. Why punish these poor people for accepting a bribe ? Persons placed in big positions accept bribes and get away with it. They prosper—some of them. But if a poor jail-guard accepts a small *santhosam* from a prisoner's relation outside in order to pass a packet of cigarettes or a box of matches to the prisoner, a very big fuss is made of the whole thing and the poor man is hauled up and tried as if he has committed a major crime.

I am not saying that jail-guards should be bribed. I am not saying that we should make allowances for jail-guards to be bribed. I am only stating that there should be a comparative sense of values in regard to this matter. If you recognize the fact that they are poorly paid in relation to the kind of work they have to perform, then it is not surprising that they are taking bribes, if they do so. For persons who have to exercise the greatest amount of tact in regard to human relations, the value of their services are not fully recognized. Hon. Ministers will agree that one of the most tiring things is to expose yourself to the impact of a large number of different personalities. It is one of the most tiring things. Every Hon. Minister, after he has finished a number of interviews for the day, I am sure, feels extremely tired because psychologically it is one of the most tiring things for you to change yourself to react to a large number of separate human beings with different characters, different pressures, different requirements.

Now, that is what the jail-guard is doing throughout the whole of the day. He has got to manage human

beings. That is his field of activity ; and for a person who is called upon to do that kind of work, the strains placed upon the jail-guard are very, very great. I know of a guard who, despite all the attempts at giving these men housing, comes all the way from Gampaha. That is one man. There is another man from Veyangoda. He has to travel in the morning and go back in the evening. When he has to travel to work, he is in no fit condition to look after these prisoners. He himself is irritable, and you cannot afford to be irritated with prisoners. A man is called upon to keep his temper, to be equable and calm in the face of emergencies in the prison. Such a person who is harassed by this kind of trouble, by the housing problem, is not a fit person to be looking after others.

I say with all the welfare projects that the various boards of prisons have in mind, with all the recommendations, the changes that have been made have not gone far enough. I do admit that over the past 9 or 10 years, thanks to the Gratiaen Report—the Gratiaen Commission's recommendations were adopted by the previous Government—certain valuable changes have been made, in particular at Mahara. Thanks to the fact that there was an attempt at a prison break, an attempt to break jail, on the part of a number of prisoners some years ago, considerable attention was focussed on the conditions obtaining in that prison and a number of very good changes were effected.

Similarly, at Welikade, in regard to the diet prescribed to prisoners and so on, a number of valuable and useful changes have been made ; it would be wrong for us not to acknowledge that fact. But they do not go far enough, particularly in regard to the salary scales. I say that salaries commissions have not paid attention to the real problems of jail guards and the prison staff. They have not paid due attention to the nature of the work that these officers do. That is one of my complaints. I want this Government to

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

[මිලිකාඩ් සොයිසා මයා.]

give due attention to the status of the prison staff, the various grades from the Commissioner downwards. Please see that the lower rungs of the service, particularly the jail-guards, have their salary prospects, promotion prospects and the like due to them properly attended to and that there is reform in the correct direction, in the direction of an improvement.

Now, having pleaded for the jail staff, I want to plead the cause of the prisoners. Despite all these changes that have taken place and despite the recommendations of the Gratiaen Commission, there is a considerable element of sadism in the treatment of these prisoners that is evidenced still. I suppose it is inevitable in a certain way ; but merely to say that it is inevitable and shut one's eyes to it is not to cure the trouble but to perpetuate it and perhaps allow it to go beyond proper proportions. You cannot even keep it within limits if you merely say it is inevitable. But this sadism I have observed.

අ. සා. 7

I had the melancholy experience last year of having to visit the Welikade Prison on a couple of occasions. I found that the place was kept very clean. I visited the hospital and found the hospital quite clean and tidy. The buildings are completely outmoded and useless and must be replaced as soon as possible ; but whether money provision is available for that I do not know. However, there was no doubt an attempt to keep the premises clean and in a proper sanitary condition. There was no doubt that every effort in that direction was being made. But the fundamental question is how the prisoners are being treated. On that matter I found that the legacy from the bad old days still persisted. Polite forms of speech in addressing a prisoner are not known—in any language. Unknown to the persons themselves, I was listening to a conversation between a person in high authority in the

prison and two or three prisoners. There has been so much talk of language that I am sure there will be unanimity in protesting against this. What I listened to was Greek only, with not a vestige of the reasonable use of Tamil or Sinhala. That was the kind of language that was used. The polite forms of speech appear not to be known in prisons. I do not see why this should be so. Is it part of the punishment of a prisoner that he should be spoken to in an improper way ?

I want to recommend to this Government that they should follow closely the ideas of the late Mr. M. W. H. de Silva in this matter, a gentleman for whom I have the highest respect. The older he grew the more progressive he became in his ideas. At a certain stage, when he was Minister in charge of this department, he said that he saw no reason why there should be prison walls at all. He saw no reason why a prisoner should be enclosed and shut up. He was a person whose ideas progressed very fast, and the older he grew the more progressive he became. He was a person who was very insistent in this matter of the treatment of prisoners as prisoners and the treatment of prisoners as human beings at the same time.

I have looked through the administration reports of the Prisons Department. We all know that administration reports tend to highlight the good work. I do not want in any way to decry these reports or say these things are untrue. Let us appreciate the good work done. At the same time it is necessary to realize that much is lacking.

If I talk to you about the understaffing, I shall probably be accused of going over ground that has already been covered. But I should like to mention the fact that the poor-prisons staff are called upon to bear a greater strain with every passing day. There is an increase in the number of daily admissions, and, therefore, the strain placed on the staff is much greater. That is a fact

විසර්ජන කෙටුම්පත් පතක, 1965-66

—කාරක සභාව

that has to be recognized, but I do not see that any adequate Budget provision has been made this year for an increase of staff.

The prisons hospital, I said, I had found clean, but I also found that the treatment of the invalid prisoner is not very satisfactory. I was a political prisoner in India and I saw how the prison system can corrupt even such a worthy body of men as doctors. I have the greatest respect for members of that profession, who come into service out of a true spirit of service—the relief of human suffering—despite the fact that we were on opposite sides in regard to private practice while in the public service and so on. Medical men are persons for whom I have the greatest respect. I think we in Ceylon can be proud of our medical service and of our doctors. But when we appoint doctors to the prisons, we must remember that the doctors so appointed in that environment tend to degenerate. I found, when I was a political prisoner in India, the kind of poltroon that even a doctor could descend to become. I saw a doctor degenerate into a spineless person who was capable, on account of his own cowardice, of committing crimes against those whom he was supposed to look after.

Now, I had an attack of sinusitis and I required a particular kind of treatment for it. The particular doctor who treated me was afraid to order that. I needed a steam inhalation, but he was such a coward that he was afraid to recommend that I should be sent to an outside hospital for treatment. I was sent to the Police Hospital in Bombay and given the scantiest kind of treatment; I was treated even more scurvily from the point of view of politeness and the rest of it by the staff and brought back with my condition no better. I never expected to see that kind of thing in this country.

When I was a student I had to associate with a doctor on the prison staff long years ago, and I was horrified by the fact that association with

the prison had brought out the sadism in the man. He was describing to me with a real relish how he had to give the “drop” for prisoners at the hanging at which he had to be present. He had to examine the previous day or a couple of days earlier, the person who was going to be hanged and to give the “drop” so that hanging would not sever the neck completely, and, at the same time, enable the spinal cord to be severed so that death would result. And this doctor was positively rejoicing at the whole thing. He narrated the whole thing with relish and apparently enjoyed the entire business. I asked him, “Do you not feel a sense of revulsion”? He said, “Oh, no, those are people who committed murder; they deserve to be hanged and they must be hanged.” He was imbued with this consciousness of being the instrument of justice—the flail of the Lord. He felt that he was only carrying out some divine injunction in indicating the “drop”, and he saw nothing bad in deriving some satisfaction out of doing his job very well.

Now, Sir, this was an incident that happened some years ago. But last year too, in the Welikade Hospital, I found that same corrupting influence had crept into medical staff. I am not blaming everybody. I have no doubt that some of the doctors attached to the prison staff have been very humane, very kind-hearted persons. When I was a political prisoner in Kandy I was treated by very, very courteous persons who were very kind-hearted and who went out of their way to do everything possible for me. But here in Welikade I found that there was a doctor in whom the sadist had been brought out by those conditions. There was a prisoner who was suspected of being afflicted with heart disease. He did not have heart disease as such but he was suspected of having heart disease and it was a matter that required investigation. Now, Sir, I found that he was getting a particular diet. He was sent to the hospital and given this

විසර්ජන කෙටුම්පත් පතන, 1965-66

—කාරක සභාව

[බර්තාඩ් සොයිසා මයා.]

diet. I have asked a number of medical men about this diet, for such patients. This was what he was given for one day: one pound of bread (for the whole day), two ripe plantains, two ounces of sugar, one-eighth of an ounce of tea and two ounces of oat meal. My good Friend, the hon. Member for Akuressa (Dr. S. A. Wickremasinghe) told me that curd from which the fat had been removed is found to be one of the best things for heart disease, because it is found to contain almost pre-digested protein. Why could not some curd be given instead of this oat meal? What have our prisoners got to do with oat-meal in these days of nationalism? Why this imported oat meal? Why could they not have given a couple of ounces of curd instead to this poor man? Why this diet which contains not a single bit of protein in it? This is a fatal diet for that kind of patient. Why did this doctor allow it?

I made inquiries at the Health Department. I did not want to make complaints about this man. I spoke to an official in the Health Department and the information conveyed to me was that this doctor was afraid that petitions would be sent against him accusing him of favouritism, so he had reacted to the other extreme and was giving particularly harsh treatment to this man. That was his defence. A poltroon of that kind, a man who is such a coward that he cannot do his duty properly because he is afraid of a petition, does not deserve to be kept in the Prison's Service. Petitions are sent against politicians, public servants and various other people. It is natural that they should fear petitions. But here it is a human life that is involved. Why could he not treat this man as a human being, as a patient? Why did he give this man this diet? He was afraid of a petition! What is true is that the sadist in him had come out.

The Prisons report for 1963-64 gives an account of the number of deaths and boasts of the fact that the total number of deaths in 1960 was 11; 1960-61, 16; 1961-62, 4; 1962-63, 2; and 1963-64, 3. I am sure that in 1964-65, the number of deaths has once again gone up. And it is due to the fact that this is how prisoners are treated in the hospital by one doctor.

There is a diet known as "Diet No. 12", which is principally liquid. This doctor is in the habit of treating anybody who complains of feeling ill in prison as a malingerer, and the best way of exposing a malingerer is to put him on diet No. 12; because the diet is unpleasant he stops malingering and becomes normal again. This is the kind of treatment given to prisoners in order to find out whether they are genuinely ill.

In our country in order to find out whether a person is ill one sometimes resorts to the stethoscope. There are others who resort to the horoscope. But here in the Prisons Hospital, apparently, the doctor resorts to diet No. 12. This is the most suitable method of finding out whether a person is ill or not. Put him on diet No. 12 and you will expose him if he is a malingerer! And, on this basis, I have to make a recommendation, a very strong recommendation to the hon. Parliamentary Secretary: that while this doctor puts all these prisoners on diet No. 12, to get the services of a good psychiatrist for this particular doctor and that he be put in the hands of the psychiatrist. That is the particular recommendation I wish to make.

අ. ආ. 7.15

There is another mystery in this matter which I do not understand, and I would like your indulgence for one minute on this matter. Are our prisons divided on the basis of specialities in regard to crime? I find that there is a tendency to increase

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කරක සභාව

the number of persons in the various institutions according to the various crimes. For instance, let us take the type of offence, attempted culpable homicide. The figures show, 1 in Anuradhapura, 21 in Galle, 2 in Matara, 1 in Batticaloa. Then there is attempted murder. They prefer to keep them at Welikada. Attempted culpable homicide is distributed but attempted murder is confined to Welikada. There are 18 in Welikada and 7 in Batticaloa. Using of criminal force—54 in Welikada, 10 in Bogambara, 5 in Anuradhapura, 5 in Jaffna and 1 in Galle. Culpable homicide—128 in Welikada, 24 in Bogambara, 16 in Galle, and none elsewhere. Causing hurt—313 in Welikada, 94 in Bogambara. Grievous hurt—94 in Welikada, 9 in Jaffna and 19 in Anuradhapura. Attempted suicide—there is only one and that person is kept in Anuradhapura. I do not know whether the proximity of the sacred city was expected to reform him. Specialists in arson are all brought to Welikada, apparently. There are 34, of whom 30 are kept at Welikada. Murder—36 in Welikada and 19 in Bogambara.

Then I come to bigamy. The majority of bigamists are kept in Bogambara. Whether it has anything to do with the system of polyandry that obtained in the Kandyan Provinces I do not know. The bigamists are kept mostly at Bogambara. I can go on dealing with a large number of cases like that. In cases of clearing Crown land, they are brought to Welikada. For entering the port, they are always kept in Colombo and nowhere else. Then in cases of sexual offences they are really kept in Colombo. Apparently, they are thought to be a bad influence on the provinces. I can go on reading this list. There appears to be some kind of specialization according to the offence. I would like to know whether that is so. It seems to me an unhealthy practice if that is the case.

There are so many matters in regard to juvenile delinquency and the like which I wanted to talk about,

but I find that there is no time. So I want to make this plea with the hon. Parliamentary Secretary who shares his responsibility with the Minister of Home Affairs. The plea I want to make is this: we have 20,000 shanties in the City of Colombo. That means there are at least 60,000 to 100,000 children living in those shanties. They are living in sub-human conditions. It is useless trying to solve the problem of juvenile delinquency and of crimes of persons who are underage if we allow this state of things to continue and not give these children a proper environment.

What are we doing? We are waiting for the trouble to occur and then trying to deal with it afterwards. We are not trying to do anything to remove the causes. So I want to plead with the hon. Parliamentary Secretary to see that some attention is given even at this stage, if not to the problem of liquidating the shanties and seeing that these people are properly housed, at least to the problem of these children who number about 60,000 to a lakh who are brought up in the filthiest and sub-human conditions.

Having made that appeal I want to thank you for your indulgence.

ක. පො. ඉරත්තිනම් මයා. (කිලිනොච්චි)

(திரு. கா. பொ. இரத்தினம்—கிளிநொச்சி)

(Mr. K. P. Ratnam—Kilinochchi)

கௌரவ தலைவர் அவர்களே, நீதி அமைச்சரின் கீழுள்ள பல திணைக்களங்களில் அரசு கரும் மொழித் திணைக்களம் பற்றி மட்டும் நான் இங்கு சில கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன். 1956 ஆம் ஆண்டு சிங்களம் மட்டும் சட்டம் ஆக்கப்பட்டபின்னர் அரசுகரும் மொழித் திணைக்களம் இந்த நாட்டில் ஒரு மையமாக ஒரு சிறந்த இடத்தைப் பெற்று விளங்குகின்றது. இந்தத் திணைக்களத்தில் உள்ள தமிழ்ப் பகுதியிலே முன்னர் இருந்த பல அரசாங்க உத்தியோகத்தர்களை அவர்களுடைய பதவியிலிருந்து நீக்காமல் தமிழ்மொழிப் பிரச்சினை தீர்க்கப்படும் வரையுமாவது வைத்திருக்க வேண்டுமென்று தமிழரசுக் கட்சியினர்

விசேஷன கெடுமென் பண, 1965-66

—கூடுக கலை

[ஓர்நினைவி லே.]

காலஞ் சென்ற பிரதமர் திருவாளர் எஸ். டபிள்யூ. ஆர். ம. பண்டாரநாயக்கா அவர்களை ஏழு, எட்டு முறைகள் சந்தித்துப் பேசி இருந்தார்கள். அன்று திருவாளர் பண்டார நாயக்கா அவர்களும் தமிழரசுக் கட்சியின் வேண்டுகோளைப் பொருட்படுத்தி ஏறக் குறைய மூன்று, நான்கு ஆண்டுகள் அரசு கருமமொழித் திணைக்களத்தின் தமிழ்ப்பகுதி தனித்தியங்கக்கூடிய முறையிலே அதை நிர்வகித்து வந்தார். அரசுகரும மொழித் திணைக்களத்தின் வேலைகள் இந்த நாட்டில் மிகப் பொறுப்பு வாய்ந்தவையென்று அன்று திருவாளர் பண்டாரநாயக்கா கருதினார். இந்த நாட்டில் சிங்கள மக்களும் தமிழ் மக்களும் ஒற்றுமையாக இருக்க வேண்டுமென்றால் இந்த அரசுகரும மொழித் திணைக்களம் நல்ல முறையில் தொழிற்பட வேண்டுமென்று எண்ணித்தான் அவர் அதைத் தமது பொறுப்பில் வைத்திருந்தார்; இந்தத் திணைக்களத்திற்கு ஒரு முதன்மையை அவர் கொடுத்தார் என்பதை எவரும் மறுப்பதற்கில்லை.

இதற்குப் பின்னர் திருமதி சிறீமாவோ பண்டாரநாயக்காவின் அரசாங்கம் தோன்றிய வுடன் இந்த அரசுகரும மொழித் திணைக்களம் நீதி அமைச்சரின் கீழ்க் கொண்டு வரப்பட்டது. இதன் பின்னர் இந்தத் திணைக்களத்தில் நிகழ்ந்தவைகளை இந்த நாட்டில் நடைபெற்ற வேறு எந்தக் கொடிய நிகழ்ச்சிகளுக்கும் ஒப்பிட முடியாது. இந்தத் திணைக்களத்தில் செய்யப்பட்ட சூழ்ச்சிகளும், தமிழர்கட்கும் தமிழ் மொழிக்கும் மாறாக எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கைகளும் சென்ற ஆண்டு வரை இந்த நாட்டுச் சிங்கள, தமிழ் மக்களின் உறவைப் பல துறைகளில் பாவித்து இருக்கின்றன என்று இங்கு நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். அரசுகரும மொழித் திணைக்களம் சிங்களம் மட்டும் சட்டத்தை நிர்வகிப்பதற்கு மட்டுமன்றித் தமிழ் மொழிக்கும் இந்த நாட்டில் ஒரு இடத்தைக் கொடுக்கும் முறையிலும்தான் நிறுவப்பட்டது. அதுமாத்திரமன்றி பாடசாலைகளுக்கும் பல்கலைக்கழகங்களுக்குமுரிய புத்தகங்களை மொழி பெயர்க்கும் துறையிலும் சிறந்த கடமைகளைச் செய்வதற்குமென்றே இது நிறுவப்பட்டது. என்றாலும் அரசுகரும

மொழியைப் பொறுத்த அளவில் தமிழுக்கு இந்த நாட்டில் ஆட்சி உரிமை கொடுக்கா விட்டாலும்கூட ஏனைய துறைகளிலாவது இந்த அரசுகரும மொழித் திணைக்களம் தமிழுக்குரிய நூல்களை ஆக்கவோ அல்லது மொழி பெயர்க்கவோ செவ்வனே செயற்படவில்லை என்பதை இங்கு நான் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். தமிழை ஆட்சி மொழியாக ஆக்குகின்ற துறை பற்றி நான் பின்னால் எடுத்துரைப்பேன். தமிழ் மக்களுக்கு, மேல் வகுப்பு தமிழ் மாணவர்களுக்கு, பல்கலைக் கழகத் தமிழ் மாணவர்களுக்கு வேண்டிய ஆங்கில நூல்களை மொழி பெயர்ப்பதற்கூட இந்த அரசுகரும மொழித் திணைக்களம் வேற்றுமை காட்டி நடந்து வந்திருக்கிறது. கௌரவ நீதி அமைச்சர் அவர்களுக்கு எழுதி அவரிடமிருந்து நான் பெற்ற பட்டியலை இங்கு சமர்ப்பிக்க விரும்புகிறேன்.

“List of books translated into Sinhala but not into Tamil as yet.” In this list sent to me by the Hon. Minister of Justice there are 70 books pertaining to 10 subjects. I am tabling this list so that it may go into HANSARD. For the information of hon. Members I will just give the subjects and the number of books not yet translated into Tamil :

- Teachers' Handbooks—7
- Background Literature—3
- History—3
- Mathematics—2
- Sanskrit—3
- Philosophy—8
- Sociology—4
- Miscellaneous—4
- Medicine—19

There is not one book on Medicine produced in Tamil.

Law—17

I am tabling this list so that hon. Members may be able to know what these books are.

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

සාකච්ඡා මත තබන ලද ලැයිස්තුව මෙසේ ය :

சபாபீடத்திடப்பெற்ற பட்டியல் :

The list tabled is as follows :

BOOKS TRANSLATED INTO SINHALA
BUT NOT INTO TAMIL AS YET

1. The Teaching of Reading (UNESCO)
2. In the Classroom with Children under 13 (UNESCO)
3. The Primary School Curriculum (UNESCO)

4. The Influence of Home & Community
5. Suggestions in the Teaching of History—Hill

6. Education in a Technological Society—UNESCO

7. Raising the School Leaving Age.

1. Digging up the Past
2. The Stagnant Society—M. Shanks
3. Culture and Society—Raymond William

1. Indian History Vol. I & II—Sinha Banerjee

2. A Historical Atlas of the Indian Peninsula

3. World History—Webster

1. School Algebra—Hall

2. Elementary Geometry—Barnard & Child

1. History of Indian Literature—Winternitz

2. McDonald's Sanskrit Grammar

3. Classical Sanskrit Literature—Keith

1. Indian Philosophy—Radharkrishnan

2. Indian Philosophy—Radharkrishnan

3. History of Western Philosophy—Russell

4. A Student's History of Philosophy—Roggers

5. Hinduism & Buddhism—Eliot—Vol. III

6. Hinduism & Buddhism—Eliot—Vol. II

7. Hinduism & Buddhism—Eliot—Vol. I

8. Outline of Indian Philosophy—Hiriyanna

1. The Development of Social Administration—Gardner & Judd

2. Sociology—Bottomore

3. Communities and their Development—T. R. Batten

4. The Race Question in Modern Science (UNESCO)

1. McDonald's Encyclopaedia

2. A Grammar of the Sinhalese Language—Geiger

3. Sigiri Graffiti—Paranavithana

4. Society in Medieval Ceylon—Ariyapala

1. Practical Experimental Physiology
2. Histology—Heaver
3. Understanding the Young Child
4. Sociology & Social Problems in Nursing
5. Synopsis of Hygiene
6. Textbook of Physiology and Biochemistry B. D. S.
7. Human Biochemistry
8. Manual of Practical Anatomy
9. Manual of Anatomy—Buchanan
10. Developmental Anatomy—Arey
11. The Histology of Domestic Animals
12. Physiology of Domestic Animals
13. Human Physiology—Samson Wright
14. The Anatomy of Domestic Animals
15. Nutrition in Health and Disease
16. Preventive Medicine and Public Health
17. Health Education
18. Control of Communicable Disease in Man
19. The Science of Dental Materials
 1. Conflict of Laws—Graveson
 2. Topham's Company Law
 3. Dominions as Sovereign States—Keith
 4. The Elements of Roman Law—Lee
 5. Mercantile Law
 6. Constitutional Law—Wade & Phillips
 7. Leage's Roman Private Law
 8. The Government of the British Empire—Jenks
 9. Kenny's Outlines of Criminal Law—Turner
 10. English Law of Contract—Anson
 11. Introduction to Roman-Dutch Law—Lee
 12. Principles of the Law of Partnership—Underhill
 13. International Law
 14. Sinhalese Laws and Customs—Harley
 15. Bills of Exchange
 16. Principles of Jurisprudence
 17. Principles of Local Government—Jennings

Can anyone refute the charge that the S. L. F. P. Government discriminated against the Tamils? They not only attempted to destroy the language rights of the Tamils by rationing them, but purposely neglected their duty by the Tamil students of this country. They said that they would not discriminate

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

[ඉරන් නිකම් මයා.]

against Tamils in the field of education; they said that Tamil children are free to have their education in their mother tongue from the kindergarten to the university; but what has happened in the case of textbooks? Many of the textbooks for the G. C. E. (Advanced Level) and the university classes have not yet been translated into Tamil by the Official Language Department. This I say is discrimination of the worst order.

Some hon. Members who were Ministers in the previous Government may try to defend themselves by saying that they did not know the shortcomings of the Official Language

Department or even the studied neglect on the part of officers of the department. If they plead ignorance in this way they are guilty of having allowed themselves to be misled by the officers of the Official Language Department especially by the petty-minded officers of that department.

Now I will say a few words with regard to the staffing of this section. In this list I got from the Minister of Justice there are 11 superintendents in charge of the Sinhala section and only 5 superintendents in charge of the Tamil section. I am tabling this list of superintendents in the Tamil section and superintendents in the Sinhala section :

SUPERINTENDENTS OF TRANSLATION IN THE SINHALA SECTION, AND THE SUBJECTS ASSIGNED TO THEM

1. Mr. D. A. Vedage	..	Geography
2. Mr. D. S. Weerasuriya	..	Biological Sciences (General Science, Botany, Chemistry, Zoology)
3. Mr. W. Samarakone	..	Physics, Surveying, Accountancy, Engineering
4. Mr. K. P. Karunatillake	..	Western Philosophy
5. Mr. B. Weerasekera	..	Western History, Education
6. Mr. D. Garusinghe	..	Social Sciences
7. Mr. Gunapala Senadeera	..	Sanskrit, Indian History, Indian Philosophy
8. Mr. S. A. Karunanayake	..	Medical Science
9. Mr. G. A. S. Gunasekera	..	Mathematics, Books for Technical Schools
10. Mr. M. N. Pinto	..	Law

SUPERINTENDENTS OF TRANSLATION IN THE TAMIL SECTION, AND THE SUBJECTS ASSIGNED TO THEM

1. Mr. V. Sivaguru	..	Physical Sciences
2. Mr. W. Vedanayagam	..	Biological Sciences (General Science, Botany, Chemistry, Zoology)
3. Mr. S. Kumarakulasingham	..	Geography
4. Mr. K. L. Iyer	..	Philosophy, History
5. Mr. S. Nadarasar	..	Economics, Indian History

Sinhala and Tamil

Mr. A. A. P. Gunawardhane	..	Glossaries of Technical Terms
---------------------------	----	-------------------------------

The superintendent in charge of Geography in the Tamil section has no qualifications in Geography. He has not offered Geography as a subject even for his Matriculation examination or the S. S. C. examination. Hon. Members may ask why he was appointed to this post. He was

recruited as a superintendent of translation to work in the Official Language section and not in the Publication section. The Head of the Official Language Department transferred him to the Educational Publications section and asked him to do this work much against his

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

[ඉරත්තිනම් මයා.]

point out the defects in the Official Language Department. If you want to improve this department the Tamil section should be separated and there must be an officer who has some interest in the Tamil language to organize this department, so that there may not be any complaints from the Tamil-speaking people of this Island.

Before I conclude my remarks, I must thank the present Minister of Justice who has already taken the necessary steps to remedy the shortcomings and to remove the discrimination that had been indicted on the Tamils in the Official Language Department up to the formation of the National Government.

ජයකොඩි මයා.

(திரு. ஜயக்கொடி)
(Mr. Jayakody)

ගරු සභාපතිතුමනි, විරුද්ධ පැත්තේ සිටින අප දවස් පනාම වාගේ අසත්තා වූ, එහෙත් පිළිතුරු නොලැබෙන ප්‍රශ්නයක් තිබෙනවා. 1956 ත් පසුව අප කවුරුනුත් කල්පනා කෙළේත්, ප්‍රාර්ථනා කළේත් යම්කිසි දිනයක් නියම කොට සිංහල භාෂාව මේ රටේ රාජ්‍ය භාෂාව වශයෙන් ක්‍රියාත්මක කිරීමට වැඩ පිළිවෙලක් යොදනවා ඇත කියලයි. 1960 දක්වා ඒ අතින් එක්තරා දියුණුවක් ඇති වුණා. කිලිනොච්චියේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා මොනවා කිව්වත් බණ්ඩාරනායක මහතාගේ වගකීම යටතේ එතුමා සඳහන් කළ කාරණය සම්බන්ධ වත් සැහෙන දියුණුවක් ඇති වූ බව එතුමාගේ කථාවෙන්ම පෙනී ගියා. දෙමළ භාෂාවට පරිවර්තනය කරන ලද පොත් පිළිබඳ ලැයිස්තුවක් එතුමා විසින්ම ඉදිරිපත් කරන්නට යෙදුණා. නමුත් දෙමළ භාෂාව මේ රටේ පමණක් කථා කරන්නක් නොවෙයි. දෙමළ භාෂාවෙන් සම්පාදනය වූ පොත් විශාල ප්‍රමාණයක් ඉන්දියාවේ තිබෙනවා. ඒ පොත් සංඛ්‍යාව දෙස බලු වාම මේ රටේ දෙමළ භාෂාවට පොත් පරිවර්තනය කරන්නේ මන්දැයි හිතෙනවා. එහෙත් මේ රටේ ඉතිහාසය ලියවුණු පොත් ආදිය නම් දෙමළ භාෂාවට පරිවර්තනය කළ යුතු බව ඇත්තයි. වෙනත්

විෂයයන් සම්බන්ධයෙන් පොත් පරිවර්තනය කරනවා නම් එහි සාධාරණත්වයක් තිබෙනවාදැයි හිතෙනවා. අනික් අතට මේ රටේ දෙමළ පොතක් මුද්‍රණය කරන්නට සිංහල භාෂාවෙන් සකස් වූ පොතක් මුද්‍රණය කරනවාට වඩා විශාල වියදමක් යනවා.

ජාතියක් හැටියට හෝ වේවා භාෂාවක් කථා කරන පිරිසක් හැටියට හෝ වේවා විරුද්ධ පැත්තේ ගරු මන්ත්‍රීවරුන් දවස ගානේම වාගේ මේ ආණ්ඩුවේ භාෂා ප්‍රතිපත්තිය ගැන ප්‍රශ්න කරන්නේ වෙන කථා කරන්නට දේවල් නැති නිසා නොව මේ ආණ්ඩුවේ වගකිවයුතු ඇමතිවරුන් පරස්පර විරෝධී ප්‍රකාශ දවසින් දවසම කර ඇති නිසයි. රාජාසන කථාවෙන් එකක් කියනවා. රාජාසන කථාව පැවැත්වූ දාට පසුවදා පළාත් පාලන ඇමතිතුමා වෙනත් එකක් කියනවා. දෙමළ හා සිංහල උතුරු සහ නැගෙනහිර පළාත්වල රාජ්‍ය භාෂාව වශයෙන් පැවිච්චි කරන බව ගරු තීරු වෙල්වම් අමතිතුමා කියා තිබුණා. ඒ ප්‍රකාශය ප්‍රවෘත්ති පත්‍රවල පළ වී තිබුණා.

ගරු මන්ත්‍රීවරයෙක්

(கௌரவ அங்கத்தவர் ஒருவர்)
(An hon. Member)

මොන පත්‍රයේද තිබුණේ?

ජයකොඩි මයා.

(திரு. ஜயக்கொடி)
(Mr. Jayakody)

“බබ්සර්වර්” පත්‍රයේ ඒක පළ වුණා.

[බාධා කිරීමක්] මට අද ඒ පත්‍රය ගෙන එන්නට බැරි වීම ගැන කනගාටු වෙනවා. භාෂා ප්‍රශ්නය පිළිබඳව ගරු අගමැතිතුමා වගකීමක් දරනවා. නමුත් අප මෙහිදී ඒ ගැන අසන විට එතුමා පැහැදිලි ප්‍රකාශයක් කරන්නේ නැහැ. ඊට හේතුව කුමක්දැයි අප දන්නවා. මේ ආණ්ඩුව සකස් වී තිබෙන පිළිවෙල අනුව සලකා මේ ආණ්ඩුව රඳවා ගැනීමේ අදහසින් කිසියම් ප්‍රකාශයක් කරනවා. මේ රටේ ජනතාවගේ අදහසත් ඒකයි. මේ ආණ්ඩුව දීර්ඝ කාලයක් පවතිනවායි අප ප්‍රාර්ථනා කරනවා. මා එසේ ප්‍රාර්ථනා කරන්නේ පසුගිය අවුරුදු 9 තුළ දැනට ආණ්ඩු පැත්තේ සිටින උදවිය විරුඬ පැත්තට වී දෙන ලද ප්‍රහාරවල්

විසර්ජන කෙවළිපත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

අනුව වැරදිකාරයන් කවුරුන්දැයි ඔප්පු වීම සඳහා මේ ආණ්ඩුව ඔහොම යනවා නම් හොඳයි. කෙසේ වෙතත් මේ රටේ ජනතාවට පැහැදිලි ප්‍රකාශයක් දිය යුතුයි. සිංහල භාෂා ප්‍රශ්නය ගැන මේ රජයේ ප්‍රතිපත්තිය මොකක් දැයි කියන්න ඕන.

මීටම අදාළ වූ ප්‍රශ්නයක් මා පළාත් පාලන කටයුතු පිළිබඳ පාර්ලිමේන්තු ලේකම්තුමාගෙන් මෙම සැප්තැම්බර් 3 වැනිදා ඇසුවා. එය එදින හැන්සාඩ් වාර්තාවේ 1017 වැනි තීරුවේ තිබෙනවා. පළාත් පාලන දෙපාර්තමේන්තුව යාපනේ සහ කාර පළාත් පාලන කොමසාරිස්තුමා සමග ලිපි ගනුදෙනු කරන්නේ මොන භාෂාවෙන්දැයි මා කෙළින්ම ඇහුවා. මේ ආණ්ඩුව ප්‍රාදේශීය වශයෙන් පළාත් පාලන දෙපාර්තමේන්තු සමගත් ඒ ශාඛා සමගත් මොන භාෂාවෙන් කටයුතු කරනවාද කියාත් මම ඇහුවා. ඊට දුන් පිළිතුරත් "රාජ්‍ය භාෂාවෙන්" යන්නයි. ඊ ළඟට මා ඇහුවා, යාපනේ පළාත් පාලන දෙපාර්තමේන්තු සමගත් කවිවේරිය සමගත් මේ ආණ්ඩුව මොන භාෂාවෙන් ලිපි ගනු දෙනු කරනවාද කියා. ඒ ප්‍රශ්නයට ලැබුණ පිළිතුරත් "රාජ්‍ය භාෂාවෙන්" යන්නයි.

ප්‍රේමදාස මයා.
(ශ්‍රී. ශ්‍රී. පිරිමෙතාප)
(Mr. Premadasa)

රාජ්‍ය භාෂාව මොකක්ද?

ජයකොඩි මයා.
(ශ්‍රී. ශ්‍රී. ඉයකකොඩි)
(Mr. Jayakody)

ඒක නමයි මමත් අහන්නෙ. මට මේ වෙලාවේදී කියන්න රාජ්‍ය භාෂාව මොකක්ද කියා.

ප්‍රේමදාස මයා.
(ශ්‍රී. ශ්‍රී. පිරිමෙතාප)
(Mr. Premadasa)

ගරු මන්ත්‍රීතුමාට උගන්වන්න කියලද මට කියන්නෙ?

ජයකොඩි මයා.
(ශ්‍රී. ශ්‍රී. ඉයකකොඩි)
(Mr. Jayakody)

ඔවු. කියන්න මොකක්ද කියා.

ප්‍රේමදාස මයා.
(ශ්‍රී. ශ්‍රී. පිරිමෙතාප)
(Mr. Premadasa)

ගරු සභාපතිතුමනි, මේ රටේ රාජ්‍ය භාෂාව මොකක්ද කියා නොදන්න මන්ත්‍රී වරයකු මෙහි සිටීම ගැන මම පුදුම වෙනවා.

ජයකොඩි මයා.
(ශ්‍රී. ශ්‍රී. ඉයකකොඩි)
(Mr. Jayakody)

තමුත්තාත්සේට කෙළින්ම කියන්න බැරි ඇයි?

ප්‍රේමදාස මයා.
(ශ්‍රී. ශ්‍රී. පිරිමෙතාප)
(Mr. Premadasa)

තමුත්තාත්සේ කියන්නෙ, රාජ්‍ය භාෂාව මොකක් කියලද?

ජයකොඩි මයා.
(ශ්‍රී. ශ්‍රී. ඉයකකොඩි)
(Mr. Jayakody)

සිංහල.

ප්‍රේමදාස මයා.
(ශ්‍රී. ශ්‍රී. පිරිමෙතාප)
(Mr. Premadasa)

ආ, ඒක නමයි.

ජයකොඩි මයා.
(ශ්‍රී. ශ්‍රී. ඉයකකොඩි)
(Mr. Jayakody)

ඉතින් ඇයි තමුත්තාත්සේගේ කටිත් ඒක කියන්නට බැරි?

ප්‍රේමදාස මයා.
(ශ්‍රී. ශ්‍රී. පිරිමෙතාප)
(Mr. Premadasa)

දන්න දේ නොදන්න බව අඟවන්න උත්සාහ කරන්නට එපා.

ජයකොඩි මයා.
(ශ්‍රී. ශ්‍රී. ඉයකකොඩි)
(Mr. Jayakody)

ගරු සභාපතිතුමනි, මගේ ප්‍රශ්නයට පැහැදිලි පිළිතුරක් මේ ආණ්ඩුවෙන් ලැබුණේ නැ. අපි මේවා අහන්නෙ තමුත්තාත්සේලා දෙකට බෙදන්නවත් ආණ්ඩුව

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

[ජයකොඹ මයා.]

කඩාකප්පල් කිරීමේ අදහසින් වත් නොවෙයි. නමුත්, මේවා මේ රටේ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී බහුතර ජනතාව ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී ආණ්ඩුවකින් බලාපොරොත්තු වන දේවල්. ඒ නිසා මේ ප්‍රශ්නයට පිළිතුරක් නොලැබීම ඉතාමත් කණගාටුදායක කරුණක්. නොයෙක් දෙනා නොයෙක් විධියට මේ ප්‍රශ්නය විසඳන ලෙස ඉල්ලනවා. එම නිසා රාජ්‍ය භාෂාව වශයෙන් සිංහල භාෂාවට තිබෙන තත්ත්වය කුමක්ද, රාජ්‍ය භාෂාවක් වශයෙන් ද්විඛ භාෂාවට තිබෙන තත්ත්වය කුමක්ද යන කරුණු පිළිබඳව පැහැදිලි අවබෝධයක් මහජනයාට දීම තමුත් නාන්සේලාගේ යුතුකමක්. තමුත් නාන්සේලාගේ කිසියම් ගිවිසුමක් තිබෙනවද, එසේ නැත්නම් නිකම් සාකච්ඡාවක් මේ ගැන කර තිබෙනවද කියා රටට පැහැදිලි අවබෝධයක් දෙන නට ඕනෑ. එසේ නොකර කවදවත් මේ ප්‍රශ්නය විසඳන්නේ නෑ. දේශපාලන වාසි තකා අපි මේවා ඉදිරිපත් කරන්නේ නෑ. මෙයින් රටක් පෙරලන්න බෑ. මෙය අමාරු ප්‍රශ්නයක් නොවෙයි. එම නිසා මම විශේෂයෙන් ගරු අගමැතිතුමාගෙන් ඉල්ලා සිටිනවා මේ සම්බන්ධයෙන් පැහැදිලි ප්‍රකාශයක් කරන ලෙස. එසේ පැහැදිලි ප්‍රකාශයක් කරන්නට බැරිකමක් තිබෙනවා නම් ඒ බවටත් ප්‍රකාශ කරන්න. එවිට නියම තත්ත්වය මහජනයාට පෙනී යනවා ඇති.

ගරු සභාපතිතුමනි, උසාවියේ භාෂා ප්‍රශ්නය ගැනද බොහෝ ප්‍රශ්න මතු වී තිබෙනවා. පසුගිය ආණ්ඩුව විසින් මේ සම්බන්ධයෙන් ඉදිරිපත් කරන ලද පනත සිංහල ප්‍රදේශවලත් ඒවගේම ද්විඛ ප්‍රදේශවලත් කොයිතරම් දුරට ක්‍රියාත්මක වී තිබෙනවාද යන කරුණත් ගරු උප ඇමතිතුමාගෙන් දැනගන්න කැමතියි.

සමාදාන විනිශ්චයකාරවරුන් පත් කිරීම සම්බන්ධවද සඳහන් කළ යුතුව තිබෙනව. පසුගිය ආණ්ඩුව විසින් සමාදාන විනිශ්චයකාරවරුන් පත් කිරීම ගැන බලවත් විරෝධතාවයක් එක්සත් ජාතික පක්ෂය විසින් ගෙන ගියා. අපගේ භීතවතුන්ට ඒ පදවි දීමේදී

කරනවා යයි එදා එක්සත් ජාතික පක්ෂය අපට වෝදනා කළා. නමුත් ගරු සභාපති තුමනි, මේ සම්බන්ධයෙන් මා එක් කරුණක් කිව යුතුයි. 1956 දක්වා අවුරුදු 9ක් මගේ කොට්ඨාශය එක්සත් ජාතික පක්ෂයෙන් පාලනය වුණා. ඒ කාලයේදී පත්කරන ලද සමාදාන විනිශ්චයකාර වරුන් එක්කෙනෙක්වත් අද දිවුලපිටිය කොට්ඨාශයෙහි නෑ. ඔවුන් හැම දෙනාම අද සිටින්නේ කොළඹ. වුවමනා නම් ඒ අයගේ නම් ලැයිස්තුව පවා ඉදිරිපත් කරන්නට මට පුලුවනි. ඒ කොට්ඨාශයේ ජනතාවගේ ලියවිල්ලකට අත්සනක් ගන්නට පවා එක්කෙනෙක්වත් අද එහි නෑ. ඒ අයගේ සේවය ජනතාවට ලබාගන්නට බැරි නම් ඔවුන්ගේ සේවය සම්පූර්ණයෙන්ම අහෝසි කරන්නට ඕනෑ. නමුත්, 1956ත් පසුව පත් කරන ලද සෑම සමාදාන විනිශ්චයකාරයෙක්ම අද වුණත් ඒ ප්‍රදේශයෙහි සිටින බව මම ආචම්බරයෙන් ප්‍රකාශ කරනවා. එවැනි පුද්ගලයින්ගෙන් කිසිම සේවයක් වෙන්නේ නෑහැ. ඒ අයගේ නම් ලැයිස්තු වුවමනා නම් මා ඉදිරිපත් කරන්නම්. එය තමුත්නාන්සේට කරන්නට අපහසු දෙයක් බව මා දන්නව. කෙසේ වෙතත් මේ ප්‍රශ්නය ගැන සලකා බලා ඒ ඇත්තන්ට ගම්වල පදිංචි වී සිටින්නට කියාවත් අණක් දෙන ලෙස මා ඉල්ලනව. ඒ අයගේ ගෙවල් තිබෙන්නේ කොළඹ. ඒ අය පදිංචිව සිටින්නේ කොළඹ. ඒ අයගේ ලමයි යන්නේ කොළඹ ඉස්කෝලවලට. සමහර උදවියට මේ ආණ්ඩුවෙන් දැන් රක්ෂාත් ලැබී තිබෙනව. පොල්, හාල්, කහ, ලුනු, මිරිස් ටික ගන්ට විතරයි, මේ අය ගමට යන්නේ. එපමණයි, ගමත් එක්ක ඒ අයගේ තිබෙන සම්බන්ධය. ඒ අය ගැන විශේෂ සැලකිල්ලක් දක්වා ඒ අයගේ තත්ත්වය අහෝසි කිරීමට කටයුතු කරයි කියා මා බලාපොරොත්තු වෙනව.

උසාවිවල නඩු සම්බන්ධයෙන් කාරණයක් කියන්නට තිබෙනව. උසාවිවල පවරණ නඩු විභාග කිරීම කොයිතරම් ප්‍රමාද වෙනවාදැයි බැලුවොත්, ඇත්ත වශයෙන්ම නඩුවකින් ලැබිය යුතු නියම නීත්‍යානුකූල තීරණය වුණත් අද විනිශ්චයකාරවරුන්ට දෙන්නට අපහසු තත්ත්වයක් ඇති වී තිබෙනව. ඒ තරමටම නඩු විභාග කිරීම කොළඹ නඩුව පැවරීමෙන් පසු නඩුව

අඛණ්ඩව මාසයක්වත් යනව. විභාගයට ගියාම තවත් මාස හත-අටක් ගත වෙනව. සෑම නඩුවක්ම වගේ ඇසී ඉවර වෙන්ට අඩු ගණනේ මාස 7ක් 8ක් තරම ගත වෙනව. එපමණ කලක් සාක්ෂිකරුවන්ට නඩුවට අදාළ සිද්ධීන් මතක සිටින්නේ නැහැ. එවිට ඇත්ත කියන්ට විධියක් නැහැ. කල්ගතවීම නිසා විනිශ්චයක් දෙන්නට බැරි තත්ත්වයක් තිබෙනව. මීට වඩා ඉක්මනින් නඩු විභාග නිම කිරීමට කටයුතු කරන ලෙස ගරු පාර්ලිමේන්තු ලේකම්තුමාගෙන් ඉල්ලා සිටිනව. සාමාන්‍යයෙන් පෙරකදෝරු මහත්වරු ඒ විධියේ වැඩ පිළිවෙලකට විරුද්ධ වෙයි. එහෙත් දැන් සිටින විනිශ්චයකාරවරුන්ට අණක් දුන්නොත් පුළුවන් තරම් ඉක්මනින් නඩු විභාග අවසන් කරන්ට උත්සාහ ගන්ට කියා, විනිශ්චයකාරවරුන් ඉක්මනින් ඒ කටයුතු කරයි.

ගරු සභාපතිතුමනි, මීගමුව, ගම්පහ වැනි උසාවිවල විශාල ප්‍රමාදයක් තිබෙනව. මා දන්නව, ඒ උසාවිවල විනිශ්චයකාර තුමන්ලාටත් ඒ තරමටම වැඩ වැසියෙන් තිබෙන බව. ඒ නිසා තවත් උසාවියක් ඒ ප්‍රදේශයට කිට්ටුව ඇති කරන්ට බලන්න. රජයේ වැඩ පිළිබඳ පාර්ලිමේන්තු ලේකම් තුමාත් දන්නව, මීගමුව උසාවියට වැඩ අධික නිසා තවත් උසාවියක් ඒ ප්‍රදේශයට උවමනා කරන බව. කොළඹින් නඩුවලින් පිරි පවතිනව. ගම්පහ උසාවියත් පිරිල. ඒ නිසා රට පුරා තවත් උසාවි ගණනාවක් ඇති කරන්ට සිද්ධ වී තිබෙනව. ඒ ගැනත් සලකා බලන මෙන් මා ඉල්ලා සිටිනව. දැනට පවතින තත්ත්වය සාක්ෂි කරුවන්ටත්, විනිශ්චයකරුවන්ටත්, එමෙන්ම පැමිණිලිකරුවන්ටත් යන මේ සෑම දෙනාටම ලොකු හිරිහැරයක් වී තිබෙනව. මා දීර්ඝ වශයෙන් කථා කරන්ට යන්නේ නැහැ; මේ කරුණු දෙක-තුන ගැන පාර්ලිමේන්තු ලේකම්තුමාගෙන් පිළිතුරක් බලාපොරොත්තු වෙනව.

අ. හා. 7.45

එම්. සිවසිතම්පරම් මයා. (උඩුප්පිඩ්ඩි)
 (திரு. எம். சிவசிதம்பரம்—உடுப்பிட்டி)
 (Mr. M. Sivasithamparam—Uduppidi)

Mr. Chairman, I listened with interest to the speech of the hon. Member for Dompe (Mr. F. R. Dias Bandaranaike) while I occupied the Chair for a short time.

The hon. Member for Dompe did make some very useful suggestions in regard to the reform of the judicial system and procedures, but when he came to ride his hobbyhorse, the question of language, one was really sorry to see that, after so many years during which time this problem has been with us and to which successive Governments had tried in various ways to find a solution, the hon. Member for Dompe should at last have spoken in this House in terms of one language and one nation. That, I think, was disappointing, particularly in view of the general good feeling that is today prevailing in the country and the general desire to settle this problem. I shall come back to that in a little while.

I want to make a few comments on the suggestions made by the hon. Member for Dompe that the Ministry of Justice should from time to time examine the laws that are already in our statute books, some of which are archaic, some of which are not suited to modern times and some of which were introduced by the last Government and which we strenuously opposed.

The House will remember that when the last Government introduced the Criminal Law (Special Provisions) Act, we, who were on the other side of the House, strenuously opposed the provisions of that Act as being a very serious infringement of the liberty of the subject in this country. I think the United National Party and various other groups in the Opposition at that time—I believe, including the L. S. S. P.—took serious objection to the inroads that were being made by that Act into the liberty of the subject.

I think it is only fair that we should now look into the provisions of this particular Act and see whether it should be allowed to continue on the statute book or see what provisions of this Act should be allowed to continue and what provisions should not be allowed to continue.

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

[එම්. සිටිසිනම්පරම් මය.]

We must be honest. As we opposed, while in the Opposition, for very good and cogent reasons, the passing of this Act, now that we are in the seats of power, we should examine and see whether any provision of this Act should be allowed to continue in the statute book or not. That is one aspect of the matter.

The other is this. There are a number of Acts of Parliament which today are archaic. Take, for example, the Maintenance Ordinance. The maximum award that a magistrate can make to an applicant in a maintenance case is Rs. 100, whatever the income of the defendant may be. I know of cases where the husband has an income of Rs. 1,000 or even Rs. 2,000 and has been sued for maintenance. Even in such cases the maximum award that the court can make is Rs. 100. Now, Sir, there may be something to say for the fixing of this maximum in former times but one can hardly say that it has any relation to the present times. This is a matter that the Minister of Justice must look into. The amount of the award must certainly be raised.

Then there is the question of *fidei commissum*. I think the law of *fidei commissum* is a very complicated one. There are decisions and decisions, one going against the other. In fact, I know the case of an eminent Queen's Counsel who bought a property only to find later that it was subject to a *fidei commissum*. I might mention his name—the late Mr. R. L. Pereira. An eminent legal authority in this country buys a piece of property, having examined the title deeds, only to find later that the property is subject to a *fidei commissum*. That discovery was made after the lapse of many years. That is because there are so many decisions on this question of law. It is time that the Minister of Justice asked some authority to look into this matter and frame some enactment which would state clearly what the law of *fidei commissum* is.

That, Sir, is a recurring problem, a matter that affects a large number of land-owners in this country. I think that these are matters that the Hon. Minister of Justice must keep in mind. As the hon. Member for Dompe (Mr. F. R. Dias Bandaranaike) very rightly pointed out, one of the functions of the Hon. Minister of Justice must be to keep constantly under review the statute law of our country; to look into the decisions of the Supreme Court and see how they affect property relations and other matters, and advise the Government to frame necessary legislation to catch up with modern times.

Similarly, there is this very complicated question that is engaging the attention of the Supreme Court, namely, the power to appoint tribunals. If, indeed, the decision in regard to bribery tribunals should be adopted in the case of all types of tribunals, including labour tribunals, then I think it is a sad situation that we are going to face in this country; if tribunals of the type of labour tribunals should also have to be appointed by the Judicial Service Commission, then indeed the very advances that we have made in workmen's compensation legislation over the past few years will come to nought, if some provision is not very quickly made in order to see that tribunals of the nature of labour tribunals, workmen's compensation tribunals and so on do function without having to be appointed by the Judicial Service Commission. I think these are matters that the Hon. Minister must constantly keep in view in order to bring our legislation in line with the advances that we have made socially and politically.

The hon. Member for Dompe was speaking of the ultimate objective of this country becoming one nation with one language. I was curious to know whether he would carry this theory of one nation and one language to religion also; whether he would go further and say, one nation, one language and one religion. No, Sir, he would not, because that is where the

විසර්ජන කෙටුම්පත් පතක, 1965-66

—කාරක සභාව

shoe pinches as far as the hon. Member for Dompe is concerned. He would not take his talk of one nation and one language to one religion because he knows how it would affect him personally if he takes that theory further.

Sir, we all are for unity in this country and there can be no two questions about it ; we are all anxious that the different racial groups should live in this country on the basis of unity, but what the hon. Member for Dompe suggests is not unity but assimilation, absorption of one race by the other. I do not think that any person in the twentieth century, knowing countries where different races and different language-speaking people are living in unity on the basis of different cultures being nurtured, would advocate that. I do not think anybody in his senses would today advocate that in Ceylon we must have this theory of one nation and one language.

Let us look round the countries where there have been language problems, where solutions have been found, and yet after a lapse of many years the problem has cropped up because language is something very dear, something which moves people deeply. Look at Canada. Many years after a solution was found to the language problem, after the lapse of twenty-five to thirty years, we once again find the French-speaking people of Canada agitating for a separate state. That is how language affects the people. Then look at Belgium. After so many years of living together, having solved the language problem by using the two main languages as the official languages, once again they find that the problem has cropped up.

Therefore, if the hon. Member for Dompe thinks that he can, in a matter of a generation or so, wipe out the existence of the Tamil language and Tamil culture, I think he is barking up the wrong tree. Of course, one can excuse him because we know what happened to the new theories he propounded in economics and what a mess he left

the country in when he was in the last Government. We all know what happened to the newfangled taxes he imposed on the country. We all know that. We can leave him to his daydreaming, but I wish to say this. To those who are interested in the settlement of this problem, I wish to make an appeal, a fervent appeal. I think that for nine long years we have been troubled, the country has been troubled, the people have been troubled, by this existing problem. Here is a chance when very large groups, both among the minorities and among the majority community, have now come to a decision that this problem must be solved on the basis of fairplay and justice on both sides. I think, if Members of Opposition parties would recognize this fact, then here is the time, the best time, to find a solution to this problem ; and, if they would give their helping hand and not come out with these theories of one nation and one language, then I think the problem can be solved and must be solved.

On behalf of the Tamils I wish to say this. We have lived in this country, we have used our language in this country, over the last 2,500 years. We love our language as much as you love your language. We only want a place in the sun. We are not asking for something that has not been given to other people in other lands. And once you recognize that, we wish to assure you that we shall not be a hindrance to the further progress of your language, your culture, and the country.

The problem of the public servants is a very minor one. I am sure that the problem of the public servants—whether they should study Sinhala or not—is a very minor problem which will fall into place once the overall solution to the language problem is arrived at. Therefore, let us not—I would appeal to the Opposition parties—create obstacles in its way. The Government is anxious to solve this problem. We, on behalf of the Tamils, are extremely anxious that there must be an end to this

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1965-66

—කාරක සභාව

[එම්. සිවසිනම්පරම් මයා.]

problem. In this atmosphere of a desire on the part of both parties to come to an agreement, if only the Opposition parties would not make political capital out of this issue, then indeed a solution that is satisfactory to both communities can be found and must be found.

The hon. Member for Habaraduwa (Mr. Prins Gunasekera) quoted Section 7 of the Tamil Language (Special Provisions) Act, and said that after December 1960 no regulation can be framed under that Act. I have also passed through the same Law College that my good Friend, the hon. Member for Habaraduwa, passed through; if that is the interpretation he is giving to Section 7 of that Act, I am sorry the Law College has certainly deteriorated after I left that institution and he came there. All that it says, reverting back to the Official Language Act, is that if Sinhala cannot be replaced in certain departments of public life, then other languages might be allowed to continue till the 31st of December 1960. What Section 7 says is that the Tamil Language (Special Provisions) Act will not affect any measures that had already been taken under the provisions of the Official Language Act.

That is all that it says. Indeed, the hon. Member for Habaraduwa made a very special plea that Bills in this House should be tabled in the official language and should not be continued to be tabled in English. Well, if this is the interpretation that the hon. Member is giving to an English statute I do not know in what state we are all going to be if Bills in this House are presented in the official language and interpretations are continued to be given by hon. Members like the hon. Member for Habaraduwa. There is no difficulty at all in bringing those regulations.

As I stated earlier, we are very anxious that this problem should be solved. We are not for the continuance of English. The hon. Member for Habaraduwa made the accusation

that we ask in English for a place for Tamil. We do that for the very simple reason that they can understand. We do not come here and make speeches to hit the headlines in the newspapers or for some reason like that. We make speeches in the hope that we will be able to persuade Members of the Opposition of the justice of our point of view. That is why we choose to speak in English. They can listen and understand and thereby come over to our point of view. That is the only reason why we continue to make our speeches in English.

Indeed, the hon. Member for Dompe and others also speak in English for the very same reason. It may be, in the case of the hon. Member for Dompe, that he is not proficient in the official language and for that reason speaks in English. We, on the other hand, can quite well make our speeches in Tamil, but we deliberately choose to make them in English so that those who disagree with us can understand what we say, and in the hope that they will come over to our point of view.

We are not for the continuance of English. We are for the replacement of English by Sinhala and Tamil.

As I stated earlier, we have lived in this country for 2,500 years. We have talked our language. We cherish our language as much as you cherish your language. What we are asking is for a place in the sun. Once that is granted, we assure you that, as we have lived in the past as brothers on a basis of equality, we shall continue to live as brothers and work for the development of this country.

I wish to tell the hon. Member for Dompe, if he thinks that every other political cry of his party has failed and this is the only cry that is left, that people who used this cry in the past have come to a very sad end, an end which I would not wish my worst enemy to come to, indeed, an end

விசேஷக் கெடுதல்தான் பணம், 1965-66
—காரண சபை

which I would not wish my good Friend the hon. Member for Dompe to come to.

Therefore, I say in all earnestness, here is the chance, the last chance in all probability, to solve this problem on the basis of friendship and fairplay. Let this problem be lifted above party politics, and let a solution be found that will be acceptable to all communities, and we can continue to live in this country as friends.

එකල්හි වෙලාව අ. හා. 8 වූයෙන්, මන්ති මණ්ඩලයට ප්‍රශ්නය වාර්තා කරනු පිණිස සහායකයන් මූලාසනයෙන් ඉවත් විය.

காரண சபைப் ப்‍රශ්නය வාර්තா කරசி; காலம் ௨.௪5 13 1965 ஐப் பிடிமார் 13 வம் ஐடிடி

நேரம் பி. ப. 8 மணியாகிவிட்டவே, குழுவின் பரிசீலனை பற்றி சபைக்கு அறிவிக்கும் பொருட்டு அக்கிராசனர், அக்கிராசனத்திலிருந்து நீங்கினார்.

குழவினது பரிசீலனை அறிவிக்கப்பட்டது; மீண்டும் கூடுவது, திங்கட்குழமை, 13 செப்ரெம்பர் 1965.

It being 8 P.M., the Chairman left the Chair to report Progress.

Committee report Progress; to sit again on Monday, 13th September 1965.

කතානායකතුමා

(சபாநாயகர் அவர்கள்)
(Mr. Speaker)

Is there any Government Business which can be taken up now ?

ශ්‍රී ඩී. පී. ආර්. ගුණවර්ධන

(கௌரவ டி. பீ. ஆர். குணவர்தன)
(The Hon. D. P. R. Gunawardena)

I was wondering, Sir, whether we cannot take up item 7—a Supplementary Estimate, which is purely a formal accounting matter.

කතානායකතුමා

(சபாநாயகர் அவர்கள்)
(Mr. Speaker)

I think, we debated this Ministry's Votes quite fully and we might pass this Supplementary Estimate.

ශ්‍රී ඩී. පී. ආර්. ගුණවර්ධන

(கௌரவ டி. பீ. ஆர். குணவர்தன)
(The Hon. D. P. R. Gunawardena)

It is for a supplementary sum to increase the capital of the Tyre and Tube Corporation, a purely formal

பரீட்சரக மூடல்: கமீஷனல் ஹா டிபர் அமாதகம்மம்
accounting matter. It does not involve expenditure of any new money at all. We had a full discussion about this during the discussion of the Industries and Fisheries Votes.

බර්නාඩ් සොයිසා මයා.
(திரு. பெர்னாட் சொய்சா)
(Mr. Bernard Soysa)

Agreed.

பரீட்சரக மூடல்: கமீஷனல் ஹா டிபர்
அமாதகம்மம்: ஈர்ப்பிக சம்பவீதம்—
மூலமம் விசடம்

குறை நிரப்பும் தொகை: கைத்தொழில், கடற்றொழில் அமைச்சர்: பொருளாதார அபிவிருத்தி—ஆக்கப் பொருட் செலவு

SUPPLEMENTARY SUPPLY: MINISTRY OF INDUSTRIES AND FISHERIES: ECONOMIC DEVELOPMENT—CAPITAL EXPENDITURE

இது படிவம் ஸேச்சுவ சபாசமீதம் விச:
பின்வரும் பிரேரணை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது:
Resolved:

“That a supplementary sum not exceeding Rupees Nineteen million (Rs. 19,000,000) be payable out of the Consolidated Fund of Ceylon, or any other fund or moneys of, or at the disposal of, the Government of Ceylon, or from the proceeds of any loans obtained by the Government of Ceylon, for the service of the financial year beginning on 1st October 1964, and ending on 30th September 1965, and that the said sum may be expended as specified in the Schedule hereto:—

Schedule
Rs.

Head 115—Ministry of Industries and Fisheries.	
Vote No. 7—Economic Development—Capital Expenditure	19,000,000”
—[ශ්‍රී ඩී. පී. ආර්. ගුණවර්ධන]	

கல் நூலிம

கல் நூலிம

ஒத்திவைப்பு

ADJOURNMENT

ஸர் ஜே. ஈர். ஜயவர்தன

(கௌரவ ஜே. ஆர். ஜயவர்தன)
(The Hon. J. R. Jayewardene)

I move,

"That the House do now adjourn."

புன்கய விமகன லீன் ஸக ஸமீமன விச.

வினா விடுக்கப்பெற்று ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

Question put, and agreed to.

கல் நூலிம

மன்தி மனீவலய 8.02 அனுகூல ஏ.ஈ.
8.02 வ, 1965 ஸுப்தூலி 8 வன லீன
ஸக ஸமீமன ஏனூல, 1965 ஸுப்தூலி 8
13 வன ஸுடூ லூ.ஈ. 10 வன லீன் கல்
கூலீய.

அதன்படி சபை பி. ப. 8.02
மணிக்கு, சபையினது 1965, செப்ரெம்பர்
8 ஆம் தேதிய தீர்மானத்திற்கிணங்க,
1965, செப்ரெம்பர் 13 ஆம் ததி திங்கட்
கிழமை மு.ப. 10 மணிவரை ஒத்திவைக்கப்
பெற்றது.

Adjourned accordingly at
8.02 P.M. until 10 A.M. on
Monday 13th September 1965
pursuant to the Resolution of
the House of 8th September
1965.

